

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-35

Косів

«Писаний Камінь»

2026

ББК 84.4 УКР6-5
Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони** – 35 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2026. – 544 с.8 кол.

ISBN 978-617-7436-43-9

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-35» – ювілейний випуск літературно-музичного альманаху творчих людей Прикарпаття та інших областей України і закордоння, присвячений 25-й річниці видання (2001-2026). Альманах виходить 1-2 рази на рік за кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

ББК 84.4 УКР6-5

- © На обкладинці – світлина картини коломийського художника Олега Лобурака «Ніжність», 2026
- © Марія Боєчко, упорядкування, 2026
- © Видавництво "Писаний Камінь", 2026

ISBN 978-617-7436-43-9

ПЕРЕДМОВА

2026 рік — ювілейний рік літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони» (2001-2026). Багато втекло води, як і різних подій в історії України і в житті кожного з авторів альманаху. Більшість із них видали вперше власні книжки, а хтось доповнив свій творчий доробок новими виданнями. Хтось бере участь в альманасі перший раз, а хтось — понад десятки років. Все тече, все міняється, тільки Поезія незмінна, лле у душу безцінні перлини рідної мови і слова.

ПОЕЗІЯ — це стан душі, який дається людині Богом, а не виникає з нічого, сам по собі. Але цей неймовірно прекрасний хист проявляється в людей не в один і той самий час: в когось з раннього дитинства, а в когось тільки в зрілому віці... Хтось за власним бажанням і покликком спеціалізується в цьому жанрі творчості, навчається азів літератури, а хтось, не зважаючи на свій вік чи професію, просто закоханий у цю неймовірно чарівну Музу і пише, як говорить йому душа. Буває, що поштовхом до бурхливої поетичної мови спонукають надто гіркі або, навпаки, дуже щасливі моменти особистого життя... Час відбиває все — як у душі автора, так і в його творчості, а тим більше, якщо вона триває чверть століття.

«Джерельні дзвони-35» — ювілейний випуск альманаху до його 25-ліття. В ньому зібрані твори майстрів СЛОВА мальовничого Прикарпаття та інших областей України і закордоння, серед яких не тільки відомі літератори краю, але й поети-початківці та народні аматори рідного слова, тому і рівень написання у кожного різний. Всі їх вірші, пісні, байки, легенди — це голос душі, закоханої в красу гу-

цукльського краю, народних обрядів і традицій, рідної мови і культури, природи — в усе те, що зветься Україна. В них і біль душі, і щирі молитви, і бажання бачити рідну землю вільною, квітучою, незалежною, і світлі мрії та віра в те, що добро переможе з Божою допомогою.

Поезія авторів альманаху — це жива історія Незалежної України; це заворожуюча краса всіх куточків рідної землі; це синівська любов до України, народу, солов'їної української мови і материнського слова; це щире вболівання за долю рідної Батьківщини і люта ненависть до наших ворогів як внутрішніх, так і зовнішніх; це непохитна віра в Бога і Божу справедливість, в Перемогу України над запеклим віковичним російським агресором у нинішній всепоглинаючій людиновбивчій війні.

Поезія учасників альманаху різножанрова: це і задушевна інтимна, різнобарвна пейзажна, надихаюча патріотична лірика, пісні, казки, легенди, байки, гуморески... Щоднини народжуються все нові і нові вірші, в яких правдиво відображено всі події і явища нинішнього неспокійного часу, які несуть рідне Слово у світ, наче повноводна річка, що наповнюється водами маленьких джерелець з різних куточків України. Поезія початку XXI століття — це дзеркало історії сучасної України і світу.

У когось любов до поезії пробудила душу ще зі шкільної парти, а в когось у зрілому віці, але міцно закарбувала в серці любов до рідного слова, до рідної мови, яка влилася у серце і душу з маминим молоком. Тому серед учасників альманаху є люди різного віку, різних професій і вподобань, різного літературного рівня і рангу, але єдиних в одному — в любові до поезії, до рідного слова, до рідної землі і народу.

В усіх авторів були різні причини зайнятися літературною творчістю. Особливим поштовхом до бурхливого написання віршів стали особисті сімейні обставити, неправний душевний стрес, в якому поезія стала рятівним острівком збереження духовного стану і впевненості у подальшому житті, не зломилася їм, а дала крила у творчий політ. А це говорить про велику силу духу і волю авторів, про віру в добро і Божу любов та справедливість. Написання кожного ранку нового вірша для них, наче животворний подих цілющого гірського повітря, ковток свіжої запашної кави, погляд коханої людини...

Отож, дорогі друзі, попри наші тяжкі часи, ми з Вами живемо, молимося, віримо, надіємося, пишемо... Слово — наша зброя. Ми творимо віршовану історію України, відображаючи в ній сьогодення. Реалії наших днів дуже болючі, війна диктує свої правила. На жаль. А ми виливаємо все, що на душі у поезію. Поезія — це невід'ємна частина нашого життя. Отож, бажаю Вам, щоб якомога швидше всі ми почали писати про нове життя, в якому — перемога, мир, Україна, спокійне квітуче життя, здійснення наших мрій і задумів, бажань і сподівань.

З нами Бог, за нами — перемога.

Слава Україні! Слава ЗСУ! Героям слава!

З повагою **Марія БОЄЧКО,**
засновниця і головна редакторка
літературно-музичного альманаху
«Джерельні дзвони»

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРУШКО ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 14.12.1936 року в селищі Ланчин Івано-Франківської області. 1956 року закінчив Івано-Франківський педагогічний інститут. Учитель української мови та літератури. Педагогічний стаж 58 років. Автор семи поетичних збірок і упорядник двох випусків літературного альманаху «Калинове гроно». Лавреат премій імені Марка Черемшини,

Юрія Шкрумеляка, Марійки Підгірянки та Василя Стефаника. Проживає в селі Джурові на Снятинщині. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№33-№35). Іван Андрушко 28.12.2025 відійшов у вічність.

СПІВАЙ, УКРАЇНО

Де тихії води й історії подих,
Де ясні зорі й квітучі поля,
Це ньєнка-Вкраїна, це рідні простори,
Душа моя щиро до них промовля.

ПРИСПІВ:

Тебе, рідний краю, до болю кохаю,
Тобою живу і радію щодня,
Як квіти весною, бажаю розвою,
Хай в щасті квітує вкраїнська рідня.

Де сині Карпати і край наш багатий,
Де води Дніпрові течуть, як колись,
Це рута червона й барвінок хрещатий,
За волю України брати обнялись.
ПРИСПІВ.

Де дзвони Софії й Шевченкові мрії,
Де кров'ю звитяжців полита земля,
Моя Україна весь час у надії,
Що Сотня Небесна нам шлях осява.
ПРИСПІВ.

Співаймо крилато і в будень, і в свято,
Хай пісня лунає і радість несе,
Нехай усміхнеться Дніпро і Карпати,
Хай Бог Україну щодень береже.
ПРИСПІВ.

ВІН ЖИВ ДЛЯ УКРАЇНИ

Юрію Шкрумеляку

Йому сонце зрідка світило,
Він був кожен день у борні,
Цькування в нім дух не зломило,
Він вірив українській весні.
До скону – палкий українець,
Він вірно Україні служив,
Ненавидів східних ординців
Й життя своє чесно прожив.
Тож злука Руси-України
Світила зорею щодень –

Московія несла руїни
До наших українських осель.
Ранило життя колючками,
Що підлий сексот нагострив,
Та мужність стрільця нагаями
Жорстокий москаль не зломив.
Карпати вогнями світили,
Душа прагла волі в борні.
Оплакав стрілецькі могили
І серце колов на стерні.
Весь хист він віддав Україні,
«Дзвіночком» леліяв любов.
Був батьком українській дитині
В повчанні зі всіх молитов.
Посестрою була Марійка,
Що серцем жила для дітей.
Їх душі любов-чародійка
Зігріли й сьогоднішній день.
Франкову топтав він стежину,
Всю душу народу зложив.
І вірив в щасливу годину...
Тож шану навек заслужив.

ЇЇ ЗОРЯ НЕ ЗГАСНЕ

*Світлої пам'яті учительки від Бога
Ірини Голіней з Делятина*

Вона у світ прийшла із волі Бога,
Щоб нести світло людям кожен день.
Подвижницька стелилась їй дорога,
Й горів у серці мудрості огонь.

Із юних літ вела розмову з Богом,
Щоб долю добру дав на довгий вік,
Щоб кривда й зло лишились за порогом
Та правдою жив кожен чоловік.
Всевишній освятив її дорогу
І долею, і радістю буття...
Світло чеснот влив в серце педагогу,
Щоб мудро юнь вела у майбуття.
Усміхнена, розумна, щебетлива,
Вона ростила крила дівворі.
Її душа так ніжно їх манила
У їхній світ майбутньої зорі.
Завжди у праці, в пошуках, у русі.
Артистка, і співачка, й сценарист...
І син зростав в теплих руках матусі...
До всього в неї були вміння й хист.
Добро творить — її щоденне кредо,
Зорю світила людям на землі...
Вона злетіла зіркою на небо,
Щоб вічно пломеніти в даліні.
Усім несла і віру, і надію
Та залишила добрий, чистий слід...
Нащадки ще освятять її мрію
Про мир і щастя людського прихід.

ТИХИЙ ШЕПІТ В СТЕПАХ

*Воїнам-Героям,
що загинули за Україну*

Тут квилить вітер над степами,
Гойдає маків пелюстки.

Трави вмиваються сльозами...
Лиш стиха чути голоси.
Людей тут зовсім не видати:
Не так давно пеклись бої.
Перемогли тут смерть солдати –
України рідної сини.
Що землю кров'ю окропили,
Напившись в спраглості роси:
Ми тут навіки вже спочили
І всім живим шлем голоси:
«О, рідна мамо, рідний тату,
Я вже не вернуся до вас.
Десь тут під маком моя хата...
Мій погляд вмить востаннє згас».
«Прощай, мій світ, моя дружино,
В огненнім пеклі я згорів.
І про любов, мою святиню,
Червоним маком я розцвів».
«Сини мої, малі орлята,
За вас я голову поклав.
Ростіть без мене, лебедята,
Я серце вам своє віддав».
«Ми край свій рідний боронили,
Щоб тут не плодився москаль.
Ми кров'ю землю окропили,
Тут наша воля, біль і жаль».
І шепіт котиться степами,
Із вітром душі гомонять.
А маки сіються полями,
Серця у полум'ях горять.

МАМА ЗАВЖДИ З НАМИ

Матусю рідненька, голубко сивенька,
Які ми в дитинстві байдужі були...
Тоді ми не знали, як гірко без мами,
І так безтурботно непослух несли.
Уже наші скроні літа засріблили,
І мама із неба вдивляється в нас.
Без мами нам скрушно: вона – наші крила,
Вона в нашім серці живе повсякчас.
А вітер колише гілки на калині,
І спомин щоденно додому верта.
У серці – відвічні родинні святині,
І щем нашу душу в журбі огорта.
Було у Святвечір велично й врочисто,
Як мама кутю підносила на стіл.
Та ось коляда незабаром заклично
В оселях й надворі лунала при тім.
І зблизька, й здалека з'їжджалась родина,
З вечерею йшли до бабусь чи батьків.
Навіки в серцях оця світла година,
Навіки у душах різдвяний цей спів.
А як на Великдень удома святково!
Як писанка й паска весь стіл прикраша!
Всі були щасливі, що мама здорова,
Як квітла у батька святкова душа...
Усе це минуло... Лиш спогад нуртує...
Як швидко й незримо збігає десь час...
Душа нишком тужить, та мама не чує,
Хоча вона з нами повсюди й повсякчас.

РІДНА МОЯ МОВО...

Ну, як без тебе я би жив?
О, мово рідна, величава!
Ти наша зброя, честь і слава
Від неба синь, від хлібних жнив.
Ну, як би я без тебе був?
Мово Шевченка, материнська!
Та люта ненависть чужинська
Віки несла лиш біль тортур.
Ти проти недругів стійка,
Терпіла, мучилась, стогнала...
Ти в Лей барвами заграла
І сяєш в мужності Франка.
Тож я припав ще з юних літ
До лона велетів у Слові
І п'ю той щедрий сік любові,
Та всім лишаю цей завіт:
Любіть, лелійте мови цвіт:
Це всіх нас мама й Україна,
Це рідний край й наша родина,
Це думки мудрої політ.
Тож шана мові рідній вік!
Про неї слава в світі лине...
І хай чума болотна згине,
Щоб не лишилося й калік.
Ну, як без мови я би зміг
Сказати: «Я люблю вас, мамо!»
А воїнам гукнути: «Слава!»
І поклонитися до ніг.
Ну, як без мови я би зміг?

АТЛАНТИ УКРАЇНИ

За Україну-неньку ми вмирали,
І генний код ми берегли щораз.
Любов і ніжність щиро поєднали...
Нам Славень був в боях дороговказ.
Ми сумніви й вагання відкидали,
У зброї ціль – й тверда мета: «Здолай!»
Любов і віру в клятві поєднали:
За нами Україна – рідний край.
Ми твердість духу в битвах гартували,
Нас не лякали кров, каліцтво, смерть.
Любов і волю для звитяг єднали,
А враже кодро ми троцили вщерть.
Весь час в боях, залишивши родину,
І не вернулись тисячі домів.
Ми на плечах тримали Україну
І гинули за майбуття синів.
Ми землю рідну кров'ю поливали,
Щоб в нас і духу не лишив москаль.
Любов й ненависть твердо поєднали,
А м'язи й волю гартували в сталь.
Ми друзів – побратимів утрачали,
Ішли у бій за матерів й дружин.
Любов, і гнів, і лють ми поєднали,
Щоб глядачем в кобзона став кретин.
Героям слава, що врага здолали!
Тризуб підняли гордо на весь світ.
В боях любов і мужність поєднали,
Щоб не зродився свинозмій з боліт.

НАС ЛЮБОВ З'ЄДНАЄ ЗНОВ

Відлетіли роки, що ми були у парі...
Теплий спогад пробуджує біль і сльозу.
В сірій безвісті образ тремтить усе далі,
Але пам'ять не кине любов за межу.
Ту любов ми плекали так довго з тобою,
І за руки узявшись, долали стежу.
Хоч тужили і плакали, вкрившись журбою,
Та змахнувши сльозу, знову йшли по життю.
Ми сто літ свою працю складали державі,
Світлий розум й знання віддали лише їй.
Та пошани від неї зовсім не зазнали –
Заробили лиш клаптик землі на спокій.
Ось і все... Ти уже поза часом навічно,
Лише згадка щоразу роз'ятрує щем.
Біль і жаль мене душать стоїчно,
Та я кривди й недуги скриваю плащем.
Я ховаю від всіх і самотність, і тугу,
Бо без пари щораз тільки п'ю гіркоту.
Коли лебідь втрачає навіки подругу,
То для кого вже жити? Стрічай пустоту.
Нам життя препідносить і радощі, й смуток,
Світ у кожного ділений завше навпіл.
У скупого добра в когось мізер, лиш, жмуток:
Як Всевишній не дав, то й не дав би, мабуть, Чорновіл.
Наша пара міцна, тай у горі розпалась...
Недалекий той час – ми з'єднаємось знов.
Моя доля доволі вже наколисалась –
Нас з'єднає навіки лиш наша любов.

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Соціальний педагог. Поет, письменник, автор багатьох книжок про життєвий і творчий шлях митців Прикарпатського краю та поетичних збірок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9 - №35).

ВІРЮ У ТЕБЕ, ДОРОГИЙ СИНОЧКУ!

Я розумію, що, синочку,
важкий для тебе кожний крок!
Ти надважку уже дорогу,
хоч із підтримкою, пройшов.
Ти так хотів би сам цю відстань,
і без підтримки, вже пройти,
бажання, прагнення ти маєш,
то що не так? Ти ж не слабкий!..

Ти твориш світ добра з нічого!
Бо там, де ти, там радість, сміх,
ти вмієш сум десь відігнати,
бо не потрібний він тобі!
Тобі потрібна лиш підтримка,
розрада, гра, заняття – все,
чого бракує так людині,
яка терпить, цвіте, живе!..

На тебе в Бога свої плани,
і я з цим згідний, бо такі
дорога та, що йде до Бога,
є нелегкою ні на мить!
Ти вчиш мене, що обережно
потрібно мріяти в житті,
і жити так, як це належить:
без непотрібних мрій і дій...

Я поряд буду, мій синочку,
допоки зможу, поки я
ще в силі хоч би щось зробити
для тебе – сенс мого життя.
Крокуй, синочку, при підтримці,
а як не зможеш – понесу
тебе туди, куди захочеш,
геть відганяючи журбу.

30.09.2025

БАРВИ ПРИКАРПАТТЯ

*Післямова до книги про ансамбль
пісні і танцю «Барви Прикарпаття».*

Село Старі Кривотули Тисменицького району, Івано-франківської області. Керівник ансамблю, регент і диригент «Барви Прикарпаття» – Мачошак Дмитро Михайлович (1946-2013) віддав 50 років свого життя мистецтву.

1

Водночас легко й дуже важко мені писалася ця книга. На шляху творчості вдалося зустріти справжні творчі крила всіх тих, хто мріяв, сумнівався, старався, прагнув щось зробити. Він і вона зуміли справжнє в селі Мистецтво відтворити.

Мабуть, не тільки з ідеї постали «Барви Прикарпаття»!
На небі зір є нескінченно, та мало можуть направляти,
світити шлях комусь, дорогу, вказівку дати, щоби сила,
яка тих зір в пільмі тримає — тепло тих зір не загасила.
Співати так, немов від цього залежить завтрашнє майбутнє,
ти не прожив цей день, а в завтра ще невідомо, чи всім бути.
І тіло проситься до танцю, воно не може зупинитись,
коли лунає ніжна пісня, тоді безцінні оці миті.
І ти живеш! Життю радієш! У тілі звідкись зразу сили,
ти розумієш, що раптово тобі творити пощастило!
З тобою щирі однодумці, тебе цінують, поважають,
у колективі, що важливо, усе чудово, злих немає.
І ти не спиш, вночі долаєш ті довгі й прикрі кілометри,
оті безсоння, нерви, втома лікують лиш аплодисменти.
Ти розумієш — це для тебе! Ти, мов творець тієї миті,
яка тепер відкрила вічність, тебе уже не зупинити.

2

Душа творила і зуміла ту справжню велич всім пізнати,
отого вільного польоту, що відчувають лиш Карпати.
Як Україна стала вільна, як Незалежність дочекала,
тоді у «Барвах Прикарпаття» талантів тільки прибавлялось.
Бо усі прагнули й надалі в репертуар нове додати,
в однім ансамблі мама й тато, а ще донька, і син, багато
сімей творили й не чекали за те великі дивіденди,
ансамбль був їм, мов домівка, це те, що з пам'яті не стерти.
Знімали відео і кліпи, знімались в різних передачах,
про них писали у газетах, в ансамблі кожен світ побачив,
то був час злету всіх талантів, які бажали щось творити,
тоді всі вірили в майбутнє, в якому прагнули прожити.
Та знову цифри прибавлялись, роки тікали за роками,
якби ж то справді у мистецтві всіх гідно діячів сприймали,

якби їм стаж всім рахували, безплатна була медицина...
Цього не було і не буде! Та хоч помряти є сили.

3

Перегортаю зараз книгу, це відчуття не передати...
Вдалось про «Барви Прикарпаття» багато всього відшукати.
Вдалося вибрати найкраще, про негаразди не писати,
бо не про це хотілось в книзі під час тривоги всім згадати.
Якби усіх зібрати разом, хто у ансамблі розвивався,
накрити стіл, зробити сцену, створити фестини, на щастя
потрібно було часу мало, всі працювали б і співали,
всі б веселились, танцювали, цим дійством справді оживали.
Проте, на жаль, та неможливо усіх сьогодні позбирати:
хтось світ залишив цей назавжди, про них і будуть пам'ятати.
Хотілось жити б і творити, але війна тепер триває,
щодня найкращих синів й дочок, маленьких діток забирає...

4

Усі у «Барвах Прикарпаття» творили задля України,
і жити цей ансамбль мусить, але на повну, на всі сили.
Я дуже вірю, що ця книга відкриє світ вам неймовірний,
який захочете пізнати, в якому тихо і надійно.
Передавайте з рук у руки, дивіться відео, радійте,
якщо заплачете – нічого, і це потрібно нам, повірте.
Лиш головне – сприйміть цю книгу як символ пам'яті культури,
яке у Старих Кривотулах тепер усі Ви осягнули.
А я вклоняюся Вам низько, а я Вам дякую за право
зібрати всі матеріали, яких багато хто не знали.
Я дуже дякую, що разом пройшли дорогу нелегку,
в молитвах дякую я Богу, молюсь за наше ЗСУ.

15.09.2025

БІЛЬЧАК ГАЛИНА СТЕПАНІВНА

Народилася 22.10.1967 року в селі Бабче Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта середня. Домогосподарка. Працює сезонно в Польщі. Друкується в альманахах і журналах, є переможницею багатьох творчих онлайн-конкурсів. Авторка двох поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні Дзвони» з 2024 року (№32 - №35).

* * *

Вишивала мати рідну Україну
Ниткою любові у вечірній час,
Виводила хрестик і плекала мрію,
Щоб жила країна в мирі повсякчас.
Вишивала маки – то про спомин роду,
Калину червону – майбуття життя,
Колос гаптувала, працю хліборобів
І дзвіночки сині додала в шиття.
Сонях вишивала, як жовтаве сонце,
І листя зелене, і неба блакить,
Молитву шептала, дивилась в віконце –
У тих візерунках щастя майорить.

* * *

Летять роки, мов чайки над водою,
Зникають вдалині без вороття,
Несуть вони на крилах із собою
Роки красиві, як сама весна.

Ще вчора юність, ніби квітка рання,
Ликує так весняному теплу,
Сьогодні – тиша, спогади, мовчання,
І сивина лягає на косу.
Вчорашній день, мов тінь на горизонті,
І завтрашній сприймаєш, наче дар,
А нинішній – немов промінчик сонця:
Живеш, і мрієш, і летиш до хмар.

* * *

Хтось годинник наш давно заводить,
День за днем вкладає у добу.
Хоч здається, вільні ми чи в згоді?
Спішимо то стишуєм ходу.
Бог керує – тихо, без наказу,
Не тримає нас на ланцюгах.
Йдуть години в нас земного часу,
Та колись усе зійде на прах.
Плинуть дні далеко в невідомість,
Не спинити стрілок той потік.
Кожен день є у житті – вагомість,
Власний крок і подих – то твій світ.

* * *

Своя дорога, як ріка,
Тече крізь бурю і негоду.
Земний мій шлях – і є життя,
Іду вперед в любую погоду.
Іде душа моя в світи,
Де різні є перестороги.
У тім путі – мої сліди
І хрест несучи – як нагороду.

Вважати треба на свій крок,
Щоб часом і не оступитись.
Життя підносить нам урок —
Стараюсь, щоб не помилитись.
В моїй душі вогонь горить —
Любов, і віра, і надія.
В житті ціную кожну мить,
Іти до світла — моя мрія.

* * *

Чому немає ліків від думок?
Душа із ними — у постійній битві.
Вони пливуть, мов джерела струмок,
Несуть у спогадів щемливі миті.
Чому не стерти з пам'яті рубця —
Про біль, образи, ночі без спокою?
А ті думки, мов крила хижака,
Снуються...й навіть завдають нам болю.
А, може, в цьому суть, що ти жива,
І серце ще уміє відчувати.
А зцілить їх любов, близька душа —
І добрі думи будуть турбувати.

* * *

А що таке щастя? Хто може сказати?
Чи є воно в славі, багатстві, у златі?
Чи в пишних палатах, у шатах, нарядах,
А може у владі? В високих посадах?
А щастя — то тиша і сміх без причини,
Це дотик любові — до друзів, родини.
Кохання взаємне — в словах, не на показ,
Воно в простоті є — воно зовсім поряд.

А щастя — молитва, та тиха, вечірня...
І мамина ласка — її ніжна пісня.
Та з ґаночком хата край саду, край тину —
І в тім щирім слові, що говориш людині.

* * *

Мої сліди — не просто тінь —
Мій шлях, моя земна дорога,
Це подих мрій, це сила дій —
То мій відбиток, й нагорода.
Я йду — і слід мій не зітре
Ні дощ, ні час, ні сильна злива,
Він в згадці, в слові оживе
Або в сльозині незрадливій.
Нехай не довгий шлях земний —
Та я пройду ці власні кроки.
Мої сліди — це вибір мій,
І я ще йду... Не знаю доки.

* * *

Душа моя, мов пташечка тендітна,
Шукає світла поміж темних хмар,
Бува болить — то радісна і ніжна,
А то мандрує в кольорових снах.
Душа моя — в руках Твоїх, о Боже,
Вдихнув життя, і дав їй перший звук,
Вона жива і так багато може —
Належить їй до вічності маршрут.
Душа моя — мов іскра серед ночі,
Яка не гасне навіть у пільмі,
Вона все бачить через ясні очі —
Така прекрасна і живе в мені.

* * *

Село моє — моя колиска,
Неначе в Бога на руках,
Тут церква золотом блищить,
Уся в яскравих куполах.
Тут трави в росах променіють,
Схилились верби до води,
Дивлюсь на тебе і радію —
Яке ж красиве ти завжди!
Ти в зелені, немов у казці,
До гір ведуть знані стежки,
Є над тобою Божа ласка,
І гріють лагідні вітри.
Співає жайвір над горою,
І вітер шепотить квіткам,
Ликуєш літньою порою,
Твоя краса — то справжній рай!

* * *

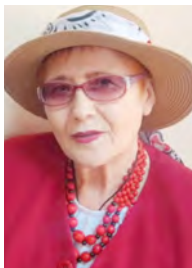
Життєвий шлях ми топчемо усі,
Та прийде час — і згасне світло.
Який залишиш слід в кінці путі —
В книзі життя — пером дослівно?
Слід, що залишиш, — це твої діла,
Всі, що зробив ти не для слави,
Кому ділив любові і тепла,
Чи пробачав свої образи.
Хоч мав багатство — золоті скарби,
І владу, і найвищі ранги,
Для Бога не важливі титули —
Чиста душа і добрі справи.

* * *

Каплі тихенько стукають у шибку,
Ніби шепочуть знайомі слова,
Стікають по склі, малюють картинку —
Вітер бринить, мов гітари струна.
Місто все дихає у ритмі дощу —
Парасольки свій танець кружляють.
Слухаю щемну меланхолію ту,
Дивлюся в вікно і п'ю гірку каву.
Вулиці мокрі, блищать ліхтарі,
Капають краплі, мов спогади давні.
Красиві звуки, хоча і сумні —
В них тиша, спокій, вони такі справжні.

БОГУЦЬКА (КОВАЛЬ) ОЛЕНА КИРИЛІВНА

Народилася 19.05.1956 року в селі Куничому Вінницької області, мешканка міста Новодністровськ Чернівецької області. Письменниця, композиторка, громадська діячка, авторка 16 книг, співавторка понад 40 альманахів і різних видань. Лавреатка літературної премії імені Івана Нагірняка та переможниця багатьох творчих онлайн-конкурсів. Нагороджена медаллю «За відродження

України» та багатьма іншими відзнаками. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№35).

* * *

Життя – випробування і урок:
щодень нові задачі і завдання...
Здавалося – до зустрічі лиш крок,
та знову не складається рівняння.
Лиш осінь до холодної щоки
притулить лист опалий, а не руку...
І знов: чекання, відстані, роки...
І знову дні складаю у розлуку.
Крізь лабіринти долі часу плин.
Пливти? Змагатись? Може опиратись?
П'ю чашу тих розлук – гіркий полин...
Урок. Завдання: жити і кохати...

СТАРІТИ – ПРИВІЛЕЙ...

Як часто чуємо – старі, то, наче діти,
на вулиці, удома, від людей...

А знаєте, що треба заслужити,
щоб в спокої і радості старіти...
І взагалі, старіти – привілей...
Дожити до сивин, діждатись внуків
І втілити всі кращі із ідей.
І хоч втомились голова і руки,
ще серце і душа не хочуть скуки...
Старіти – то, скажу вам – привілей.
Почути рідних голос в стінах дому,
зустріти край відчинених дверей.
Не допускати до господи втому,
не падати на голову нікому.
Старіти тихо, мирно – привілей.

* * *

Так, я люблю її, мою самотність,
І тихі дні, і відкриття ночей.
Таких, як я, – це сотні, сотні, сотні...
Але не всі відкриються, ачей?
Із тишею у мене суголосся,
Тоді приходять рими і думки...
Сама, та не одна – так повелося?
Не хочу, щоб усе це навпаки.
Щаслива, що відкрито написати
Я не боюсь, переступила страх.
І слава Богу, є кому читати
Все те, про що почула на зірках.
Вони кричать до мене стоголосо,
Чи в гаморі могла б почути їх?
Думки всі на папір. Складаю стосом.
Самотнісь – це найкраща із утіх!

* * *

Ви закохайтесь в життя, бо я вже закохалась,
Живу, люблю, стрічаю ранки росяні!
Ця осінь, це життя, о, так нелегко діставалось,
Тому і радісно, і хороше мені.
Ви закохайтесь в життя – це пізно не буває,
Відкрийте очі і вловіть його красу:
Початок осені палкий і ябко наливає,
Калиновий мотив і горобинний сум.
Ви закохайтесь в життя, любіть, неначе вперше!
І на побачення з природою спішіть!
Ловіть момент натхнення і усіх щасливих звершень
І миті радості у серці збережіть!
Ви закохайтесь в життя! Живіть на повну, люди!
Сьогодні є ми, а назавтра – нас нема!
Боріться – поборете, хай мир для вас прибуде!
Хай буде світло і загине хай п'ятьма!

10.09.2025

МИХАЙЛУ БРОЗИНСЬКОМУ

*видатному письменнику,
журналісту на останнє слово*

Дивіться, як синіють небеса,
Неначе кличуть злинути до Бога,
Для когось – це повітряна краса,
І путь останній, зоряна дорога.
І як ти жив – сьогодні все одно,
Ти на останній сходинці до раю.
Прощальне слово, квіти чи вінок,
А завтра? Чи згадають? Пригадають?
Згадають, бо не жив ти, а світив,
Трудами землю і народ свій славив,

В скорботі поклонилися світи:
Відходить в небо вірний син держави.
Печально, та реальний стан речей,
Такий заділ чи світовий порядок.
Він поглядом замріяних очей
Залишив для нащадків гідний спадок.
Цінуймо результат його творінь,
Вони нам не дозволять все забути.
Він в пам'яті майбутніх поколінь,
Бо Він писав про нас і про майбутнє.
І пам'ять ця — помножена стократ,
Кричатиме його нетлінним словом!
Сьогодні майстру скажемо: «Віват»
І в путь останній проводжаєм з Богом.

17.09.2025

* * *

Навіть, коли я залишусь одною з останніх,
Погляд твій мовчки байдуже крізь простір ковзне...
Не пощастило, я знову одна у коханні.
Не сумуватиму, світ цей кохає мене.
Вже не вернути травневого, того розмаю,
То ж не журюся, пірнаю у снів заметіль.
Тільки у віршах колись я тебе ще згадаю,
Як про солодкий і гірко-солоний свій біль.
Усмішка щастя – живеш ти на білому світі.
Радість у серці, бо ще пам'ятаєш. Уклін!
Знову і знову в прийдешнім травневому цвіті
Я у думках припаду до коханих колін.

* * *

Підкрався ранок, зазирнув в щілину,
Ковзнув по стелі, згодом по очах,

Відсунув ночі сховок, мов гардину,
І пострибав, що заєць, по кущах.
Заткало сонце у жовтавім листі
Нить павутини – срібні промінці.
Стать горобин в кармінному намисті,
Рос діаманти на земній щоці.
Все вище вогняне ясне світило,
Воно цілує в шибку кожен дім.
Йде день новий до праці, як в горнило,
І я мала, та теж палаю в нім.

19.09.2025

* * *

На це не знає відповідь ніхто:
ні ти, ні я... Мовчїть, гїркї слова!
У постатї за вікнами авто
пїзнавана до болю голова.
А поруч вільне мїсце. Не мене
воно чекає... Купа помилок...
Назавтра доля що їще утне?
Який накладе відкуп чи оброк?
Стираю образ ластиком долонь,
до вікон мрїй припав осїннїй лист.
Палає в серці весняний огонь,
хоч об'являє зиму благовїст.
І час повільно, наче мед, тече,
ї мчить авто, а з ним – мої думки.
І горнеться в майбутньому плече...
Кохання гранї... Перехїд тонкий.
І я з тобою хоч на мить, на час,
попри усе, та виборола шанс.
Була весна вагомою для нас,
осїннїй день наспївує романс.

І падають на охололий брук
каштани, їх збираю до долонь.
Лиш ти і я, і осінь, серця стук
і не осінній – молодий огонь.

21.09.2025

ХІБА ДОЩІ УМІЮТЬ ГОВОРИТИ?

Рондель

Хіба дощі уміють говорити?
Про що б вони мені розповіли?
Про дні кохання, що удаль спливли,
А я іще не встигла долюбити.

Відкрився шлюз і спогадів приплив,
Такий потужний, годі й зупинити!
Хіба дощі уміють говорити?
Про що б вони мені розповіли?

На прямокутник мокрого вікна
Дивлюся, мов на лист, рядки розмиті...
Дощі осінні – неповторні миті,
Фантазії душевної струна.
Хіба дощі уміють говорити?

22.09.2025

ОСІННЄ РІВНОДЕННЯ

Рондель

У цім осіннім рівноденні
Є особливий сенс і зміст.
Йде осінь на жовтневий міст,
Слова збираються натхненні.

Приносить лист кленовий вість:
Ти — початківець, ще не геній.
У цім осіннім рівноденні
Є особливий сенс і зміст.

І я, збираючи рядки,
Щоб вийшов рондель, підсумую:
Сама себе іще здивую,
Бо задум серця жну палкий!
У цім осіннім рівноденні.

22.09. 2025

* * *

Срібні павутини
Долею в волоссі.
Дві погожі днини
І позавтра – осінь.
Вирій недалеко,
Холод опікає...
Юносте, лелеко,
Де вона? Немає.
В ирій полетіла...
По весні не стріну.
Дайте в дужі крила
Хоч одну пір'їну!
Ниті павутинні
Сивиною в коси...
У віконце нині
Заглядає осінь...

27.08.2025

БОДНАР ГАННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області, мешканка селища Отинія. Вихователька ДНЗ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №35).

МОНОФОННА АБЕТКА

А

Акцент аквамаринових асоціацій
Асфальтовий авторитет анонсував,
А авантюрним абрикосовим абстракціям
Азартно апетит аплодував.

Б

Бережись брехні безодні,
Блудливих безсоромних байкарів!
Блокуй бездушні бар'єри бетонні.
Букетом безмежних бажань багряній!

В

Вештається вітер, вколисує втому,
В вишиванку вбрався вечір вогняну...
...Виснажений воїн видихнув:
— Вже вдома!
Вберегли Україну! Виграли війну!

Г

Гайвороння гомінке
Гніздиться, господарює,
Гойдаючи галуззя громіздке,
Грайливо гай гроза гаптує.

Ґ

Ґратулюю, Ґречний Ґаздо,—
Ґатункові Ґонти, Ґражда.
Ґаздиня Ґердан Ґранатовий Ґудзує,
Ґава Ґанджить – Ґрунт Ґрасує.

Д

Ділися, друже, добротою!
Дивуйся! Думай! Довіряй!
Дрімому даремну – дотлінно! Двобоем!
Далин далекоглядних досягай!

Е

Економіст, ерудований експерт
Екзаменує «елегантний елемент»:
– Експериментальний ефект енергетики?
– Еге! Економія електрики.

Є

Єднайся, Європо, еством єдиним.
Єлеєм Євангельським – ересь єхидну!

Ж

Жебонить жовтнева жагуча жарина:
Жужлиться жовтогарячий жасмин,
Жеребкується жолудів жвава жердина,
Жевріє журливо жменя жовтих жоржин.

З

Зворушливо: звабливі зірочки
Землю звечора заколисали.
Забриніли звідусіль згори:
— Засинай! Звисока заспівали.

И

(архаїзми)
Ич, икає инколи, ич?!
Ирститься идолу, ич?!

І

Івано-Франківськ. Інформація:
Історична інтерпретація.
Інститути, інтеграція.
Інфраструктура – ідеальна,
Інтелігенція – інтелектуальна.
Івано-франківцям імпонує –
Іноземці інвестують.

Ї

Їжачиха Ївга їздить
Їжачата: – Їсти! Їсти!
Їдальня «Їжа їжакувата».
Їдемо їсти, їжаченята!

Й

Йойкає Йосип. Ймовірно, йоржик.
Йоно, йди-но! Йогурт?! Йо-ди-ну!

К

Книжка, красиві картинки, «Казки»:
Клопочуться коло коритця качатка,
Килимом квітчастим котять клубки
Кумедні крихітні кошлаті кошенятка.

Л

Листя, лишенько, летить.
Листопад лопоче, лічить.
Ламким лахміттячком лежить,
Ліхтарям ліричним – личить.

М

Маленький метелик медункою марить.
Море мінливе манить мене.
Молитва мовчазна – магія, мабуть, –
Можливо, мізерна марудність мине.

Н

Небо неозоре намалюю,
Нагідок намисто – навмання,
Недалечко ниву. Начарую
Неньці невгамовне немовля.

О

Оливково-охристе озеро осіннє,
Ожина оксамитово «обрамлює» обрус,
Обабіч огорожі оголені осики.
Обережний олень обстежує округ.

П

Призабулося, переболіло,
Перевтомою переросло,—
Похилився привид посивілий —
Пір'їною повітря понесло.

Р

Розчулений ранок
Розкішним рожам
Роздмухував роси,
Розмаїття різноголосе
Розлітається рогозом.

С

Споконвіку сторожать свободу
Світла сонцесяйного сини,
Спопеляючи сталевую снагою
Суміш страху, слабкості, сльози.

Т

Темряви тягуча тятива,
Тремтлива тиша тче тумани.
Торкаючись тернини, тягнеться трава,
Тріумфують троянди, тюльпани!

У

Учні, учитель ухвалили угоду:
Упродовж уроку – уважність,
Утискаючи утому.
Учитель – урівноваженість, унікум, усміх.
Учні – усвідомлення, уміння, успіх.

Ф

Фондові фірми, фінанси – фундація.
Футбольний фанат – фото: фінал! Франція!
Фарисей – філософії фальш!
Фартух, філіжанка – фірмовий фасадний фарс.

Х

Хтось хлібом харчується,
Хтось хитрувати хоче,
Хтось хрустом хребта хвилюється,
Хтось хвалиться хистом хорошим.
Ховають: хвоя – хижака,
Хатина – хлібороба.
Хитає хміль – хитка хода,
Хоробрий хвацько ходить.

Ц

Циган цмулить цибату цигарку,
Цебриком цілющий цідить цвіт циганка.
Цямрину циган цементує,
Цвірчить цвіркун, циганка цвіт цілує.

Ч

Червонощокий червень
Чебрецями чимчикує,
Чуприною чіпляється
Чорнявих черешень,
Чорничним чаєм
Чабанів частує,
Чепурить чудно
Чорнобривцями човен.

Ш

Шляпа, шуба, шаль шовкова...
Шани штрих – швидкий швейцар.
Шоколад, шампанське, штрудель...
Шляхетний штат, шеф – шахрай.

Щ

Щока – щитом щетина,
Щирість – щось щербате.
Щастя щогла щосили
Щиглем щемить щебетати.

Ю

Юрма юнацька. Ювілей!
Ювіляр – Юліан, юдей.
– Юначе, ювеліри
Юстина, Юхим, Юрій.
Юристи – Юліана, Юлій.

Я

Язикатий Яків яблуками ярмаркує,
Яничари яка ясирують.
Яночка яєчню ясить.
Ясноликий янгол являється Ясі.

Ь

/Отож, якщо ти м'який знак,
Монофон про тебе – так/

Візьміть хтось жолудь, посадить!
Тінь зробіть, обгородить...
День, місяць пройдуть, вочевидь...
Глянь, велетень століть шумить.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин на Коломийщині. З 1975 року — мешканка сусіднього села Ковалівка. Учителька, журналістка, краєзнавиця, поетеса; членкиня НСЖУ і НСКУ; членкиня СЛК «Суцвіття»; засновниця, упорядниця і головна редакторка альманаху «Джерельні дзвони» (2001-2026). Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка; володарка титулу «Українська Мадонна». Нагороджена медалями «За заслуги перед рідною землею», «За заслуги перед Коломийщиною», «За заслуги перед Прикарпаттям». Впродовж 25-ти років творчості видала понад 70 книжок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2001 року (№1 - №35).

* * *

Ніхто поетом не вродився,
Поетів Муза вибирає,
Хто їй душею полюбився,
Йому перо вона вручає.
До когось в юності приходить,
До інших в зрілі вже літа,
У свій казковий світ заводить —
Душа в нім вічно молода!
Пиши, Поете, і твори,
До тебе Муза благосклонна,

Любов і радість всім неси...
Поезія — душі Мадонна!
Володарів пера вітаю
В «Джерельних дзвонах» від душі,
Хай Муза Вас не покидає
На всі життя прийдешні дні!
Пишіть, творіть, любіть, кохайте,
Бо скільки того в нас життя!
І мову рідну прославляйте —
В ній наша сила й визнання!

ЗАКОХАЙТЕСЯ В ЖИТТЯ

Хіба можна життя не любити?
Хіба можна йому не радіти?
Кожну секунду в нім не цінити,
Милуватися світом, як діти?..
Зустрічати світанки яскраві,
Срібні роси збивати в траві,
Аромати вдихати духмяні,
Які манять в гаї чарівні...

Хіба можна життя не кохати?
Кожна мить його в нашій душі!
Коли радісно, хочеш співати...
А як сумно — ми разом в журбі...
Кожний подих у твоїм житті,
Життєдайна пульсація в серці
Від народження і до межі
Струменять, як цілюще озерце...

Доленосна життєва дорога,
Чи коротка, чи довга, не знати,
То є щастя й дарунок від Бога,
Як же можна його не кохати?!
Не втрачаймо ми жодної миті,
Закохайтесь знову в життя!!!
Хай любов'ю дні будуть вповиті,
Нехай щастю не буде кінця.

Наше щастя – сім'я і родина,
І коханого сильне плече,
Який в будь-яку долі хвилину
Завжди поруч з тобою іде...
Це тобою посаджена квітка,
Цвіт весняний у твоїм саду...
Це коли ти, неначе лебідка,
Все життя із коханим в лету...

10.09.2025

ВІРЮ В ДОБРОТУ

Завжди вірю в людську доброту,
Навіть тих, хто мене ображає,
Якщо треба, на поміч прийду,
Бо людська доброта меж не має...
Всі ми маємо душу і серце,
Без яких не було би життя,
А вони, мов чарівне люстерце,
Відбивають усе неспроста.

Все у наших є діях і слові,
Що стрілою з душі вилітає...
Завжди будьмо прощати готові,
Усім тим, хто нас злом поливає...
Прийде злагоди час й розуміння,
Не потрібно в душі зло тримати...
Що говорить нам Боже веління?
Жити в мирі й уміти прощати...

О! Якби доброта панувала,
Як написано в Божім Завіті,
То нікого б війна не вбивала,
Не текли би кривавії ріки!
Якби в кожному домі й сім'ї
Добротою ділилися люди,
Не ходили б сумні матері,
Не росли би могили повсюди!

Обрубаймо злостиве коріння,
Добротою ділімся своєю,
Милосердя й любові насіння
Розсіваймо всією землею!
Щоби заздрість і злоба пропали
З наших душ і у цілому світі,
Щоби мир і любов панували,
Доки сонце із неба нам світить!

23.09.2025

БУТИ СТІЙКОЮ...

Бути стійкою, як едельвейс на вершинах,
І триматися так за життя, і цвісти —
Не кожна здатна в цім світі людина,
Та Бог помагає нам далі іти...
Бути собою, як оця горда квітка,
Не зламатись, не впасти, міцно стояти,
Не піддатися бурям, грозам і вітру,
Тягнутись до сонця, дух неба вдихати...

Що в людей неможливо — у Бога можливо,
Бо на все Його воля, все в Божих руках,
Тільки жити потрібно нам всім справедливо,
Не топити себе у смертельних гріхах...
Треба вміти щоднини себе пантрувати,
Кожне слово своє, думки, свої дії,
Лихослів'ям гріховним не зловживати,
Не розбивати чужі мрії й надії...

Коли можеш, як треба, допоможи
І підтримай когось в нещасливу годину,
І у радості, й горі ти поруч іди,
І багатства свого віддай десятину...
Не жалій земних благ у цьому житті,
Милосердя своє до всіх проявляй,
Хай добро і любов живуть у душі,
Підлість і заздрість ти з життя проганяй!

29.09.2025

ПРЕКРАСНА ОСІНЬ

Така прекрасна нині Осінь,
Не дивлячись на злу війну,
Її чудова світла просинь
В перлинок сонячних вінку...
Золотокоса ніжно в парі
Із Жовтнем танго закрутила,
З дерев листочки золотаві
Додолу плавно опустила...

Зіткала з них барвисту шаль
І нею землю огорнула...
Казкових крон, звичайно, жаль,
Та в теплоті земля заснула...
Хоча й не всюди в теплоті —
Війна із кров'ю шаль змішала...
У чорних шаях матері,
В котрих війна синів забрала...

Така прекрасна нині Осінь,
Та невтямки їй, що війна
Ракетами кривавить просинь —
Не знає, що таке КРАСА...
Не вміє ворог цінувати
Ані природу, ні людей,
Йому би тільки убивати
Амбіцій ради та ідей...

14.10.2025

МЕРЕЖИВО ЖОВТНЯ

Мережить жовтень килими
Своїми в золоті нитками,
Встелив дороги і стежки
Багряно-жовтими листками...
Вітрець осінній ще не всі
Зірвав з дерев їх покривала,
А осінь у своїй красі
З ним танго в парі танцювала...

Жовтнєве сонце золотило
Верхівки парків і садів...
У храмах дзвони голосили...
Ракетний смерч знов налетів...
Столицю рідну не минув...
Руїни, жертви, біль і сльози...
А жовтень, навіть, не збагнув,
Що є гіркі й сумні прогнози.

Проміння сипле золоте
З небес таких блакитно-ясних...
У гості листопада жде
З букетом із жоржин прекрасних.
Народ скликає до церков...
А в Ковалівці нині храм...
Летять сонети молитов...
Дай, Боже, МИРУ усім нам!

26.10.2025

ЖИТТЯ ТРИВАЄ ДАЛІ

Проходять дні сумні, події,
Від них лиш рани на душі...
І оживають знов надії
На все прекрасне у житті...
Ми знов берем себе у руки
І віддаємось виру світу,
Лікуємо душевні муки
І просим Бога про опіку.

Життя продовжується далі,
Ми мусим жити, працювати,
Крутити долі на педалі,
Надію й віру не втрачати...
Здійснити мрії на майбутнє,
Робити кращі дні і ночі,
Всім дарувати незабутні
Емоції й діла хороші...

Коли співається — співати,
Як радість в серці — то радіти,
Усе погане блокувати,
Дітей ростити, сади, квіти...
Життя триває попри все,
Хоч сум і туга серце крає...
Бо кожен день любов несе,
Яку нам Господь посилає...

06.11.2025

РІЗДВО-2025

Знову Різдво сіяє
В рідній моїй Україні,
Божого Сина вітає
Святвечір в кожній хатині...
Всюди летить до небес
Слава й хвала в коляді
Царю, що вмер і воскрес
За нас усіх на хресті.

Лине щира молитва
По Україні святій,
Щоб закінчилася битва
В рідній землі дорогій.
Ворог щоб згинув навек,
Бог аби мир дарував,
Щоб двадцять шостий вже рік
Нам Перемогу зіслав!

Боже, Ісусику милий,
Ми Тебе щиро благаєм,
Будь до всіх нас милостивий,
Над українським всім краєм.
В світі Христове Різдво...
Україна теж колядує...
Слався, святе Рождество,
Мир Божий хай торжествує!

24.12.2025

БОЛТИШ (ВІНТОНЯК) ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ

Народився 03.09.1965 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет-пісняр, пісні якого виконують відомі співаки України. Член літературного об'єднання «Едельвейс», яке працює при публічній бібліотеці села Космач. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №35).

ВЖЕ ЗАВТРА – 60!

Осінній вечір йшов тихенько
Мене з цим святом вінчувать.
В тривозі стукало серденько:
Мені вже завтра – 60!
Спали нескошені отави
Біля самотньої верби...
Зі мною молодість прощалась
І шепотіла: – Більш не жди!
– Як же мені без тебе жити?, –
З'явилися сльози на очах...
– Відлунням сонячного літа
Я ще прийду до тебе в снах...
– Невже це наша мить остання?
Я ще не жив – прошу, не йди!
– Відлунням першого кохання
Я залишусь з тобою завжди...
А зорі падали на щастя,
Я зрозумів – у добрий час...

Що лиш коханням треба жити,
Щоб молодість кохала нас!

03.09.2025

ЗАХОДИЛО СОНЕЧКО

Заходило сонечко
За гору круту!
Пляями розлогими
Я до Тебе йду...
Буде темна нічка
З нами жартувать,
Щоб я міг Марічку
Ніжно цілувать!

ПРИСПІВ:

Квіти для коханої
В росах я зривав!
І від щастя п'яную
Я на руки брав...
Ніс горбами босою,
Де Рушірський плай!
Трави пахли зорями —
То для нас був рай!

Як повіє вітерець
З горів на село,
Відійде в минуле все,
Що тоді цвіло..
А як будеш в самоті
Маятись в журбі,
Пригадай коханячко,
Що було тоді!
ПРИСПІВ.

ЧАС КОХАННЯ

Прийде час мого кохання,
Зацвіте кохання час!
Ні вітри, ні сніговії
Не розлучать більше нас!
Ти повернешся весною.
Ніжним цвітом у садах,
Будем разом ми з тобою
Наяву, не тільки в снах!

ПРИСПІВ:

Ти прийдеш, як сон до нічки,
Як до березня весна...
Пригорнуся до Марічки,
Бо у мене ти одна!
Ніжним поглядом зігрієш,
Наче сонечком спечеш.
Не страшні нам сніговії,
Якщо поруч ти ідеш!

Прийде час мого кохання,
Зацвіте кохання час!
І любов моя остання
Не покине більше нас!
Понесем її по світу,
Де нам суджено пройти!
Збережемо її, як квітку,
Щоб не знати самоти!
ПРИСПІВ.

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Мешканка села Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, авторка 8 книжок (духовних, дитячих, поетичних). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (№7 - №35).

* * *

Не можу знати, що чекає нас...
Давати настанови, сповнені прикрас,
Також не маю повноважень жодних.
Тепер достатньо пропозицій модних,
А рішення спрацьовують лиш власні.
Події є і будуть. Головне, щоб вчасно
Зуміла я почути внутрішній свій голос,
Міцний, немов достиглий колос.
Відчути впевненість, що сила доброти людської
Здатна ламати перешкоди, бо творцями долі
Є люди всі і кожен зокрема.
Для сильних духом перешкод нема!

13.09.2025

* * *

Мої бажання і можливості впираються у те, що маю:
В звичайні складові мого земного раю,
У те, що можу я собі дозволити створити,
Приймаючи щодня нові життєві ритми.
Але вони мої, їх не віддаш нікому.

Купити чи продати неможливо втому.
Радість і біль у кожного свої також,
Бог не дає нікому непосильних нош.
У всьому відкриваються нові резерви,
Не передбачено в житті відпустки чи перерви.
Життя – не бізнес і не заробіток,
А кожен крок – це совісті відбиток!
Немає днів однакових, а вибір завжди є.
Відповідає кожен за рішення своє!

09.09.2025

* * *

Право на щастя людина має кожна,
Тож треба вірити в свою спроможність,
Оберігати чистоту і власну справжність,
Бо вчинки мають неймовірну вартість.
І я ціную кожен день і кожен мить,
Бо хто не вчиться сам, того життя навчить.
За кожен крок, за кожен подих вдячна Богу,
Проходжу з вірою свою дорогу.
Щастя – таке глибоке, ніжне відчуття,
Одна сходитка звичайного життя!

02.09.2025

* * *

Життя – це розкіш, котра не хоче рамок.
І я колись в уяві будувала замок,
Скоріш, мабуть, казковий, недосяжний,
В котрому хочеться побачити все справжнє:
Обличчя радісні, що світяться від щастя
І впевненість в очах, що неодмінно вдасться
Свій пошук вдосконалити, наповнити терпінням,

Аби знайти й пізнати власну цінність,
Котра не вписується в грошові об'єми.
Що важливіше від людських взаємин?
І, хоч говорять: «Існує всьому міра!»,
Найбільша розкіш у житті – довіра!

28.08.2025

* * *

Життя складається з суцільних запитань.
У них причини роздумів, вагань,
Але нема бажаючих, що хочуть справедливо
Окреслити всі пошуки важливі:
Саме такі, котрі усіх розбудять
І нагадають, що звичайні люди
Вирішують, який обрати шлях для себе.
Отож, виходить, що порадників не треба.
Життя буває і просте, й складне
Та корегує питання не одне,
Якщо у серці є любов до світу,
Бо в глибині душі всі люди – вічні діти!

21.08.2025

* * *

Гарантії бувають не на весь товар,
Тому настала мода на піар.
Це значить, що панує вибір!
Отож, обрати є можливість вищий вимір,
В котрому і вібрації потужніші, чистіші,
Й можливості людини зовсім інші.
От тільки репетицію життя ніхто ще не робив...
Нема сценарію. Нема набору слів,
Котрий фіксує пам'ять для гарантій та архіву.

Ніщо брехливе не ставало дивом.
Все справжнє має радості додати,
Бо біль не обирає соціальний статус.

13. 07. 2025

* * *

Присутність – ніяк не випадковість!
Глибинний зміст ховається в її основі.
Можливо, це бажання з надією п'янкою
Чи просто діалог лише з собою.
Чи, може, страх перед обов'язком майбутнім,
Бо відповідальність за свою присутність
Лякає навантаженням – не дуже добровільним,
Адже для цього треба бути сильним.
Присутність деколи, немов завдання,
Котре для когось – шанс на виживання!
Питання в тому, щоб надії дати збутись,
Підтримку справжню надає чиясь присутність.
Вона є прийняттям випробувань життя
І застереженням від болю каяття!

16.07.2025

* * *

Своє в чужому не знайдеш ніколи!
Найкращий вчитель – це життєва школа!
Її уроки повсякденні та повчальні,
В котрих чергуються і радощі, й печалі.
Щодня перегортається нова сторінка
І часто рішення приймати треба стрімко.
На довгі роздуми не вистачає часу,
Але так хочеться, щоб саме цього разу
Перемагали повага й розуміння.

І, хоч тримає всіх земне тяжіння,
Ці якості – вершина всіх початків,
Бо змінять світ для людства і нащадків.
Напевно, треба перестати грати ролі,
Адже немає переможців у життєвій школі!

30.06.2025

* * *

Є передбачення, є факти і є життя реальне.
Всім прагне керувати світ дуальний,
В котрому правила лише існують просто
І, мабуть, не для розвитку чи росту!
Бо в цьому світі люди забувають жити,
Вони не вміють по-справжньому любити.
Не знають, що найбільша радість
Від того, як даруєш, а не вкРАдеш!
Життя дається всім в дарунок
І не існує чаклунів, або чаклунок,
Котрі без мого дозволу ним керувати зможуть.
Тому, найперш, відчути має кожен,
Чого бажає для світу і для себе,
Адже лише любов і чистота прихилить Небо!
А мир в собі – це Божий промінь світла!
Його відчує той, хто здатен зрозуміти!

20.06.2025

* * *

Багато пропонує мені світ...
Є в ньому радість зустрічей і є політ
Мій власний – цікавий, навіть надзвичайний.
Щодня я щось одержую чи когось зустрічаю,
Бувають і підказки просто неймовірні.

Я вже навчилася приймати їх покірно,
Адже протест нічого не дає.
Що є в мені, воно лише моє!
Нема людей, призначених втішати.
Життя цікаве, тому я не вдягаю шати,
Котрі приваблюють, щоб в пастку заштовхнути
Або навіяти оману, котра працює круто,
Але руйнує особистий простір.
Є в мене друзі. Бувають випадкові гості,
Котрі, напевно, не якісь приبلуди,
А саме ті, потрібні мені люди
В цей день, в цей час і саме в цю хвилину.
Хтось з них підказкою на мене вплине.
Моя відмова, звісно, особиста справа.
Нова ж реальність загадкова чи яскрава —
Це створене майбутнє лиш для себе,
Аби відчути, що дійсно мені треба,
Бо деколи проста, звичайна зміна декорацій
Стає ціннішою від будь-яких овацій!

24.03.2025

ВАСИЛИШИН-ПІСАК ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в селищі Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки, крою і шиття. Поетеса. Героїня радіопередачі «Дзвони». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№35).

* * *

Соловіє літо. Квапиться до Спаса,
У спекотний серпень заглядає час.
Перезріле сонце — золота окраса
Днів, що забирає календар від нас.
Чимчикує вітер навпростець стернею,
Зачепилось небо за петрів батіг,
Тільки сумно бродить липень за межею,
Що нам мирне літо вберегти не зміг.
На вустах тремтячих слово про прощення,
У медах солодких гіркне літня ніч,
Полинова доле, мого сьогоднішня,
Як тобі живеться з болем віч-на-віч?
Кажуть, все минеться, відшумить грозою,
І огорне тиша пеленою нас,
Тільки будем, доле, ми удвох з тобою
Згадувати літа цей гіркавий час.

Липень 2025

* * *

Крадеться осінь. Як же їй сказати,
Як нам ще хочеться ту пригорщу тепла,
Яким спішив нас серпень причащати,
А зараз догорає вже до тла.
А ти тримаєш в пам'яті світанки,
Такі терпкі та літні вечори.
Набули інших значень забаганки,
Набули інших значень кольори.
І все частіше йдеш за посиленням,
Тривожиш в файлах вервечку подій,
Стрічаєш день усе з одним бажанням,
Щоб мир всміхнувся осені рудій.
Здається, літо майже відболіло
І якось в осінь важче дати крок.
Життя в тривозі наче побагріло
Й дедалі дужче тисне на курок.

Серпень 2025

* * *

Озирається серпень з півкроку,
Ще є декілька днів про запас,
Він іде, як завжди, як щороку,
Адже всьому приходить свій час.
Все минає, біжить за літами.
Розставання — хвилююча мить.
Вчора літо ще було між нами,
А сьогодні уже щемить.
Десь крадеться холодний неспокій,
Топче туга стежки за вікном,
Осінь кличе у свій передпокій,
Серпень в неї уже під крилом.

* * *

Ти знов прийшла, як завше в гості,
Скоріш, це звичка, ніж причина,
Ми вдвох зустрілись на помості
Зелено-карими очима.
Осіній шарм, руде волосся,
Тендітний стан у оксамиті,
Люблю тебе за суголосся
І багрянцю найкращі миті.
За святість, осене, щоденну,
За недоторкану красу,
За ту любов живу й смиренну,
Яку тобі щодень несу.

* * *

Схопила осінь перша прохолода,
Скубе потроху пір'ячко жоржин,
Скупе проміння, наче нагорода,
Посеред тих пронизливих новин.
Спросоння тулиш ранки вересневі,
Благаєш в долі згорточок надій.
Стоять сади, мов ночі перкалеві,
В туманну просинь дивляться з-під вій.
Їм ще багріти в сивім павутинні,
Збирати в скрині золото ренет,
Сльозу змахнула осінь в ластовинні
Черговий раз під вибухи ракет.

Вересень 2025

* * *

Несеш у стиглі ранки позолоту,
Пожовклим листям ластишся до ніг,
Ну що ж ти, жовтню, тінню біля плоту
Стоїш, прибившись з вицвілих доріг.
Скупим теплом лоскочеш хризантеми,
В холодних венах інколи тремтиш,
В цій осені з тобою, жовтню, де ми?
Скажи по правді... Болісно мовчиш.
Зайди з дороги, раптом на хвилину,
На тепле слово, зіткане з надій.
Ржавіє кров у рамках часоплину
Посеред цих складних перепетій.

Жовтень 2025

* * *

Схилився день в рудому падолисті,
Цибаті тіні осінь стережуть,
Тремтять світанки холодно-імлісті,
Багряні фарби щемно бережуть.
Цей плин земний все тяжче відпускати,
А знову в гості кличе листопад.
Відходять з часом вистраждані дати
Серед звабливо-сонячних принад.
Все більше літ в рудому ластовинні
І нам частіше хочеться тепла.
Усе як є. Висить на павутинні
Мій клаптик раю – осінь золота.

Жовтень 2025

* * *

Усе таке скороминуще
У цій осінній простоті,
Лишилось тільки нам насущне
У тимчасовій суеті.
Забрала осінь за собою
Ті ностальгічні кольори
І ці тумани органзою,
Що ходять пізньої пори.
Вона поважно й неквапливо
Подалась вкотре до зими.
Зі статків... Це хіба важливо?
Вони у пасмах сивини.
Вдягнула давні оксамити,
Дмухнула паморозь з коси,
Так вміє ґречно відходити
Ікона зрілої краси.

Листопад 2025

* * *

Трирічну дитину, маленьку Марію,
Привели до храму покірні батьки,
Щоб згодом для світу родила Месію
І Матір'ю стала для нас крізь роки.
Зростала в сумлінні і вірила в Бога,
Світилась з любові, мов ясна свіча.
До святості в небі стелилась дорога,
Де Йосип Обручник вів гідно дівча.
Себе присвятила молитві щоденній,
Палкому читанню Святого Письма,
Усі дивувались Марії смиренній,
Та близькість до Бога обрала сама.

Щоб бути для тебе Божественним Світлом
Та брати за руку в найважчі часи,
Щоб з миром іти понад втомленим світом
І душі відкрити для світла й краси.
І в нас в Отинії наш храм височіє —
Духовна колиска для вірних людей.
Тут щира молитва повік не міліє,
Говорить вустами маленьких дітей.
Покрий омофором, Володарко неба,
Усіх, хто в окопах стоїть за всіх нас,
Сьогодні до Тебе єдина потреба:
За ньеньку Україну молись повсякчас.

21.11.2025. Введеніє

ВЕКЛЮК МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 21.11.1973 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта середня. Воїн ЗСУ. Почав писати після контузії на фронті. Це перша його проба пера і перша публікація. Зеленого світла тобі, друже, на літературній ниві! Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34 - №35).

КОВАЛЬ ПОВІСТЬ

(Продовження. Початок у ДД-34)

Лежали ми після обіду і говорили про коваля, і про шахту, і я про тата казав. Ро казав, що скоро до коваля приїде його жінка і донька. Коли почнуть справляти кузню, щоб робочим варити їсти і що пан був говорив з ковалем, і по селу ходили, і пан кудись возив його на своїй бричці. Звідки той Ро так багато про все знає? І що донька коваля наша ровесниця, і звати її Таня, і жону його звати Марія...

Але час ішов, і пора прийшла гнати маржину додому. Ми розійшлися, і Ро сказав, що завтра обов'язково під'єм і до шахти, і до річки по рибу, і ще взнає щодо коваля, і де та кузня правиться.

Пригнавши кіз додому, мама, як то завше, дала пійла, загнала їх. Я повечеряв зупою, пішов складать дрова, хоч мама вже половину склала, але дещо ще залишилось. Я їх складав і все думав, коли то приїде тато, щоб

спитать, чи то правда про Марію, жону коваля, і Таню, їх дочку. Мамі то я все казав, і вона каже, що то знає, бо була в неї Юстина, жона Петра, що по сусідству живе, і Петро теж робить з татом в шахті.

Все ж таки, не дочекавшись, поки прийде тато, я, склавши дрова, приліг в хаті і незчувся, як то сон зморив мене. Крізь сон я чув бобутіння мами з татом, але сон не давав мені прокинутися: то гриби снили, то кресало, яке чомусь жувала коза, і Ро смішно за нею бігав й реготав.

Зранку замість звичного півнячого підйому мене збудило дзвенькання відер з водою, які тато заніс до хати і, присівши на лаву, почав мову з мамою. Я почув, що мама сварила тата, що ще рано мені то казати, але тато все казав, що він вже має то знати і нема чого приховувать. Тут я сів, протер очі кулаками і спитав, про що то таке бесіда, хоч мама казала татові: «Не кажи». Але він почав: «Ну шо, сину, треба і тобі буде скоро вже іти до науки, як то твій кумпель Роман, але я то мамі кажу, шо наука — то добре, але мати добру справу ше краще. От як то коваль Андрій — і справу має, і грошва в него файна і постійно є, тож я хочу, щоб ти ішов до коваля в підмайстерню. Ну, на почітку будеш воду носити, інструмент подавати і ділу ковальському вчитися. Але мама твоя, як то пес з ланца зірвася і все біга, торочить, шо науки писати і читати тобі треба і то буде толк». Я то тут і ляпнув, що мене Ро вже багато буквів навчив, і наука добре іде мені. Тут мам й завелася: «Атмо, чоловіче, я тобі шо кажу, хлопець до книжки хоче, а не жалізо твоє кегати». Тато встав з лави, поглянув то на мене, то на маму, і сказав: «Ну то двечору ше поговоримо, бо на роботу мені пора», — і пішов.

Зрану, поснідавши, ми з мамою деякий час мовчали, але потім маму таки прорвало, і вона почала мене клонити, щоб то я казав татові, що до школи хочу, що спродамо пару кіз, каже мама, і буде мені і на книги, і на чорнило з зошетом, і, може, і на одяг то ще буде. Тож, взявши торбечку з крайцем хліба і декілька мандибурок з цибулиною, я погнав кіз на вигон.

А дорогою все думаю, що наука — то добре, і з Ро будем разом, і Ро буде мене там боронити, бо каже він, що там є багато таких, що наших, як він каже, селяків, зобижають. Та Ро потужний парубок і дає їм відвісу. Але і тато каже, що добре в коваля науку переймати і гроші файні потім мати, бо як то іноді хочеться, щоб то тато вже не гнув спину в тій шахті і копійки лиш мати. Добре маму би гарно вдягнути і щоб їди було в достатку в коморі. Згадав і про то, що я знову з цими думками про яйця з насідки взяти забув, але то нічо, маю ріпу і хліб на обід.

З такими думками я прийшов на луг. Ро був вже там і почав все торохтіти, куди ми нині підемо, а я то весь в своїх думках, майже не чув його і все у відповідь мугикав, поки Ро не відвісив мені сильного стусана, щоб я почув його. Тоді я розповів йому всю розмову, що була зранку. Ро довго мовчав, все глядів кудись і шепотів щось під ніс собі. Нарешті сказав: «Ідем до ріки». І ми пішли, а я його питаю, тож що він скаже? «Ну, тут справа сурйозна і треба помізкувать сурйозно», — і весь став такий напишнений, і ходит взад-вперед, як то він мене буквів учив, руки за спину складе і весь такий сурйозний, аж мене сміх бере від його пишноти.

Але тепер мені не до сміху. Я і сам все то думаю, як то має бути. Прийшовши до річки, мовчки ми почали рибу руками під камінням ловити, і вмиль вся та серйоз-

ність справи спала з нас. Ми ввійшли в азарт ловлі риби і навіть почали кричати один на одного, якщо хто з нас впускав велику рибешку. Наловивши вдосталь риби, ми почепили її на прут з верби, пішли в підлісок, поближче до корів і кіз, щоби їх виділи. Грибів не збирали, бо Ро каже, що риби є доста, нам стане. Назбирали гілляччя і пожарили рибешку. Яка ж то смакота! Мені здається, що нема кращої їди в світі, як жарена риба, бульба, цибулька і окраєць хліба!

Після обіду ми, як то заведено, полежали під деревом в тіньку, сходили до джерела, попили води і вирішили піти глянути з гори, що то там на шахті робиться. Пролежавши деякий час на горбі і уважно спостерігаючи, як робочі тягнуть кінцями колоди дерева до входу в шахту, якраз під час обіднього сигналу, я побачив маму, як вона принесла торбечку з обідом татові і передала її Петрові сусідові. Ще якийсь час з ним говорила, навіть сміялась, як Петро її хотів нібито поцілувати, а він весь чорний від того вугілля, тільки зуби білі-білі. Вона розвернулась, щось гукнула Петрові, помахала рукою сторожові і так прудко пішла дорогою додому. Ми ще деякий час спостерігали за тим, що там робиться, і Ро, як завжди, на все то, що там діється, мав свою думку і своє пояснення. Тож мені стало не цікаво і я почав шарпати Ро за рукав, щоб ми вже ішли, бо хтозна, що там з нашою худобою твориться, чи не забрела десь в ліси, чи не пішла сама додому. І таке бувало в нас, що приходим, а худоби нема, бо корови пішли собі до річки пити води. Ми весь ліс прочесали, з ніг збилися, а вони біля ріки, тож ми рушили на пасовисько.

Ще деякий час ми гралися в лісі, але про мою справу так і не обговорювали. Ро сказав, що тема складна і тре-

ба йому добряче помізкувать і завтра скаже, як то буде. Так то вийшло, що з Ро ми зустрілися аж в п'ятницю.

Потім була неділя. Ми разом сходили до церкви з батьками. Після служби, як завше, до тата прийшли його кумплі, пили горілку, а ми з мамою спали в хліву. В по-неділок, як щоразу, мене будив наш обідраний півень, і я його знову ганяв, і знову я пасу кіз сам, хоч є далі, за селом, пасовисько велике, але я туди не жену худобу, бо там і пана худоба, і людська є, і пастухи старші можуть прочуханки дати. То в мене є своя територія і Ро, де ми пасем худобу і теж чужих не пуцаєм на наш вигон.

Так то дні ішли наші, і ось настав той день, коли приїхали до коваля його жона і донька. Я то зрану кози не гнав, бо дощ був, а по обіді дощ став, і мама сказала, що не треба гнати на пашу. Я байдикував, був би тато, то роботу мені швидко би знайшов, а мама мене жаліє і не ганяє роботою. Так, по дрібницях, я допомагаю їй, але більше люблю гратися на самоті.

Раптом чую бесіду, говорить мій кумпель Ро з моєю мамою. Я вибігаю, бо то майнула думка, що щось сталося, а Ро і каже, щоб мама мене пустила глядіть приїжджих – сім'ю коваля. Мама глянула на мене, махнула рукою і каже: «Та йди вже!». Ми, як ті гончаки, зірвалися і Ро щось на бігу хтів говорити, але бігли швидко, і я нічого не чув, бо Ро дихання не ставало. Він відставав, я ж то, добігши до тину, висунув голову.

Перед хатою стояла бричка пана, кінь припнутий до тину, але нікого немає, всі напевно в хаті. Ро, догнавши мене, теж повис на тині і, важко дихаючи, спитав, чи бачив їх. Я кажу, що я ні, нема. Отож добре, будем чекати. Так ми і висіли на тині, допоки не вийшов пан з жінкою. Така статна, повненька і гарно вбрана. Пан було пішов

коня відв'язать, та Ро його випередив, вужжа відв'язав і подав пану. Пан крикнув і крикнув: «Ану марш, босота, по хатах! То що вам цирк?». Жона коваля посміхнулась і сіла в бричку з паном, бо то ми не одні такі роззяви були, то завше в нас так є, як в селі є хто новий приїжджий, то ми мусим то все бачить і знать, щоб потім що було балакать і обсудять. Хоч до нас багацько люду їде, шукає роботу на шахті, але коваль і його сім'я — то подія велика. Ну, принаймні, для нас. Бричка рушила в сторону шахти, і ми зрозуміли, що то пан буде їм показувать свою шахту, тож нам стало не цікаво, що там буде.

Ми ще повисіли на тині, спадіваючись побачить коваля дочку, але з хати так і ніхто не вийшов. Ми попленталися хто-куди: я додому, Ро — на вигон до корів. По дорозі ще обсудили Марію, коваля жону, який в неї наряд і сама яка, трохи пофантазували на рахунок їх дочки, ледь не посварились. В кожного своя дума, яка вона. Я казав, що худа і струнка, Ро каже, що товстуха і бридка. На тому і розійшлися.

Ввечері, коли прийшов тато, я, як завше, спав, але проснувся від їх розмови. Тато сказав, що лишає роботу на пана в шахті і йде до коваля ставить кузню, що коваль Андрій його старшим хоче там ставить. І каже, що й мене візьме. Тож сварка була: мама кричала, що він нас з торбами по світу пустить, що в пана, хоч важко йому, але він до бригадира доробився, і плата хороша, і що кузню поставить, і що далі? Що пан потім назад його не візьме, що місце пропаде, і ще мене в цю аферу тягне.

Тато сказав мені: «Марш в стайню!». І я пішов. Вони ще довго там сварились, і матюки були потім, коли я вже задрімав. Прийшла мама, сіла біля мене, закрила обличчя руками і тихо-тихо схлипувала та все витирала сльо-

зи. Я прикинувся, що сплю, бо і сам не знав, що сказати і як її розрадити, хоча в душі дуже хотів бути з татом у кузні. І мама щоби поруч була, а їхати в велике місто на науку, як то Ро їздить, щось не хотілось мені. Чужі там люди і все незнайоме, а тут я знаю кожного в селі, як і мене знають, тож я не знав, як то маму розрадити і прикинувся сплячим.

Мама трохи заспокоїлась, лягла і міцно мене обійняла. Так я і заснув від тепла моєї рідної і любимого матусі. Рано, як завжди, мене збудив наш обскубаний когут. Який же злий я на нього! Вже скільки разів казав татові і мамі зарубати його або продати! Мама вже поруч не було. Протиснувшись попри кози, я миттю забіг до хати. Мама сиділа на лаві, тримала в руці полумисок і дивилась у вікно. Погляд її був якийсь порожній – погляд в нікуди. Я вперше її такою бачив, вона навіть не поглянула на мене, поки я не взяв горщик і не напився води. Тільки тоді вона глянула і сказала: «Давай, сину, я тобі зіллю, помий руки, лице і до столу їсти». Я сидів, їв, мама навпроти мене. Все гляділа на мене так, як би вперше бачила, і тоді я сказав їй: «Мам, ну а що тут такого, от дивись, тато вже не буде на шахті, і ти не будеш вже боятися, що завалить їх, і спина тата не буде боліти, і я би татові помагав в коваля, і мені би щось там трішки платили. Я чув, що коваль добру плату править за кузню, багато хто туди до нього хоче». Мама лиш сказала: «І цей туди ж!», – закрила обличчя руками і почала плакати.

Я вхопив недоїдену картоплю і окраєць хліба й вибіг з хати. Не люблю, коли мама плаче і не можу дивитися на її сльози. В такій ситуації навіть і сказати нічого не можу, тому відкрив хлів, вигнав кіз і погнав їх до підліску, не на вигон, де був Ро, а саме до підліску, бо хотів бути

сам, сам зі своїми думками, все обдумать: і як то мама розрадить, що то все буде добре, і коваль добра людина, і жона в нього файна, і все то буде якось. Лежачи під дубом, в тіньку, і все роздумуючи та гілкою відганяючи комашню, я задрімав.

Проснувся від голосу Ро, який схилився наді мною і говорив, що мої кози повтікали, а він спить! Я зірвався і глянув – кози були поряд, а Ро сміявся, ач як підірвався, як оса вкусила! Ми присіли, я все розказав Ро і чомусь мені легше стало на душі, а Ро задумався і каже: «Ну, так-то-так, тобі було б то добре з татом в коваля, але є таке, шо то, хло, наука – то ше краще: і вченим можеш стати, як є клепка в голові, і від науки можна і більше грошви мати. От пан то – вчений, найшов вуголь, шахту справив, люду он скільки на нього робить, а в коваля то робота тяжка, млотом махать і постійно в диму і кіптяві сидить.— Він каже,— от я навчуся і буду прохвесор – це така вчена людина, яка інших вчених учит. Всі ті прохфесори – поважні люди, гонорові і панські, і я таким буду. От треба вчитися і тобі раджу. Мама твоя права – іди вчися. І ше я сьогодні бачив дочку коваля Таню. Ти був прав: худюща і веснінки в неї, і очі, як ті вуглики, і вся така вертлява, все біля хати бігає, порядок робит так, якби то до неї там не було порядку. Газдині граєсі, навіть фустку назад завїзала, коза довголаба». Я не втерпів: «Ніяка не коза, а файна дівка!». Ро засміявся: «Ше не видів її, а вже захищає! Шо, полюбив? Ну, якщо будеш в коваля робить, то може і женешсі на ній?»,— і Ро засміявся, мало не впав.

Я дав йому стусана, і ми почали боротися, хоч я знав, що програю, бо Ро завжди мене поборює. Як він каже, що то шкільна наука там, в школі, треба постійно за себе

стояти і вміти битися, і боротися. Як і всякий раз, Ро поборов мене, виліз зверху і реготав, і гигакав, як дурник. Я борсався під ним, не взмозі нічого зробити. Ро встав з мене і побіг, все гигакаючи.

Я встав, обтрусився, віддихався і пішов до джерела води пити. Там же і пообідав в тиші. Та все ж таки лють мене брала, що я слабак і не можу побороти Ро. Але то пройшло і, пригнавши кіз додому, вже ближче вечора, я побачив маму з татом, які сиділи під хатою на лаві і щось між собою говорили. Мама вже не сварилась, навіть, задоволена була, і тато веселий такий. Загнавши кіз до стайні, мама навіть поїла їм не дала, що дивно було.

Я прийшов і сів між ними. Тато поклав руку мені на плечі і сказав: «Ну шо, сину мій, от і починається твоє доросле життя. Хоч-не-хоч, але треба дорослішати. Часи такі, шо то так треба». І розказав мені, що від пана він пішов, хоч то і не так то і просто було, і пан вмовляв його залишитися, і гроші фінні давав, але коваль сказав, що ме платить вдвічі більше, і що буду і я з ним робить, і мені плата буде мала, поки що, але буде плата постійна, і буду я з часом на побігеньках: воду носити, інструменти подавати, а час прийде – буду ковальського діла вчитись, а потім, коли роки мені стануть, Андрій сказав, що на науку мене пошле до Відня ковальського майстерства вчитимусь і заодно грамоту освою. «Ай і справді», – каже мама, – шоб то так-то було добре. І каже тато, шо завтра почнем на роботу ходить, і рано треба вставать, хоч я і так з півнями встаю, ну з нашим обскубаним півнем. «Буде ото все добре», – каже тато.

Так все і сталося: почали ми з татом до роботи ходити, хоч іноді я залишався дома і мамі помагав. А тато

здосвіта дотемна, іноді навіть і не приходив, а там, на будові, спали робочі і я. Іноді там всі гуртом в одній кімнаті спали, бо часу мало, зима близько, роботи багато.

Я з Танею дружбу завів, хоч коли зустрівся з її чорними очима поглядом, мене в краску кидало, і я не знав, що казати, ніяковів. Насправді вона красива, навіть дуже-дуже красуня! Глибоко в душі я її люблю. Час ішов швидко, і прийшла зима. Ми встигли все: накрили кузню з першими білими мухами, як тато каже.

Ро на зиму в місті залишився на науку, бо дорога не близька і ганяти тудажу, як він каже, неплатно. А ми все ж з Танею стали найкращі друзі. Коваль Андрій мною задоволений. Кузня почала працювати з першим проліском, який пробився з-під снігу. Мама всі кози спрдала, нема кому їх пасти навесні. Шкода мені, дуже-дуже шкода їх було, але то так треба.

Час ішов... Роки... І я, справді, помужнів у кузні. Сила в мене козацька стала, і вчитися я поїхав, най не в Відень, але науку я швидко опанував, стаж роботи в кузні мав. І наука йшла спором. Приїхав я з науки тої, бо печаль прийшла: помер мій батько. Мама згорьована була, і думав я науку залишити, але Таня відрадила мене, сказала, що за мамою моєю пригляне і допомагати буде в усьому.

Так то і було — завдяки Тані, я завершив науку і повернувся в село, яке за той час вже мало три шахти і дві кузні, вузькоколійну дорогу і терикони. Було здалеку видно наше село, хоч то вже і селом важко було назвати, бо люду всякого було, ох багацько! Мій кумпель Роман, хоч не став прохфесором, а на землевпорядника навчився, ходив поважно з руками за спиною, як той прохфесор.

Мати постаріла і все ж таки Таня дотримала слова і мамі розрадою була, поки я науку опановував. Приїхавши в село, я став на кузню старшим, хоч роки мої були ще молоді, але науку я засвоїв добре, тож і коваль Андрій старшим мене призначив. Мамі я в гордість був і, будучи в церкві, мама все вихвалялась перед подружками мною.

Минали час і роки... Я взяв за дружину Таню, серцю і мені милу, як Ро ще давно в дитинстві казав, що ще не бачив її, а вже любив. Така то є доля людська. А коваль Андрій всі кузні на мене заповів, щоби правив я ними добре, по-газдівському. І сталося так, як і гадалося. Ми більше не голодуємо і в достатку жиємо та ще й іншим людям роботу і заробіток даємо, і в нас скоро своя дитина буде з Танею. Сподіваюся, що і вона кіз пасти буде, не від того, що біда і так треба, а скоріш для науки і дисципліни: рано вставати з обідраним півнем і пасти кіз, і слідкувати за ними, і бути відповідальними за них, і промайне то дитинство, як моє.

ГАВРИЛЮК ІВАН МИХАЙЛОВИЧ

Народився 16.06.1957 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Київ. Поет, письменник, хімік, кандидат хімічних наук. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№33 - №35).

БАЛАДА ПРО БОРОТЬБУ

Ось результат першої в моєму житті спроби поетичного перекладу — це текст пісні Володимира Висоцького «БАЛАДА ПРО БОРОТЬБУ». Хто вже щось схоже робив, той знає, наскільки це непроста справа максимально зберегти зміст і ритміку вірша, відтворити його дух і спрямованість, пропустивши перед тим крізь призму рідної мови і власну душу.

* * *

Між огарків свічок і вечірніх молитв,
між уривків у прозі й віршованих строф
зріли діти книжкові, не знаючи битв,
у полоні маленьких своїх катастроф.
Дітям завше досада ті роки, й не раз
бились ми аж до саден й смертельних образ,
тільки мами латали на вбранні дірки,
ми ж бо книги ковтали — й п'янили рядки.
До спітнілих лобів прилипали чуби
й попід груди малечі смоктало від фраз,
і тоді смакували ми смак боротьби,
що з поживклих сторінок злітала на нас.

Войовничий той клич мали ще за виття,
та в напрузі облич ми сприймали життя,—
у серця і до рук крізь ворота зіниць
сенса атаки і стук бойових колісниць.
А в отих казанах давніх боєнь і смут
стільки їжі для мізків, і дива, і втіх!
І на ролі запроданців, зрадників, іуд
в іграх ми ворогів призначали своїх.
Лиходія слідам не схолювати знов,
а для люблячих дам — наша вічна любов;
навіть без одностроїв хто ж нас загребе?—
ми на ролі героїв приймали себе.
Тільки в мрії ніяк не втекти назавжди:
куций вік у забав — стільки болю навкруг!
Ти долоні у мертвих візьми й розведи
і прийми їхню зброю з натруджених рук.
Далі спробуй збагни із ще теплим мечем,
й обладунки вдягни, сталь відчувши плечем,—
чи ти справді козак, чи боїшся верби,
і скуштуй вже на смак боротьби, боротьби.
А як друг твій впаде без життя та образ
і завієш ти в небо, від горя рябе,
і без шкіри себе ти відчуєш ураз
через те, що убили його — не тебе,—
зрозумієш: впізнав, відрізнив, відшукав
за оскалом забрал — це ж бо смерті оскал!
Зло й брехня, наче лід, щоб зі світу звести,
а за ними услід гайвороння й хрести!
Якщо м'яса з ножа ти не їв ні шматка,
й заважала межа, щоб піднялась рука
на негідника й ката, на кривду і зло,—
то життя твоє, брате, даремне було!

Якщо шлях ти прорубував батька мечем
й закривавлені сльози на вус намотав,
і в бою ти стояв проти підлих нікчем,—
значить, правильні книги в дитинстві читав!

* * *

Знайти б усамітнений сховок,
де б серце моє зацімло,
між нами нема недомовок,
між нами — усе зрозуміло.
Пірнути б у внутрішню тишу
край пісні, край лісу, край неба,
себе там присплю й заколишу
без жодної думки про тебе,
щоб сни мої смутку не знали,
де віти привітно кивають,
щоб в серці моїм не лунали
слова, що його добивають.
Дожити б поволі й невміло,
де спокій — п'янка нагорода...
Між нами усе зрозуміло —
а шкода, а шкода, а шкода.

03.08.2025

* * *

Останні відлуння болю —
виходжу таки за рамки.
Останні життя уламки,
наповнені ще тобою.
Покину я цю руїну,
відкину тупу верблужість,
прийде рятівна байдужість
стражданням моїм на зміну.
Останні слова для тебе,

останні краплини болю.
На щастя тобі й на долю
залишу це синє небо
і листячко це зелене
обабіч твого віконця...
Ти грійся в обіймах сонця
без мене, мала, без мене.

20.06.2025

* * *

Звільняю слова з-під варті,
слізьми їх зросивши рясно.
Пробачте, що сплутав карти,
з'явившись отак невчасно.
Згасає відлуння кроків,
та все ж я сказати мушу:
пробачте, що стільки років
мою й не торкнули душу.
Що линув думками й серцем,
а в серці плекав надію,—
що ж, вип'ю гіркої з перцем
у Прощену цю неділю.
Хай буде хоча б не гірше
(маленька така потреба).
Пробачте мені за вірші
й любов, що сягала неба.

26.02.2023

* * *

Поки мріяло серце: «Прийди»,
поки сон мій щасливий верстався,
ти мене відштовхнула туди,
звідкіля ще ніхто не вертався.
Поки стукало серце: «Привіт»

і бриніло піснями старими,
ти мене відштовхнула у світ,
де ржавіють і золото, й рими.
Час невпинний тобі принесе
розуміння, прозріння й не тільки.
Ти мене відштовхнула — і все.
Та чи варто було аж настільки?
Час невпинний отак промайне —
й хай не словом, а думкою радше,
ти колись ще покличеш мене...
Я прийду? Я повернусь?
Навряд чи.

19.08.2023

* * *

Зітліло ще одне літо,
вимолене у Бога.
Як довго буде боліти
мені не моя дорога?
Забути б про це з кінцями
хай завтра, якщо не нині,—
ну, йшла б собі манівцями
в колючій сухій тернині.
Вона ще тебе не коле,
і ти ще її не бачиш.
Здається тобі — ніколи
на світі цім не заплачеш,
не бачиш себе сумною,
і мрієш про все, що треба...
Нічого, що не зі мною,
погано — сама без себе.

10.08.2021

ПОЗАТОРІШНІЙ СНІГ

Позаторішній сніг
твої заховав сліди.
Переболіло? Ні —
та не скажу: «Прийди».
Може, забулось? Ні —
та не скажу: «Вернись».
Позаторішній сніг
випаде ще колись.
Позаторішній сніг
випаде ще не раз,
та й не лише в мені
лине по колу час.
Крутить старе кіно,
крутить старі пісні
іноді чи й водно —
позаторішній сніг.
Довга зима без меж,
змерзлі, в снігу, гілки.
Зринуть і в тебе теж
власні старі думки.
Зрине: «Чого ж я так?» —
й тихо замерзне сміх...
Чорний накряде птах
позаторішній сніг.
Станеш на свій поріг,
ворон змахне крильми.
Позаторішній сніг
не розтопили ми.
Все я, що міг, сказав.
Все я робив, що міг.

Мерзне в очах сльоза:
позаторішній сніг.

19.12.2020

* * *

Я не певен, що це просто
повчальна казка,
начебто Бог ходив по землі,
від хати до хати —
сивий дідусь у лахмітті.
«Пустить переночувати,
якщо ваша ласка».
Хтось впускав, ділився останнім
і добрим словом,
а хтось інший проганяв від порога
Бога,
який і до тих, і до тих
приходив з любов'ю —
може, вперше, а може — востаннє.
Навіть якщо й не було насправді
нічого такого
(Богові перевтілюватися геть не конче),—
не хочеш впускати —
подай води крізь віконце,
або через поріг.
Нащо чинити гріх,
та ще як попереду більше,
ніж за плечима?
Бог дивиться на кожного з нас
очима
тих, хто приходить з любов'ю
і стукає.

ГАВРИЛЮК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ

Народився 11.08.2004 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Студент 5 курсу юридичного факультету Львівського Національного університету імені Івана Франка. Письменник-початківець, пише вірші, поеми, п'єси, оповідання філософські твори; захоплюється образотворчим мистецтвом і музикою. Автор поетичної збірки «Орфееві струни». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 (№32 - №35).

ВЕРБОЛОЗИ

(писані з народних пісень)

I

Листочку кленів, мовив ти мені,
Що на земельку сипатись не будеш:
Тепер падеш в осінньому огні.
Невже не зважиш на оті пісні,
У зимоньці тяжкій мене забудеш?
Ой, батеньку, мені ти обіцяв,
Із волі що не даш мене од себе.
Тепер, коли молодчик запитав,
У дім чужий, у люди йду від тебе.
Ти кажеш, плачу гірко без потреби:
А доленьку яку ж мій загадав?...
«Калиноньку, вітисту і червону,

Як гордий батько, з дому видаю,
Та парубочку у сорочці з льону
З іконою, під Божу охорону –
А знать не можу доленьку твою».

II

Сині хмари, ніби чари,
Стали надо мною,
Полонена я довіку
Милого красою.
Ані з гадки, ані з мислі
Вдень та вніч не сходиш,
ЦвітнЕ серце голубине
Жалостями зводиш.
Тільки зійдеш із думоньки
Назавше, як нині,
Як з волами хвилю станеш
В полудній годині.
Так би мило подивитись
Річенькою вгору,
На сиваники в'юненькі,
На смерічку скору.
Як же любо угледіти
Через яворину:
Жене любко сиваники,
А в руках – кедрину...
Коровиця в загороді
Кітна, та жалкує,
Любко з Юрія до Дмитра
Геть-де вівчарує.
Коровичка на вулиці
Рикає, полова,

Лиш би в мого миленького
Голова здорова.
Лиш би в мого чорнявого
Бистрая дорога!
У корчмі мене вітають
Іще з-за порога...
Ой, дивись, не побарися,
Парубче миленький,
Шкода вийти самотою,
Хоч би молоденькій.

III

Піду часом в лісочок гайовий,
Та лісовий горішок відшукаю,
Його скочу із гірочки до краю,
Хай на мою дівчину йде, зіркий.
«У мене любко чорнобривий був,
Я го' змочила, щоби був красніший.
Три дні й три ночі мокни, наймиліший,
Щоб витівки по слізноках забув».
Кує зозуля, на вербі кує,
Із жалю серце крається моє.
Шукаю стежки, милій заспіпати.
Не кукай, пташко: тяженько мені,
На друге літко бережи пісні.
Як змовиш тричі, вже б сього не знати...

IV

Зозуленька летіла через гай,
Холодним полем птиченька витала,
Пустила сиве п'юрце за Дунай.
Любови в люде зроду не спускай,

Як дві криниці душка іскопала.
З кринички теї орли воду п'ють,
До слюбу просять дівчиноньку милу,
І за ручейку батечко ведуть,
Та за рукав – княженько, сизокрилу.
Відвів смутні я очі понад силу,
А слізки із повік самі течуть.
Ой, дві кринички душка іскопала,
Кохав я дівчиноньку – взять не зміг.
І жаль кожушки, що її вкривала,
Жаль муки, що вуста її торкала,
Та мрії, що любові – оберіг.

V

«Дівчино-зірчино, була здоровенька!
Чи ще спогадає про мене миленька?
Приїхав до тебе, хай Бог тебе знає...
Чи сеє серденько мене ще кохає?»
«Козаче мій добрий! Чи ти мене знаєш?
Іще ж, козаченьку, такого питаєш!
Скоріше, коханий, в могилоньці буду,
Аніж за тебе, серденько, забуду».
«Спасибі, дівчино, за слово ласкаве.
Чи може, другого волосся чорняве
За рік сей вподобала душка твоя?
Як ні, то лишайся довіку моя».
«І сам добре знаєш, що я сиротина,
У вбогості вчилась, немов половина,
Ні злота, ні срібла і в думці не знаю:
Кохання до тебе одненьке лиш маю».
«Я злота не прагну, я сам те придбаю,
Лиш хочу дівчини, яку я кохаю».

До церкви підемо, де зв'яжуть нам руки,
Щоб нам не случилось до смерти розлуки».

VI

Ой, вербочко, не стій ти над водою,
Та зілля по Дунаю не пускай.
Мигтять огні на гірці, за горою:
То дівоньки виходять за лозою.
Ложись, біленька, кволу не займай.
Дунай немовби морем обдаває,
І вдень, і вніч у водах прибува,
Вербі сумненькій корінь підмиває,
Та листячко по вітах ізмива.
Як знала б хлопця на лозу, бува,
То постелила б... але хто вгадає?
Периньоньку, подушку під бочки,
Як парубонька б на лозу пізнала,
То постелила б радо в головки.
Барвіночок, весняні васильки
Для тебе, вербо, певно доля склала.

VII

Світи, зірчино, поки місяць зійде,
На поле все, о ясная, світи.
Покіль до двору мій миленький прийде,
Його дівчина привітати вийде:
Тож будь із неба свіченькою ти.
Чи явиться вечеряти в садочок,
І ніч пов'ють чумацькії пісні,
Чи вранці здійме голос, мов гудочок,
На снідання – однаково мені.
Чи з лану приведесь на спечнім дні –

Діждуть веснянки, хоч би на часочок.
Синенькі лози при шляху цвіли,
Козак до саду йшов біленьким світом.
Ой, чи такі дівчатонька були,
Щоб парубкам, що в миг цей з ниви йшли,
Сніданком шкодували чи привітом?

VIII

Купалочка на березі купалась
І рученьки підводила бліді,
Що перси відбивались на воді,
Принадами на леготі кохалась.
Зійшлися люде. Бідка юнакам,
Що знади сі в русальні дні явилисьь,
Дівки й жінки із подивом годились.
Пита русалка: «Що ж на дивність вам?
Мені й чудніше гледіти велося:
Як шука-риба ткала сагайдак,
Лускате одкидаючи волосся,
Як на байраку цівки сучив рак,
Горюсі діжу збити довелось,
Пищав комар – водиці ніс, гулак».

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, мешканка сусіднього села Сопів. Майстриня крою та шиття. Пише вірші з дитинства. Авторка трьох поетичних збірок. Членкиня Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Створила на власному обійсті музей декоративно-прикладного мистецтва, давнього одягу та предметів побуту і вжитку минулого століття. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №35).

МОЇ ЧУДОВІ РОКИ

Ось і вони. Прийшли уже. Привіт!
Не запізнились ані на хвилину.
За попередніми так слід у слід
В таку чудову, теплу, світлу днину
Із року в рік, і саме в літній час,
Ще звечора я чула тихі кроки,
Я рано встала, щоб зустріти вас.
Вже 43. Мої чудові роки.
Заходьте. Може кави вам?
А може чаю? Що вам більш смакує?
Я рада всім, усім моїм рокам,
Які Господь мені в цей день дарує!

16.08.2025

* * *

Молилась у церкві бабуся старенька
В куточку, в самому кінці,
Спідниця у квітку, хустина біленька
І зморщок мільйон на лиці.
Стояла тихенько, до Бога молилась
Молитву просту про Отця,
І все дивувалась, як все тут змінилось
З початку і аж до кінця.
Згадалось, як вперше у храмі стояла:
Дитиною. Був тоді Спас.
Пізніше бабуся з собою узяла,
За душі несла парастас.
А далі Великдень і Паска, і дзвони,
Із хором неслась до небес,
Здавалось, до неї всміхались ікони...
Воістину Христос Воскрес!
Святили і квіти, і зілля, і воду,
І яблука знову несли...
Сходилися люди і в спеку, й в негоду,
Тримали хоругви й хрести.
І кіптява диму неслась над свічками,
Згорали помалу до тла,
За татову душу, за душеньку мами...
Тихенько шептала слова.
А далі — за сина, доньку, чоловіка...
Здоров'я і...спомин... Болить.
Та скільки їй Бог присудив того віка?
В смиренності треба прожити.
Уже не тримають в рядок «патариці»
І можна сидіти усім,
А ще на штани поміняли спідниці,

Без хустки ідуть в Божий дім.
А як же молитись до Нього щоденно?
Хіба так велів нам Господь?
Чи може казав жити чесно й смиренно,
Коли нам віддав кров і плоть?
Давно поміняли у церкві закони,
Вже молодь диктує своє —
Це вже застаріле, це все забобони,
Господь нас приймає, як є!
Господь нас приймає, бо ми Його діти:
І чемні, й не дуже — усі.
Молилась бабуся, бідненько одіта,
Із вервечкою у руці.
Молилась старенька отак без упину,
Просила: «Їх, Боже, прости.
Не можуть тепер постояти годину,
Як зможуть свій хрест донести?
Бабуся стояла, як свічка, рівненько,
Покрила чоло сивина,
Молилась за душі і сина, і неньки...
Й за те, щоб скінчилась війна.

09.08.2025

* * *

Озиралась старість на свої сліди,
Що в траві лишались збитою росою,
І часом губилися десь серед води
Або заростали в полі лободою.
Залишало слід в спогадах ім'я.
А чи може час не загоїв рани?
Розчинили ген в пісні солов'я
Й заховали слід сивії тумани.

Он сліди важкі, втиснуті в ріллю,
Майже в всіх слідах щедро уродило.
Сколоті до ран об пшениць стерню
І в осінній дощ в чорнозем розмило.
Озиралась старість далі за селом,
Де були сліди, стерті об граніт.
Згадували тут всі сліди добром –
Це душа в сльозах покидала світ.
В старості тепер часу аж за край,
Рідко хто в наш час стане на порозі.
Тож уважно йди і завжди лишай
Добрії сліди на життя дорозі.

13.09.2025

* * *

А мені би тебе вранці з кавою в ліжко,
У сонні обійми, прокрастись якОсь в твої сни,
Обрати до серця твого найкоротшу доріжку,
Забутись з тобою, прокинутись аж восени.
Коли жовте листячко осінь нам стелить під ноги,
І бабине літо липким павутинням летить,
Поруч з тобою забути всі страхи й тривоги
І просто спинити навіки захопливу мить.
Мені би тебе на весь день. Доторкатись рукою.
Чи поглядом просто ловити отак крізь вікно.
Це все не важливо – важливо, щоб поруч з тобою,
Лише бути поруч, а де і коли – все одно.
Мені би тебе на всю ніч, тільки чути дихання
І не ворушитися, щоб не злякати твій сон.
Тепер точно знаю: на світі існує кохання!
Де два серця б'ються немов би одне, в унісон.
Мені би тебе... Але кажуть, що доброго трішки,

І щастя, яке б не було, швидко так промине.
Та я за тобою пройду на край світу пішки,
Лише б знати, що ти там чекаєш мене.

25.09.2025

* * *

Словами це не передати,
Коли ти можеш тут стояти,
Тримати у руках книжки,
Які читатимуть роки.
Ще твої діти і онуки
Шукатимуть зерно науки,
Де вчили старість поважати
І за своє завжди стояти!
За честь народу, гордість, мову,
Коли дають дорогу слову.

25.09.2025

Коломийський Манускрипт

* * *

Вокзали бачили зустрічі сотнями
І бачили сотні прощань,
Залишали людей самотніми
Серед марних своїх сподівань.
Вокзали чули всі клятви вірності
І безліч пустих «пробач»,
Вони знають ціну втрати гідності,
Де потім хоч кричи, хоч плач.
Вокзали – стійкі свідки заздрощів,
Там кохання везуть вагони,
А в кишенях старих шуб, плащів
Плачуть в розпачі телефони.

Недослухане, недоказане —
Скільки слів на вокзалі кинуто,
Мов обличчя на фото змазане,
Як загублене десь в купе пальто.
Як валіза без ручки, ну як нести?
І залишити шкода. Мое воно...
А написані під стук коліс листи
Потрапляють потім якимось в кіно.
На вокзалі живе все своїм життям,
Там тепло пам'ятають долоні...
І часто так, з запізнілим в душі каяттям,
Їдеш просто не в тім вагоні.

04.10.2025

* * *

Заблукала осінь, загуляла з літом
І не підпускає холод і дощі,
Тільки розсипає жовтень листя слідом
І з старої шафи дістає плащі.
Думає: «Ще трохи і прийде до тям,
Скоро в допомозі стане листопад».
А вона сміється, грається з вітрами,
Соком наливає пізній виноград.
Одягла сукенку жовто-багрянисту
І підбори взула, наче під вінець,
З глоду і шипшини одягла намисто,
А опале листя склала в козубець.
Все ж дістала з шафи плед старий, строкатий,
Що давно вже втратив свої кольори,
І kota впустила з вулиці, до хати,
Бо такі холодні стали вечори.

* * *

Запрошу собі осінь на чай.
Або каву. Вона обирає.
Лиш попрошу її нехай
Із дощами іще почекає.
Хай припне ще свої вітри
І не трусить старий горіх,
Допоможе нам віднайти
Силу духу, не впасти в гріх.
Озирнувшись отак навкруг
І залишившись в самоті,
Ти побачиш, хто справжній друг,
А хто гостем був у житті.
Не важливо, де зараз ти,
Й скільки років цвіте твій сад.
Головне, щоб, коли будеш іти,
Гордо міг озирнутись назад.

* * *

Ти сказав, що ідеш. Не важливо куди.
Ці слова пульсували у скронях.
А на серці моїм залишались сліди,
І збиралися сльози в долонях.
Ти сказав, що ідеш. Не важливо куди.
Голосів чувся десь дивний гомін.
І слова із грудей виривались: «Не йди!»
А насправді — це був лише стогін.
Ти сказав, що ідеш. Не важливо куди.
А мені й не хотілося знати.
Та кричала душа: «Почекай, підожди,
Я ж без тебе не зможу літати».
Ти сказав, що ідеш. Не важливо куди.

З уст моїх не зривались прокльони.
Лиш кричали сичі уночі до біди,
Й на подвір'я злітались ворони.
Ти сказав, що ідеш. Не важливо куди.
Чому сталося так — не могла зрозуміти.
Я волоссям твої витирала сліди,
Сподівалась, так серце не буде боліти.
Ти сказав, що ідеш. Не важливо куди.
Хоч насправді хотілось кричати.
Шепотіла лишень: «Як зібрався — іди.
Я не буду тебе повертати».

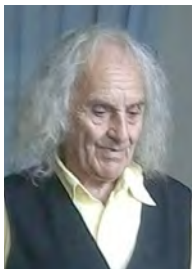
25.10.2025

* * *

Загубилась казочка десь між павутинням,
А колись до себе так вабила дітОк,
Запліталась в кучерях, гралась ластовинням,
Та тепер так мало у дітей казОк.
Вже не вірять в Диво, не бояться Лиха,
Уночі Дрімота не приносить сни.
Не сміються з висловів: «баба-трандичиха»,
Не збирають яблука стиглі восени.
Молодильні яблука із чужого саду.
Щоб туди потрапити — скільки перешкод,
Їх цікавить яблуко, вкушене, позаду.
Віртуальних тільки їм хочеться пригод,
Загубилась казочка, десь пішла світами,
Все шукала прихистку між малих дітОк,
Та блукає досі, уночі між нами,
Бо й дорослим важко в світі без казок.

11.11.2025

ГІНЧИЦЬКИЙ ІГОР АНТОНОВИЧ

Народився 24.04.1938 року в місті Коломия, де і проживає. Випусник Коломийського педагогічного училища (музичний відділ). В минулому — кандидат в майстри спорту, тренер і суддя з радіоспорту, почесний радист. Друкувався в місцевих газетах і журналах 1990-2000 років. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2012 року (№12 - №35).

МОЯ УКРАЇНО

Моя Україно, ти наша єдина,
У Всесвіті вічному тобі тисячі літ!
Війни і голод — ти все пережила,
Монгольську навалу, холод Сибіру,
І в битвах за волю, славу і віру
Нащадкам воскресла свята Україна.
Дух твій незламний, воля і сила,
Заповіт предків нам вказують хід.
В серцях українців живеш, Україно,
Любов наша вічна до тебе і щира,
І ми український продовжуєм рід!
Моя Україно, ти світу перлина,
Ніхто не зупинить твій зоряний хід.
Великий народ ти на світ породила,
Від Бога дала йому мудрість і силу,
Щоб більше карати ніхто нас не зміг!

24.08.2012

РОКСОЛАНА

За горами високими, морями глибокими,
В країні османській жила мудра жінка —
Легендарна Султана, Настя Українка.
В пишних палатах послів зустрічала,
Держави мирила, клейноди вручала,
Писала листи до князів, королів,
З мудрою Султаною ніхто сперечатись не смів.
Бо мудрість Султани межі не мала,
Мудрій Султані королі честь віддавали,
Легенди складали, голову схиляли.
Наймудріша у світі султанова жінка
Була Українка, галицька перлінка.
Українська земля дала Насті вроду,
Мудрість і розум, Божий дар від природи.
Вперед, Роксолано, по козацьких дорогах
За Україну — до Перемоги.

25.09.2025

КЛИЧ ТРЕМБІТИ

Гей, браття-гуцули, народе від Бога,
Ми дух наших предків відродимо знов.
Закінчиться наша хресна дорога,
Згине назавжди насильство, незгода,
Нас, українців, єднає любов.
Наш Черемош буйний, гірські водограї,
Потоки в Карпатах, немов солов'ї,
Про вічну славу рідного краю
В годину вечірню пісні нам співають,
Мов громи небесні, гуркочуть вночі.

Гей, браття-гуцули, трембіти заграли!
Збирайтесь до гурту відвертих розмов,
Нам честь боронити рідної держави,
Шану віддавати тим, що вмирили,
Славу і волю для нас здобували,
Щоб гідно ми жили у рідному краї,
Щоб матері наші не плакали знов!

ГЛАДУН-ШКОЛЯРЕНКО ТЕТЯНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 1955 року в селі Попівка, що на Сумщині. 30 років працювала вчителькою у школі. Авторка 12 власних поетичних збірок, авторка пісень та більше 10 колективних альманахів. Учасниця та переможниця багатьох регіональних і міжнародних літературних конкурсів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34 - №35).

ЛЮБЛЮ ТИШУ

Вигулюю у тиші світлу душу,
Природи тишу вам також дарую.
Підтримати я якось душу мушу,
Побаченим всі рани залікую.
І тільки тиша зможе нагадати
Хвилинку кожну дня, що прожила я.
Усе до купи хочеться зібрати,
Найкраще із життя, що зігріває.
Хлібець рум'яний узяла бабуся,
Вдихнула свіжість і кладе в корзину.
І я за нею спогадом несуся:
Матусина згадалася хустина.
Вона любила пиріжки і плюшки
Намазати солодом чи притрусити,
Чай наливала у красиві кружки,

Щоби гостей з душею пригостити.
Ванількою пропахли руки мами,
До щему ніжні і такі ласкаві.
Життя пливе, а разом з ним і драми,
Щасливі миті, щирі і лукаві.
Люблю я вечір, трелі солов'їні
І мріяти у тиші про красиве,
Хороших звісток, менше безнадії
І без війни продовження щасливе.

ОСІННІ РОЗДУМИ

Вже скоро знову осінь свої відкриє двері,
Покаже, як готує осінні акварелі.
Сад тихо аромати свої порозганяє,
Він яблучком останнім ворону пригощає.
Медовим виноградом забризкає стежини,
Багрянець розкошує, дістався до калини.
Клен в золото одягне барвисті свої шати,
А там і пізня осінь повернеться горбата.
Прошаркає підшвами, прочавкає дощем,
Покриє землю-матінку вже золотим плащем.
Гуляють в небі хмари, немов комівояжери,
Вони одні на небі постійні старожили.
Траву прикрасять вроздріб зоринками-дарами,
А то й засіють землю блискучими снігами.
Колючий вітер тулиться, оголює гілля,
Та сонце ще всміхається зажурене здаля.
Серпневі дні зіщулились — закінчується вік,
А осінь, усміхаючись, ступає на поріг.
Мереживо сплітають вмить майстерні павуки
І осінь зустрінатимуть у лісі залюбки.

СПОРІДНЕНІ ДУШІ

Душа моя захоплена в полон
Твоїми барвінковими очима.
Твоя любов, немов казковий сон,
Немовби нові крила за плечима.
Душа в полоні солодко зітхає,
Напевне, їй сподобався полон,
В полоні не марніє, розквітає,
Вдихає свіжий дощовий озон.
Моя ж любов – вершком на торті стала:
Солодка, ніжна. Як не смакувать?
Тебе вона навік причарувала,
То ж душам нашим довго ще страждать.
Бо кажуть, що така любов, як мука,
Бо наших душ не розділить ніяк.
Хворіє тіло – кров у скроні стука.
В чужому тілі ... І не просто так.
А душі зразу склеїться бажають,
Без іншої не можуть проживать.
То, скажете, не зла любов? Не знаю.
Ніхто не може відповіді дати.
Та іноді скляними бачим очі.
Душі чомусь ридати захотілось.
Образить душу є у нас охочі,
Споріднена ж миттєво прилетіла...

РІДНА МОВА

Ген волі в себе ти всотала,
Ще глибшою з-за цього стала,

Стоїш міцнішими ногами,
Сильнішою стаєш з роками.
За тебе йдуть на смерть Герої,
За України гідність, волю,
Мета — господарями бути,
Забуть про вічні рабські пута.
Ростити хліб, дітей плекати,
Державі душу всю віддати,
Лише б корупцію прибрати,
Щоб Україні розцвітати.
Щоб панувала мова чиста
Не тільки в залах урочистих,
Щоб нею всі завжди гордились,
Чужим поганим не учились.
Нехай від зла кричать ординці,
Що запанують українці,
Хай наша кров стане чистіше
І батьківщина всім миліше.
Найкраща мова милозвучна,
Рівняти з іншою незручно —
Красиво линеш звідусюди,
Де є у світі наші люди.
Мов спів пташиний, веселиш,
То чорнобривцями п'яниш,
Красуєшся, мов горда рута,
Століттями ти не забута.
Немов рум'яна молодиця,
Красива і міцна, мов криця,
Багатозначних слів лавина
І неповторних — половина.
Джерельцем музика дзвінка
Легенько в душу проника,

І пісня ллється, як струмочок,—
Це України голосочок!

А ОСІНЬ, НАЧЕ ФЕЯ З КАЗКИ

А осінь, наче Фея з казки,
Плете майстерно павутину,
А ще дарує квітам ласки,
У кожну з них впліта перлину.
Перлина синьо-срібним блиском
У очі заглядає слізно,
Манірним поглядом і лиском
Приваблює жалі потішно.
Дарує ніжності уроки,
Торкає сріблом за обличчя
І залишає тихі кроки,
Мов несуттєві протиріччя.
Як Всесвіт золото розсіє,
І Місяць затанцює в небі,
То Фея захват теж відчує:
Метелик злине при потребі.
Куцям же Осінь шаль дарує
І покривало із туманів.
І пісню дощика почує,
Хто сам безтямно покохає.
Павук природі допоможе,
Змете всю здобич біля себе
І павучисі дивне ложе
Зів'є гніздечко аж у небі.
А стрази Осені у косах,
Лелітками у сині грають,

А кришталеві вранці роси,
Мов скельця крижані, зникають.

ВДЯЧНІСТЬ ЗА ДАРИ ПРИРОДИ

Радію ягідкам, що родять справно,
Весну зустріну й літо спрагле з ними,
За полунички, дякуючи травню,
Чекаю ще відбірної малини.
Ожина й агрус, лісова чорниця,
За ними зразу з саду абрикоси,
Шовковиця провітрить зранку коси,
Кумедно сиплеться аж до суниці.
Зітхають вишні, сливи на підході,
Черешню всю шпаки пооббивали...
Я ще чекаю диньку на городі,
Та й кавунів нікуди не ховала.
А потім осінь бузину збирає,
Щоб взимку киселями пригощати,
Ретельно куц калини прикрашає,
Щоб всю округу нею чарувати.
А прийде час груш, яблук, обліпихи,
Самі про себе розказать охочі,
До овочів ще і гриби для втіхи
У захваті розширять ваші очі.
То ж прихилию з вдячністю коліна
Перед господніми дарами восени,
Бринять в душі мелодії чарівні
За все добро, що вистачить й мені.

ГНАТЮК ОЛЕГ В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ

Народився 12.02.1987 року в місті Надвірна Івано-Франківської області. Мешканець міста Київ. Навчався на філософському факультеті КНУ імені Тараса Шевченка (спеціальність «Політологія»). Отримав науковий ступінь «Кандидат політичних наук» (2013). Автор двох поетичних збірок; «Вічність над обрієм» (2020) та «Із зав'язі слова» (2025). Друкувався в літературно-мистецьких часописах: «Дзвін», «Літературна Україна», «Українська літературна газета», літературному альманасі «Скіфія», міжнародному літературно-художньому журналі «Склянка Часу*Zeitglas», в «Антології сучасної новелістики та лірики України-2020», «Антології сучасної новелістики та лірики України-2021», в літературних альманахах «Джерельні дзвони», «Наш Край» тощо. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№35).

* * *

Сади цвітуть, а серце плодоносить...
Весняні мальви, мрії на ставку.
Моя душа твою зігріти просить.
Дарує вечір музику легку.
Мережать хмари небо посіріле,
і наші в унісон дзвенять серця.
Найперших зір невидимі приціли
твого шукають ніжного лиця.
Ти щось говориш жваво, без упину,
а я не можу й слова процідить...

Штовхає вітер уже вкотре в спину,
щоби цілунком озорив цю мить!
Розлігся місяць у своїм гаремі.
Я у твої вслухаюся слова...
Мовчить ставок у листяному кремі.
Душа тобою тішиться й співа!
Кохана! Не забудь цей дивний вечір!
Роки пливуть, їх не спинити нам.
Та тихі очі, мармурові плечі,
і всю тебе – нікому не віддам!

ТИ КОХАЙ ЇЇ...

Ти кохай її, наче востаннє –
хай душа, мов бегонія, квітне.
І тоді ніч у мріях розтане,
а життя поведе у незнане,
усміхнувшись сонцезенітно!

Слів неси їй плоди соковиті
та цілуй під пташині хорали.
Той фіал, що нектаром налитий,
пригубив ти із рук Афродити,
пригубив – і кохання заграло!

Цвіт плекай її ніжнотрояндний,
він – єдиний на цілій планеті.
І хай зорі з небес в ніч відрадну
заздять вашій палкій сарабанді
та серцям у нестримному леті.

Розділи з нею смуток, тривоги,
дні ясні – і залиті чорнилом.
І хоч дух заячить від знемоги, –
не розіб'ють ваш човен пороги,
що пливе під безсмертним вітрилом.

* * *

О сонцелика, моя горда панно,
я зазвучу біля тебе органно!
Очі свої утоплю в твоїх косах,
і залелію у ніжності стосах.
Ймення твоє прошепчу, як молитву,
серце моє ти збиваєш із ритму.
Стиглий плід уст – цю убивчу спокусу
всотую спрагло до пінного мусу.
Руки твої огортають, мов шати, –
їх поцілунками буду втішати.
В Бога, в планет, у землі та природи
випрошу вічної нам насолоди.
Стан граціозний, шляхетні манери,
очі, що іскрами сиплють Венери.
Ночі з тобою – святково-дурманні,
де ми жагою руйнуємо грані.
...Усмішки нашої й суму причина –
пісня кохання, що всесвітом лине.
В час лихоліть, безпросвітності, болю
щастя – ділити з коханими долю!

* * *

Буйно квітнуть гаї – як надії мої,
у душі – дзвіноккрилий розмай!

На алеях весни співом звуть солов'ї:
«Обіймай, обіймай, обіймай...»
Парк – міфічний Парнас, де спинається час
в лоні кленів, гортензій і туй.
Дражнить вітер, у спину штовхаючи нас:
«Поцілуй, поцілуй, поцілуй...»
Кличуть вдаль береги, ткані з сонця й снаги,
зорепадом іскриться ручай...
Мрійно лине з очей ода щастя й жаги:
«Покохай, покохай, покохай...»
Почуття неземні наяву та вві сні
до небесних світил понесуть.
Теплий вечір безхмарно шепоче мені:
«З нею будь, з нею будь, з нею будь...»

СПІВАЙ, МОЯ ДУШЕ!

Співай, моя душе, співай!
Хай ллються світом дивні згуки.
Співай про серцю рідний край,
про цвіт кохання й біль розлуки.
Співай про матері сльозу,
яка з фронтів чекає сина.
Про гідність духу і красу –
скарби одвічні України.
Співай, коли настане ніч
й пришикнує в сутінках природа.
Коли ж торкнеться ранок віч –
хай пісня знов лунає гордо!
В мрійливу сизу далечінь
заглянувши, мов до криниці, –
напишеш ти для покоління

слова, гартовані із криці.
Співай, коли усі мовчать,
про болі, радощі та втрати!
Як правдою пісні згучать –
їх жодні не зупинять ґрати.
Цей спів – невтомний пілігрим, –
в нім лик троянд і вибух міни.
Хто мандруватиме за ним –
пізнає душу України!

Я – ЖИВИЙ!

Усім українським воїнам, що полягли
в борні за свободу України

Я живий –
дарма, що цьому не вірите.
Я живий –
і більше не хочу вмирати.
Я живий –
у кожному панегірику
й у криці дитячим «тату!».

Я живий –
у співах весни, у обрядах.
Я живий –
у маминій слізній молитві.
Я живий –
у серцях побратимів хоробрих,
у ярій з ворогом битві!

Я живий –
у щастя людського атомі.

Я живий –
у нескорених поколіннях.
Я живий –
і ті, хто це пам'ятатимуть –
безсмертя вдихнуть Україні!

* * *

Ти ростеш відмалку біля серця...
За шляхами одшумілих літ
цвітом білим знову усміхнеться
вишня біля батьківських воріт.
Як згадаю – болісно заплачу.
Різні піднесло життя дари.
Та безцінний з них – коли я бачу
мамою уквітчані двори.
Чи то сипле злото листопада,
чи травневий шаленіє грім, –
мамина усмішка і порада
приласкають променем своїм.
Перлами закотяться у роси
сльози з найчутливіших очей.
Я скажу: «Не плач, матусю...досить...»
Пригорну рідненьку до грудей.
«Я вже тут. Навіки біля тебе.
Не покину більше, не піду...
Розіллюся барвами із неба
у твоїм нев'янучім саду».
Спогадом зігріємось, як чаєм.
І – нехай волоссям сніг мете,
де любов синівська неокрая –
там і мама вишнею цвіте!

МОЇ КАРПАТИ

Вдихну в легені сонми ароматів,
скупаю душу в шелесті лісів.
Як маму син – я обійму Карпати,
вклонюся їхній величі й красі.
Брестиму плаєм, виїду на поляну,
спиню свій погляд на вершинах гір.
І раптом Фавста клич в думках постане:
«Спинися, мить! Щасливий я – повір!».
Я усміхнусь копицям й сінокосам,
хатинам, що білють край гори,
капелам польовим різноголосим
і пастухам досвітньої пори.
Крізь шум джерел здаля учую дзвони,
у росах простягнусь на повний зріст.
Сховайте ж ви мене, столітні крони,
від децибелів гамірливих міст!
У лісовому чудодійнім лоні
відмотую посріблені літа.
Мої Карпати – величчю бездонні,
ви – моя кузня творчости свята!

ГОРБУЛЕВИЧ СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 11.08.2007 року в селі Стопчатів (присілок Борисівка) Косівського району, Івано-Франківської області. Випускниця 2024 року Ковалівського ліцею Нижньовербізької сільської ради. Наразі — студентка другого курсу Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Переможниця літературно-публіцистичного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Василя Стефаника (II місце, номінація «Поет року», 2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31, №35).

УКРАЇНСЬКЕ СЕРЦЕ

Люблю сім'ю, люблю родину,
Люблю я рідну Україну,
Люблю ліси, річки і гори,
Її красу та шумне море.
Краса барвиста вся довкола
І рідна мова – барвінкова,
Звучать дзвіночком ручаї –
Тут соловейків ллється спів.
Люблю я Україну-неньку,
Красу весни, квітучий цвіт –
Тут раннє сонце зігріває роси,
І звеселяє весь пташиний спів.
І музика звучить красиво,
Пісні і танці, український Гімн,

І синьо-жовтий Прапор в'ється –
Тут виростає український рід.

* * *

Дерева золотом іскрились,
Скидають одяг до зими,
Дощами рясними умились
І будуть вже чекать весни.
І небо низько наклонилось,
Неначе обіймає нас,
Туманом поле застелилось,
І знов заснув зелений сад.
Засумувало все довкола,
І небо плаче вже дощем,
Багряне листя облетіло –
Осінній час нових ідей!

* * *

Життя вирує дуже дивно:
Не знати, де спіткнешся знов,
Але воно таке красиве,
Дарує нам іще любов.
Життя бурхливе і крилате
Нас розкидає по землі,
Не всі навчились воювати,
Хтось мовчки дивиться на всіх.
В житті бувають перешкоди
І злети, і падіння теж,
Любити треба нам уміти
І сіяти добро без меж.
Життя – це книга, тихий сон,
Історії тут особисті,

Неначе птах махнув крилом,
Воно пройшло, мов сон в колисці.

* * *

Часто так буває,
Що життя минає,
І немає світла –
У душі зима.
І немає рідних,
Щоб пораду дати,
Вже й немає мами,
Й батька теж нема.
Пустота самотня,
Наче крига леду,
Душу окувала
У кайданську пледу.
Пам'ятаю, милі,
Як нами гордились,
Як до Вас, рідненькі,
Ми ніжно тулились.
Чому так буває –
Час скоро спливає,
Залишає біль,
Серце розриває.
Вже до Вас, рідненькі,
Більш не пригорнусь...
Дякую за все Вам,
Батьку і матусю.

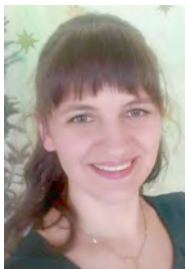
* * *

Любов безмежною буває,
Любов людей усіх єднає,

Перемагає всі нещастя:
«Єднайтеся всі, сестри й браття!»
Любов розтопить кригу в серці,
Від Бога йде любов свята,
Нехай залишиться життєвим сенсом,
Нехай довкола буде доброта.
Любов нам зігріває душі,
Знов добре слово не забудь сказати,
Любов у нас зароджена з колиски,
Яку нам віддавали батько й мати.
Любов безмежні крила нам дає
І піднімає нас у сине небо,
Вона, мов іскра, у душі горить
І залишає слід позаду себе.
Любов безмежною буває,
Теплом нам серце зігріває,
Живе в нас у кожну мить,
Піднімаючи в блакить.

ГРИГОРЧУК ЛЮБОВ ІВАНІВНА

Народилася 27.01.1982 року в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працівниця соціальної сфери обслуговування. Пише дитячі казки, оповідання, новели. Авторка двох дитячих книжок, а третя готова до друку. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32 - №35).

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ (Дитячі казки)

МИШКА

Маленька сіра мишка вибігла з нірки, солодко потягнулася після сну, взяла з ромашки крапельку роси, щоб вмити личко і напитися, і сіла милуватися сходом сонця. Аж раптом її носик почув запах лисиці... Мишка роззирнулася навкруги і побачила руденьку, що збиралася стрибнути на неї. Мишка прожогом чкурнула в нірку і сховалася в куточку, тремтячи від страху. Але лисичка, напевне, була дуже голодна, тому що не пішла собі геть, а взялася розгрібати нірку лапами. Ой леле, що ж тепер буде! Трохи порившись, лисичка просунула мордочку в нірку, та так, що її вологий носик майже доторкнувся до мишки. Лисичка ще завзятіше взялася працювати лапками, але мишка й не думала здаватися! Як тільки лисичка повністю розрила нірку, мишка вистрибнула їй на ніс, пробігла між очами і видерлася лисичці на голову. На секунду перевівши подих, збігла по спині і вхопила-

ся за хвіст. Лисичка з несподіванки махнула хвостом і катапультиувала мишку далеко в траву. Зрозумівши, що цього разу їй не вдасться поснідати, лисичка подалася шукати іншу здобич.

А мишка, пролетівши в повітрі пів поля, впала в кущик тернини. І хоча тернові колючки й прокололи її, але мишка була задоволена, що втекла від лисички. Трішки заспокоївшись і озирнувшись, мишка подалася на пошуки нової домівки. Надворі була осінь, дощило, наближався вечір. Довго бродила мишка пожовклими травами, голодна і змерзла, аж поки не знайшла зернинку пшениці. Зївши її, побачила ще одну, і ще... І так дійшла до дверей комори, які, до того ж, були відкриті. Мишка забігла всередину і побачила перед собою мішки з пшеницею та кукурудзою. Оце так пощастило!!! Вона вилізла на мішок і взялася їсти. Довгий час в коморі не було чути нічого, крім «хрум-хрум-хрум» і «ням-ням-ням». А тим часом до комори пробрався кіт і, скрадаючись, наближався до мишки. Коли мишка побачила перед собою два великих зелених ока, вона не розгубилася і в ту ж мить шугнула вниз попід мішки, а кіт за нею. Але ж кіт був набагато більший за мишку, тому й застряг між мішками. Нервово нявкаючи, він намагався дотягнути лапою до мишки, яка тремтіла від страху в куточку. Ще трішечки... Ще чуть-чуть... Вже котові пазурі ковзнули по вусиках мишки... І тут мишка побачила дірку в стіні. Вона миттю шугнула в дірку, вибігла надвір і чимдуж побігла через сад, подалі від комори і кота. Добігши до останнього дерева в саду, мишка побачила перед собою величезне виоране поле, а отже і сховатися там не було де. Зажурилася мишка, що ж їй тепер робити? Де зимувати? Але роззирнувшись навкруги, вона побачила

химерно переплетене коріння яблунки і зрозуміла, що це чудове місце для її нової нірки. Не гаючи ні хвилини, вона взялася до роботи. Нірка вийшла простора й затишна. Мишка гарненько вистелила її м'якеньким мохом і теплим пір'ячком, а переплетене коріння надійно захищало вхід у нірку. Натомившись від пережитих подій, мишка зарилася в мох, скрутилася калачиком і, прикривши носа хвостиком, заснула. Так і провела мишка зиму, час від часу бігаючи в комору, щоб принести собі пару зерен пшениці або поласувати солодкими яблуками, при цьому не забуваючи остерігатися kota. А коли надворі гуляли заметілі, вона заривалася в мох і дрімала, мріючи про весну і тепле сонечко.

ЧАРІВНА СКРИНЬКА

В одному селі жив собі хлопець, якого звали Яків. Він дуже любив подорожувати, і часто пропадав з дому на два-три тижні, мандруючи по навколишніх селах. Але як тільки в його торбинці закінчувалися сухарі, він змушений був повертатися додому. Адже голод — то не дуже гарний товариш для подорожей. Час від часу хлопець брався за дрібну роботу, за яку йому платили тарілкою супу чи кухлем молока. От і цього разу він мандрував уже три тижні, його метою було дійти до великого озера, розповіді про яке він часто чув від перехожих. Але в його торбинці залишилося декілька сухарів і шматочок сиру, а дорога була ще далекою. Але скоро й ці запаси закінчилися. Та юнак не падав духом. Весело насвистуючи якусь пісеньку, простував полем, всіяним квітами, і думав, що от ще пару днів і він нарешті зможе здійснити свою мрію — побачити озеро.

— Тільки б до села дійти... Там може якась робота трапиться? — розмірковував він. — От було б добре мати в торбинці завжди повно їжі! Я б тоді багато подорожував і не журився б нічим.

Отак розмірковуючи, він дійшов до роздоріжжя. Зупинившись, він почав думати, яким шляхом йому йти. Аж раптом на одній з доріг він побачив невелику, гарно вирізьблену скриньку. Зацікавлений хлопець підняв її і почав розглядати, намагаючись відкрити. Але всі його зусилля були марними. Довго він мучився зі скринькою, сидячи в траві, аж раптом побачив перед собою старенького дідка з ціпком.

— Здоров будь, юначе! — привітався дідок. — А чи нема в тебе часом лишнього сухарика, щоб пригостити старого?

— Нема, дідусю. — Сумно відповів Яків, — я вже й сам від учора нічого не їв... Якби було б хоч щось, я б з вами поділився.

І як тільки він вимовив ці слова, скринька в його руках відкрилася, а в ній лежало кільце ковбаси і два шматки хліба. Хлопець здивовано витріщив очі на скриньку.

— От же ти й брехун! Кажеш, що нічого немає, а в самого така смакота захована! — каже йому дідок, пригрозивши пальцем і хитро посміхаючись.

— Та я сам не знаю, звідки це взялося! — здивовано розвівши руками, відповів хлопець.

— Не знаю... Не знаю... — перекирив його дідок, — сідай бігом їсти, а то я зараз все сам з'їм!

Смачно пообідавши, хлопець підійшов до джерела, щоб напиться, а коли повернувся, то дідка вже не було, зник так само несподівано, як і з'явився.

Яків здивовано оглянувся навкруги, але так і не зрозумів, куди подівся старий. Відпочивши ще трохи, він продовжив свій шлях. Пройшовши добрий кусок дороги, він знову зголоднів, але скринька не відкривалася... А юнак добре знав, що в ній ще залишився шматок ковбаси. День хилився до вечора, і Яків вмотивувався під копицею сіна, щоб переночувати. З-під копиці вилізла худа, обдерта собака і почала лащитися до нього.

— Бідолашна, яка ти голодна... — хлопець погладив її по запалих боках, а собака лизнула йому долоню. — Я й сам голодний, не маю ні шматочка, щоб з тобою поділитися...

І в цю ж мить скринька відкрилася, а в ній — о диво! — жарена курочка і кусень сиру. Ситно повечерявши, хлопець разом з собакою зарився в сіно і заснув.

Ранком, коли припекло сонечко, він прокинувся і вирішив перевірити свою здогадку.

— Якби я мав що поїсти, я б з тобою поділився, — промовив він до собаки.

Скринька тут же відкрилася, а в ній були жарені реберця й свіжий хліб.

— Так от як ти працюєш! — вигукнув Яків. — Отже, я тепер завжди буду ділитися їжею з іншими! Адже в компанії і веселіше, і їжа смачніша.

Поклавши скриньку в торбинку й закинувши її на плече, хлопець вирушив у дорогу, насвистуючи мелодію, як завжди. Пройшовши трохи, він обернувся і запитав у собаки:

— А ти чого чекаєш? Гайда зі мною, будеш мені другом.

Собака радісно підбігла до Якова, і вони разом вирушили в дорогу.

Довго вони мандрували, бачили багато дивовиж, бачили моря й ліси, гори й поля, і скрізь пригощали обідом чи вечерею кожного, кого зустрічали по дорозі. І не важливо, чи це була старша людина, чи мала дитина, дикий звір чи мале пташатко. І кожен день в скриньці виявлялася саме та кількість їжі, яка потрібна була для них. Хтозна, може й вам пощастить зустріти Якова і пригоститися з його чарівної скриньки?

ФУТБОЛЬНИЙ М'ЯЧ

На вітрині магазину красувався новенький шкіряний футбольний м'яч. Сонечко гріло блакитно-білі боки, ще більше прикрашаючи його. М'яч пишався своєю красою, своєю туго натягнутою шкірою, рівенькими, акуратними швами. Він був упевнений, що попаде у відому футбольну команду, яка з ним виграє багато матчів. Але одного дня до магазину прибігла зграйка хлопчаків. Вони вигорнули зі своїх кишень купку дрібних, зім'ятих купюр, які довго збирали в складчину, і з трепетом взяли в руки новенький м'яч. З тих пір м'яч оселився на звичайнісінькому стадіоні в звичайнісінькому селі. Але, як не дивно, м'ячеві це подобалося. В нього були надзвичайно насичені дні: з ним тренувалася шкільна футбольна команда, забавлялися дітлахи, які приходили на стадіон на прогулянку з мамами, а вечорами статечні дядьки приходили пограти у футбол, щоб згадати свою молодість. Цілий день м'яч котився по футбольному полі, від одних воріт до інших, під захопливі вигуки гравців або радісний лепет малюків. З часом він став не таким привабливим, як був раніше. На ньому виднілися сліди

подряпин та тріщин, деколи він був цілий в болоті або свіжоскошеній траві. Через деякий час м'яч помітив, що на футбольному полі з'явився ще один м'яч, тож хлопці частіше й охочіше грали з новим м'ячем, а не з ним. А згодом сталося непоправне — після дужого удару стара, потріскана шкіра лопнула і м'яч здувся... Чиясь нога зі злості копнула його подалі від футбольного поля, в густі зарості бур'янів. Там його обдували вітри та поливали дощі, а м'яч тільки сумно зітхав і згадував старі добрі часи. Він чув вигуки гравців, гул вболівальників та глухі удари бутсів по м'ячу, і йому дуже хотілося повернутися туди, на футбольне поле.

А весною паводкові води нанесли на м'яч трішки глини і несподівано на приплюснутій маківці м'яча розрісся і зацвів невибагливий, але дуже гарний сукулент.

Одного дня його випадково побачив хлопчик, який забіг в зарості бур'янів, щоб знайти новенький м'яч, який викотився за межі футбольного поля. Заквітчаний м'яч так сподобався йому, що хлопчик обережно взяв його на руки і виніс на кут до лавочок. Всі захоплено розглядали його, дивуючись, як таке могло статися. А м'яч знову відчув себе потрібним, відчув, що може приносити користь людям. І хай він більше ніколи не буде котитися по футбольному полі, залітаючи в сітку воріт, та, все-таки, зможе милуватися грою і радіти досягненням дітей, з якими провів найкращі свої часи.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер. Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів, фестивалів і видань, адміністраторка літературного об'єднання «Мости, що з'єднують душі». Авторка 5-х поетичних збірок. Двічі учасниця радіотелепроектів «Унікальна людина» (2024).

Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №35).

* * *

Посріблили літа мої коси,
Заплели в них ромашковий цвіт,
Я, немов те дівчисько, і досі
Із любов'ю дивлюся на світ.
Я шукаю у ранках спокою,
Я вмиваюся теплим дощем,
Зачарована грою простою,
Що навіює в серденьку щем.
Посріблили літа мої коси
І туманом накрили літа,
Колись гріли і роси в покосах,
Та у вирій душа відліта.
Відлітає, щоб знов повернутись,
Зацвісти едельвейсом гірським,
Сісти би і на хвильку забутись

І згадати тебе молодим.
Де заграви яскраві горіли,
Де за обрій тумани пливли,
Де кохали і щастю раділи,
І роки так повільно брели.
Посріблили літа мої коси,
Позбирали в пучки волоски,
Зачарована мрію і досі,
Не тривожать прожиті роки.

21.09.2025

* * *

Ви, тумани, осінні тумани,
Захуйте подалі мій біль,
Понесіть його разом з думками,
Заберіть же його звідусіль.
Захуйте, втопіть десь у річці,
Нехай плине подалі від всіх,
Дайте спокій калині й смерічці,
Нехай лине розкотистий сміх.
Заберіть ви, тумани, печалі,
Понесіть в полонинські верхи,
Щоби звірі їх чули й кричали,
І прогнали нелюдські страхи.
Закопайте війни ту сокиру,
Принесіть в кожную хату любов,
Відтягніть десь далеко ту брилу,
Щоб вона не вернулася знов.
Щоби висохли очі сльозливі,
Тільки щастя світилось у всіх,
Дітлахи щоб росли галасливі,
Щоби танув у душах їх сніг.

І щоб сяли всі чорнобривці,
Прикрашали країну свою,
Щоб забралися звідси убивці,
Щоб жилося усім, як в раю.
Ви, тумани, осінні тумани,
Поведіть мене в казку оту,
Маю я грандіозні ще плани,
І в душі маю я ще красу.

25.09.2025

Я ПОКАЖУ ТОБІ ЯСНІ ЗОРІ...

Я тобі покажу ясні зорі в сльозах
І калину в червонім намисті,
Принесу я любов лиш гірку, як на смак,
Й стиглі яблука в жовтому листі.
Стигли яблука, ті що опали в саду,
Назбираю можливо востаннє,
Буду бігти до тебе, а може прийду,
Захоплю із собою кохання.
По омитих дощем тих стежинах крутих
Буду йти і радіти теж буду,
І думками літати, щоб вітер притих,
Ясні зорі в сльозах не забуду.
Полонинські плаї, як забути про вас,
Коли змалечку вами мандрую,
І в дощах, і в снігах, і завжди, повсякчас
Я у серці любов до вас чую.
Мої очі в сльозах – то є моя душа,
Що між зорями в небі літає,
Пролітають роки, піросло те лоша,

Уже Муза Пегаса сідлає.
Все ж тобі покажу ясні зорі в сльозах,
Горобинові грона зігрію,
Наберу їх у жмені, здолаю свій страх,
Я одна мову гір розумію.
Без любові і гір вже немає життя,
Я лелію й до болю згораю,
Гори радують зір, чути серця биття,
Й звук трембіти лунає по плаю.

29.09.2025

Я ВТАМОВУЮ ГОЛОД...

Віє холодом з гір, але ще не зима,
Я страждаю — повір, але я не сама.
Холод щоки мої обпікає вогнем,
А зима з гір біжить білогривим конем.
Сніг сховає сліди, де ходила не раз,
Заховаю я біль застарілих образ,
Віднайду, відшукаю у листі в саду,
Всі слова, що потрібні, можливо, знайду.
Я знайду ті слова, так потрібні усім,
Вдарять, мов блискавиця, як осінній грім,
Із вітрами увись, полетять в небеса,
Де небес широчінь, де небесна краса.
Не спинити нікому нестримний політ,
Бо посіяні зерна дадуть колись схід,
А думки, що блукають в небесних краях,
Впадуть листом пожовклим на рідних пляях.
Впадуть листом пожовклим до стомлених ніг,
Віє холодом з гір, але то ще не сніг,

Знаю, літо бабусине в серце летить,
Хоч не хоч, але мусимо вірити й жить.
Я зустріну з теплом прохолоду із гір,
Прочитаю у снах свою долю між зір,
Не злякає вже холод, коли жар у душі,
Я втамовую голод — складаю вірші.

02.10.2025

ЛЕТЯТЬ У НЕБІ ЖУРАВЛІ

Летять у небі журавлі —
Вони такі крилаті,
Вони високо від землі,
Далеко ще від хати.
Вони летять додому вже,
Далека то дорога,
Вожак всю зграю береже,
Журавлик — птах від Бога.
Вони летять туди усі,
Де сонце ранком сходить,
Де трави й ниви у росі,
Там, де війна й смерть бродить.
Там рідний дім, там теплий край,
Вони спочинку хочуть,
Колись там був квітучий рай,
Тепер бої гуркочуть.
«Любі журавлики, летіть!
Ви крилець не складайте!
Свою домівку ви знайдіть,
Весною знов вертайте!
Чекати будем ми завжди,

Чекати будем з миром,
Летить, хороші, ви туди,
Де вас зустрінуть щиро.
І я бажаю, рідні, вам
У небесах витати,
На зло проклятим ворогам
Додому лиш вертати».

06.10.2025

КОХАННЯ – ДАРУНОК ВІД БОГА

Насильно коханим не будеш,
Сльозами любов не розбудиш,
Не зірвеш ти зірочку з неба,
Кохання такого не треба.
Кохання буває кришталевим,
Буває з кінцем тим печальним,
Хтось комусь співа серенади,
Шукає в коханні принади.
Кохання буває незрячим,
Частенько нічого не бачить,
Не бачить воно і не чує,
І серцем, як полем, мандрує.
Ступає по гострій стернині
І очі у нього невинні,
Порепані ноги до крові,
Та душі бажають любові.
Невже та любов ще існує,
Хтось бачить її, а чи чує?
Для серця кохання – розрада,
Десь вибух, як в морі торнадо.

Високо здіймаються хвилі,
Звичайні всі люди... Безсилі.
Рікою пливають і не знають,
Кохання руками хапають.
Штормить океан і скрегоче,
І бризки летять в сонні очі,
Кохання – воно не дрімає
Й теплом усіх нас зігріває.
Кохання, як витвір, цінуйте,
За руку по світу мандруйте,
Бо кожному дана дорога,
Кохання – дарунок від Бога.

13.10.2025

НАВЧИЛАСЬ ЛІТАТИ

Навчилась літати сама,
Зміцніли мої тепер крила,
Я дуже боюся ярма,
Я жінка, я Бога просила.
Так... Крила мені допомогли
Злетіти до неба, високо,
Внизу хуртовини мели,
А хмари раділи під боком.
Дивилась сама з висоти,
На край мій, мою Україну,
І хрест свій я мушу нести,
Інакше не можу, загину.
Навчилась літати, та вже
Не можу тепер не літати,
Бо сила небес береже

І тягне до рідної хати.
Туди, де коріння моє,
Смереки скриплять серед ночі,
Туди, де із хмари дощ ллє,
І де не змикаються очі.
І гори, що манять й димлять,
Співають мені колискову,
А крила, одначе, летять
До дому, до отчого дому.

17.10.2025

НАДІЯ, МОВБИ МАЯЧОК

А зорі, мовби світлячки,
Мені всміхались так ласкаво,
Мені хотілось лиш на мить
Почути тепле слово: «Мамо!»
Відчути теплий подих твій,
Торкнутись тих малих долоньок,
Сльозу змахнути з твоїх вій,
Дай, Боже, щастя для всіх доньок!
Бо відстань не щадить усіх,
Кордони... Сотні днів і нічок...
Лунає десь дзвінкий твій сміх,
А я вслухаюсь в шум смерічок.
Вслухаюсь в ніч, що покриває
Усіх людей, що десь мандрують,
Ніч темна, все вона ховає,
Лише серця ту відстань чують.
І не збагну, мабуть, ніяк,
Хто нам приніс оту розлуку?

Якийсь мужик, якийсь хробак?
Приклав до щастя мого руку...
Украсти все життя в дітей,
Украсти волю, вкрасти мрію
І сотні, тисячі ідей,
Але не вбити вам надію!
Надія, мовби маячок,
Горить, як зірка рання, ясна,
Покаже й місяць свій бочок,
Настане знов пора прекрасна.
Повернуть діти із доріг
До рідних стін, до свого дому,
Прошу, щоб тільки Бог беріг,
Я не бажаю зла нікому.
Бо хто з мечем прийшов до нас,
Від нього прийде і розплата...
Настане день, настане час,
Злетить голівонька у ката!

07.11.2025

ДОПОКИ ЖИТТЯ Є НА ЗЕМЛІ

Слова, наче стріли, летять у серця,
Кордонів для них не існує ніяких,
Немов пагінці одного деревця,
Душевне там місце для різних, для всяких.
Слова, що зриваються з вуст, наче птах,
Віршами стають і піснями, звичайно,
Звучать вони мило у тиші, у снах,
І ми разом з ними, як друзі, вітаймо.
Поезія нам світить шлях у п'їтьмі,

Ліхтариком, що не погасне ніколи,
Запалює словом досвітні вогні,
Зриває всі пута, зриває окури.
Несеться над скелями у буревій,
Хоч струни сердечні ридують і рвуться,
Поезія – щастя, одна з моїх мрій,
Нехай вороги не радіють, сміються.
Сміється лиш той, хто свій біль подолав,
Хто вийшов сухим, хоч потрапив під зливу,
Лиш той, хто спіткнувся, піднявся і встав,
І вірш написав про Україну щасливу.
Про маків поля, про любисток в городі,
Про хмари, що схожі на ті кораблі,
Поезія є – вона буде у моді,
Допоки життя є на нашій Землі!

25.11.2025

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині. Живе і працює в Коломиї. Лікар-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Членкиня Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Учасниця та переможниця багатьох онлайн-конкурсів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №35).

МОЯ МОВА БАРВІНКОВА

Вже захід жаріє багрянцем,
У присмерку місяць окрайцем
Так плине собі околясом,
А ліс бовваніє тим часом.
Бережина тихо дрімає,
Уже виднокрай не палає,
І річка врозтіч пробігає,
Бо легіт її підганяє.
Вже нічка обрус застеляє
І спатоньки всіх закликає,
Не хоче заснути писклятко
І ніжками так чеберяє.
Десь в небі свічадо засяє,
Галявина теж задрімає
І буде здалека так мріти,
Щоб ранок чарівний зустріти.

25.10.2025

БАТЬКОВІ

Такі, як Ти, приходять раз в століття,
Щоби ростити молоде поліття,
Дітей любити, розуму навчати,
І в серці Україну рідну мати.
Прийшов у світ учителем від Бога,
Нелегкою стелилася дорога,
Сирітська доля душу обпікала,
Учитися, як інші, не давала.
Життєве кредо – Бог і Україна,
Творив для них незмінно і невпинно,
Учнівські покоління виростили,
Твою науку завжди пам'ятали.
Як батько, поважав свою родину,
Лелівав, шанував дітей, дружину,
Так мудро своїм прикладом навчав
І поглядом чарівним обіймав.
До вічності Ти полетів від нас,
Так плідно в праці промайнув той час
В служінні людям, Господу, країні,
Схиляємося нині у молитві щирій.

03.11.2024

ДЯКУЮ, МАМО

Лебедіють літа в лабіринтах буття,
Сивим смутком лягають на скроні,
На обличчі вже часу бринить борозна,
Тільки очі сміються бездонні.
Ти прийшла у цей світ, щоб навчати дітей
Української рідної мови,

Віддала любим учням частинку себе,
А ще роки оті барвінкові.
Ще любила родину свою понад все,
І в усьому завжди догоджала,
Не злічити, бувало, безсонних ночей,
Колискових тоді наспівалась.
Дочекала онуків і пестила їх,
Карим поглядом всіх зігривала,
Вчила жити достойно, любити людей,
Нашим болем завжди переймалась.
Дуже скоро у вирій проліг Тобі шлях,
Споглядаєш родину вже з Неба,
Твоя врода і гени — в правнуків очах,
Залишилось молитись за Тебе.
А сьогодні так гарно приснилась мені,
Усміхалася з ясного неба,
Так багато сказати хотілося слів,
Я в молитві прилину до Тебе.
Бережіть і шануйте своїх Матерів,
Бо вони — це Ваш скарб сокровенний,
Не шкодуйте ні часу, ні лагідних слів,
І всім серцем любіть їх щоденно.

11.05.2025

КОХАННЯ КРІЗЬ РОКИ

*(Історія кохання моїх батьків.
Така любов буває тільки раз...)*

Батько — Гуменюк Григорій, учитель, перший директор відновленої гімназії в місті Коломиї (1990), ініціатор побудови першого пам'ятника Михайлові Грушевському в Україні, який був відкритий в нашому місті на території

гімназії. Життєве кредо: «Бог і Україна».

Мати – учителька української мови та літератури, працювала у школах міста і району, Берегиня роду, вірна подруга і кохана дружина. Мати – Анастасія.

Жили собі в минулому столітті хлопець і дівчина. Григорій народився у багатодітній, національно-свідомій родині, рано залишився сиротою. Але мав заповітну мрію – навчатись у гімназії. Завдяки добрим людям вступає до омріяного закладу. Там вступає в ряди молодіжної ОУН, у 16 років потрапляє в тюрму. Війт села клопочеться, і його випускають на волю, так як не знайшли доказів. Наставник з підпілля сказав, що молоді повинні навчатись для того, щоб в майбутньому побудувати Україну. Хлопець іде вчитися далі.

Дівчина Настуня народилась у сільській ґаздівській родині, була одиначкою. З дитинства тягнулась до знань, добре навчалась, була працюовита і добра. Мріяла стати вчителькою.

І ось одного дня Григорія направляють на роботу в те село, в ту школу, де навчалась Настуся, заступником директора. Тоді було дуже строго, учням не дозволялось ходити до клубу на танці. Але старшокласники, хоч краєчком ока, хотіли подивитись на це дійство. Вчителі там чергували, помітили дівчат, влаштували на наступний день опитування і поставили всім двійки. Дуже обурені були дівчата новим завпедом, назвали його «очкариком», бо він носив окуляри.

Про цей випадок швидко забули. Настуня вступила до Учительського інституту. Але молодому вчителю глибоко припала до серця кароока красуня. В ті далекі часи стосунки вчителя і учениці не святкувалися. І вже кохана дівчина стала студенткою. Як підійти, не знав,

соромився. Вирішив познайомитись з батьком дівчини. Почав приходити до них додому і вести розмови з батьком на різні життєві теми. Ішов час. Можливо, дівчині теж подобався молодий, вже директор школи, розумний парубок.

Однієї погідної днини був фестиваль у сусідньому селі. Григорій з друзями пішли туди, звичайно, там випили по чарчині і вертались додому. Друзі бачили, що хлопцеві дуже подобалась Настуня, і вони вирішили побитись об заклад, що сьогодні одружать молодят. Хлопці знайшли голову сільради, він узяв книгу реєстрації актів громадянського стану і попрямували до хати дівчини. Родина вечеряла, запросили хлопців до столу. Сміливі друзі сказали, що вони привели молодого для того, щоб Настуса вийшла заміж за Григорія.

Батькам відібрало мову, дівчина розгубилась. Що робити? Негоже «піднести гарбуза» директору школи, і вона погодилась. Голова сільради швиденько їх розписав.

Весілля не гуляли, фати і білого плаття не було, але було життя у любові, повазі, взаєморозумінні, праці на благо українського народу, виховували і навчали молоді покоління. Народили двох донечок, дочекалися онуків. Я ніколи не бачила у них показової любові, обіймів і поцілунків, щоб усі бачили. Батьки були дуже скромні і порядні. 52 роки прожили у парі, як ті сивенькі голуби.

Коли не стало матусі, батько повністю присвятив своє життя побудові України, молився кожного дня у церкві за український народ, відвідував, був бажаним гостем у гімназії, допомагав молоді, дочекав правнуків. Десять років жив сам. Коли йому казали, щоб одружився, відповідав, що в нього в житті була одна жінка, його

вірна дружина, а інших йому не треба. Вже сім років (13.10.2018), як відійшов від нас у Вічність. Складаємо велику подяку батькам за подароване життя. Низький уклін за Ваше неземне кохання...

ОСІННІЙ РОМАНС

Зів'ялим смутком впали ранні роси,
Серпанком сизим стелиться туман,
В багряних шатах пламеніє Осінь,
Життя летить, такий вже Божий план.
Тремтить ріка в обіймах неба синіх,
Упав листок і човником пливе,
Малює Осінь пензлем справжнє диво,
Плоди і квіти людям роздає.
Чарівна Осінь, в золоті колосся
Моїм батькам мене Ти принесла,
Хоч сивина закралась у волосся,
Але душа ще зовсім молода.
Я б так хотіла пісню заспівати
Про цю чудову неземну красу,
Свою любов усім подарувати,
Бо я її до Осені несу.

07.09.2025

ХЛІБ

Притулю ніжно хліб до серця, мов дитину,
Бо він — це сутність безкінечного буття,
Від уродин і до останньої хвилини
Стає окрасою прийдешнього життя.
Добірні колоски в натруджених долонях,

Коли ще сонечко промінчики снує,
А трударі ранесенько ідуть у поле,
Зерно пшеничне діамантом виграє.
Цінуйте хліб, бо в ньому є Господня сила,
Дідівська праця всіх минулих поколінь,
Цей Божий дар батьки нас шанувати вчили,
То ж хай онуки наші завжди мають хліб і сіль.

16.10.2025

КРАСИВА ЖІНКА

Красива жінка світиться зорею,
Її літа – це справжній Божий дар,
Проміння щастя, оповите нею,
Летить від сонця з-поміж сивих хмар.
Вона любов'ю ніжно розквітає,
Із келиха кохання трунок п'є,
І мати пару у житті бажає,
Щоб віднайти продовження своє.
Красива жінка в світ дитя приводить,
Крильми і серцем ніжно обійме
І захистить від горя і негоди,
Бо лиш родина є понад усе.
Красива жінка в пісні оживає,
Коли онуків їй Господь дає,
Любові забагато не буває,
Вона її нащадкам збереже.

12.09.2025

* * *

Війна людей їсть, кров'ю запиває.

(Прислів'я)

Це війна життя руйнує, кров'ю запиває,
Бо потвора двогорова цілий світ лякає,
Убиває цвіт дитинства, юності надії,
Спопеляє сподівання і найкращі мрії.
Суне клята, розкошує, душі забирає,
І, здається, що кінця їй і краю немає,
Плаче мати сивочола на могилі сина,
А за нею у скорботі стоїть Україна.
Та не бути війні вічно, бо наші Герої
Мужні, сильні і величні піднялись до бою,
За народ і рідну землю Бог благословляє,
Нехай наша Україна в мирі процвітає.

25.09.2025

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в місті Коломия, де і проживає. Лікарка-психологиня. Членкиня Національної скаутської організації «ПЛАСТ». Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17 - №35).

ДВА РОКИ...

З сумом і любов'ю коханому дідусеві,
великому освітянину і вірному сину України
світлій пам'яті Григорію Гуменюку

* * *

Поговори зі мною, я не вірю...
Ти ж поруч! Кажуть всі — Тебе нема.
Ще хвилинка, секунда, стук у двері...
Ти ж тут... Це стук, не пустота німа!
Ні, Ти не там, Ти височенний духом!
Не на Твою труну летить земля,
Не порохом, не грудкою й камінням,
Ти зараз підбіжиш сюди здаля!
Чи можу я для Тебе щось зробити?
Оплату, жертву, дар чи каяття?
Чи вже нічого... Просто говорити:
Такий закон, а не чиясь вина.
Втікає час, у відповідь лиш вітер...
Напливи люті рвуться на-гора...

І гнів на все... Куди його подіти?
Сховатися, закритись у світах?
Де вже ніхто й ніщо не потривожить
Той сум, ту згадку теплу і слова...
Заціпеніло думати й чекати
Спізніле довгождане прийняття.
Кивну на милостиве «так буває»,
З куточків глузду прийде результат,
Те розуміння з часом прибігає...
Потрібен час, життя приходить в такт.

Коломия, 2018

* * *

Твоє пальто обійму міцно знов.
Глибокий вдих... Тулюсь до комірця...
Згадаю рідну й затишну розмову,
З дитинства казку дочитаю до кінця.
Так хочеться, присівши на канапі,
Прогнати страхи, знайдені вночі,
Але пальто висить скорботно в шафі,
Бо вже давно не на твоїм плечі...
Коломия, 2021

ГОЛОДОМОР

Гуде навколо сіра пустота,
І люто виє розпачем сьогодні
Цей вітер, й душі з хати виміта
Вслід за тілами мертвими в безодню...
Так дико, сумно, лячно і без сил...
Заплющуються висушені очі...

Дасть Бог — вони повстануть із могил,
У помсті оживуть слова пророчі!
Як так, що в час рясного врожаю
Прокрався голод у двори гостинні?
Нічого навкруги не впізнаю...
Змарнілі образи, неначе в павутинні.
Чому, для чого, за які гріхи
Жахливе вбивство, геноцид, руїна?
Дітей своїх в терпінні захисти,
Вони ж тебе збудують, Україно!
А поминальна свічка у вікні
Хай спалахне хоч краплею скорботи
І стане зброєю для пам'яті в борні,
Побачать вбивці неземний супротив.
Може й розставить все на місце час,
У вірі не прокинеться зневіра.
Відбити б бумеранги вже від нас
До ворога, який не знає міри!

22.11.2025

ЧАШКА КАВИ

Моя гіпотетична чашка кави,
Гірка, гаряча, зайва, незнайома,
Колись важлива, іноді безглузда,
Прокинутись чи відігнати втому.
Щоб бадьорити душу для діяння
Чи розчинити біль гіркий від втрати,
Обпитися, шукаючи кохання,
Кохавши, свідомо не шукати.
Колись гіпотетична чашка кави
Дасть поштовх справі, бізнесу, проєкту,

Розмова про стосунки більш цікаві
Чи страх зв'язку з омріяним об'єктом...
Така гіпотетична чашка кави...
Остання, перша, чиясь, «не така»...
Важлива та, що спогадом в уяві
Чи та, що ще надпита не була?

* * *

Прозвучать перші нотки зими
Тихо, гучно, невпевнено, різко...
Вранці снігом в зелену траву
Чи дощем на бруківку в ніч пізню.
Різні настрої цієї пори:
Радість, сльози, нові сподівання.
Дочекатися би коляди,
Щирі плани, родинні єднання.
В Новий рік боязкий один крок,
А в душі побажання миру,
Погляд стомлений до зірок,
Зі зневіри в молитву щирю.
Щоб на сніг цьогорічний віднині
Жодна крапелька рідної крові
Не потрапила в бою жахливим,
А творила життя у любові...

01.12.2025

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач на Косівщині, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при публічній бібліотеці рідного села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №35).

НАПЕРЕДОДНІ

Вже повіває вереснем і школою,
Минає літо, осінь на порі,
Та це байдуже сповненій ще волею,
Зануреній в неспокій дівторі.
Ще кілька днів затишшя перед бурею
Так швидко пролітають, що гай-гай.
Заповнять вулиці шумною хвилею,
І гамір полетить за небокрай.
А поки серпень заплітає коси,
Ще гріє ясне сонечко з небес,
Часи дитинства омивають роси
І залишають спогади з чудес.

25.08. 2025

МІЙ ЖОВТНЮ

Не здавайся, мій жовтню багрянний,
Не рони золотої краси,

Бо вітрисько, як велетень п'яний,
Заважає напитись роси.
Обриває забарвлене листя,
Оголивши заснулі гілки,
І коралові перли-намиста
Листопадові стелить стежки.
Губить колір у зжухлих отавах.
У потоках зупиниться лік
Того листя в прощальних октавах,
Що не може летіти у світ.
Різнобарв'я осіннього краю
Ще милує захоплений зір,
І не хочеться, жовтню, до краю
Розлучатись з тобою, повір.

25.10.2025

СВІТОЧ НАЦІЇ

*Пам'яті Патріарха
Володимира (Романюка)*

* * *

Серед мільйонів зір на небозводі
Лиш декотрі яскравими стають,
Отак і у людській живій природі
Є Люди-світочі, що уперед ведуть.
Своє життя не бережуть для себе,
Не ждуть чинів високих й нагород,
Вони єднають із землею небо,
Безсмертним роблять націю й народ.
Тортури терплять і ганьбу, і зраду
Заради буднів праведних, святих,

В хвилини розпачу приходять на розраду,
Підставлять плечі, спертися на них.
Шукають вихід зі скрутних становищ,
Здоров'ям часто жертвують за це,
Вони не прагнуть хліба і видовищ,
А чесності на душу і лице.
Таким був настоятель в церкві нашій,
Борець за правду, істини пророк.
Доля гірку приготувала чашу
Йому і не один гіркий урок.
Відвагу й милосердя рівноцінно
Плекав у собі й істинну любов,
І прагнув у надії неодмінно
Донести Господу всю щирість молитов.
Просив у Бога віри Україні,
Щоб незалежними в широкий світ іти,
Щоб поєднати із землею небо,
Щоб твердо промінь віри пронести.
Життя скінчилось, а вогонь палає,
Засвічений Ним у серцях людей,
Та пам'ять крізь роки оберігає
Значимість мудрих вчинків та ідей

30.10. 2025

ЙДЕМО ДО БОГА

Ідем до Бога різними дорогами,
Хтось манівцями йде, хтось навпростець,
Здебільшого із болем і тривогами,
У відчаю, як радості кінець.
Йдемо та оминати хочем терен,
Щоби дорога легшою була,

Аде насіння злих, колючих зерен
Все заважає розквіту добра.
І застрягаєм в буднях за рутиною,
І міряємо всі дохододні,
І Всесвіт обертається картиною
У невеликім оглядовікні.
Та не завжди там Господа побачено,
Бо пильності поламане кермо,
А сили на оновлення утрачено,
Щоб повсякдення скинути ярмо.
Йдемо до Бога, але ж Він із нами,
Лиш серця двері щиро відчинім
Й правдивими смиренними вустами
Свою любов і вдячність вознесім!

16. 11. 2025

ЗАДУМАЙМОСЬ

Чи гідні ми чогось у світі цьому,
Просякнутім брехнею й фарисеями,
Що позбавляється від честі й сорому
І тільки марить владними ідеями?
Чи прагнемо іще свободи й справедливості,
Гнучись перед канонам зла та ницості?
Йдемо у світ, що сповнений мінливості,
Облуди й возвеличеної дикості.
Задумаймося і не служім фальшивості,
Свій кожен крок звіряймо із законами,
Тоді й прийде пора благочестивості,
Життя лиш за священними канонами.

21.11.2025

РУБАЇ

Щодень випробування нам приносить
І рішення приймати всім голосить.
Молитва-зброя, що спішить на поміч,
Дається тим, хто щиро Бога просить.

У радості чи у журбі змагаєш,
До Господа благання посилаєш,
Бо віра всі незгоди переможе,
Якщо її у серденьку плекаєш.

Світ обернувся догори ногами,
Родюче поле вкрилось бур'янами,
Життєві цінності утратили престижність,
Що здобувалася минулими віками.

Під дужим натиском подій лавини
Розходяться суспільства половини,
Бо кожен істину по-своєму трактує,
Ступаючи на зрізані тернини.

25. 11. 2025

ЗАДОРЖНЯК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Майже 60 років живе і працює в Києві. Педагог-математик НРЦ (навчально-реабілітаційного центру) №21. Автор поетичної збірки «З-поміж прози життя». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9 - №35).

ДУМКИ І ЧАС

Колись, не так давно, чаркуючись з Павличком,
почув: «Юро! Не пиши про дріб'язкове...
Пиши про історичні проміжки».

Починаю...

Хлопчик з Берізнака, син Петька...

ПРО ПАВЛИЧКА:

А хто б що не говорив...
Він діяв, живучи творив...
Не тільки словом...

ДРУЗЯМ ПО ПЕРУ:

Джерельники!
Дзвеніть та славте УКРАЇНУ...
І світ житиме...

Найкращий вірш — це той, що не написаний.
У глибині душі. І трішки заколисаний.
Роздумую: хай спить чи написати?
І те найкраще — ВСЕСВІТУ віддати...

12.11.2025

А ЧАС ПРИЙДЕ

А час прийде, закінчатся всі війни,
Світ житиме у злагоді і вільно...
Хтось думає: «А що вже нам...?»
Хоча би внукам, дітям...!!!»
Не згоден з ними... Хочеться радіти...
Радіти сходу сонця на світанні...
Щасливій юності і чистому коханню...
За пам'ять тих, хто мир приніс для нас...
Вклонюся першим, хто приберіг наш час...

16.11.2025

* * *

Проміння сонця... У похмурності Неба...
Поза вікном... А може так і треба?
Не треба нам похмурості в віконці,
Якщо душа і тіло прагнуть сонця...
А краю треба у Державнім беззаконні...!
Немає слів, а їх не може бути...
Не буде прощі НАМ, якщо про це забути...

16.11.2025

* * *

Багач не той, у кого гроші є.
Багатий — хто купується в коханні...

Це бачення, звичайно, не моє,
А тих, хто передбачує зарання.
Їм не потрібно золота, грошей...
Щоб впевнено іти з сьогодні в завтра,
Тож цінно мати друзів між людей,
Ото багатство, ще й високовартне...

* * *

Не пензлем, а словом картини малюю,
Ані не на мить не стомлюся.
Малюю без умислу і не мудрую,
Малюючи, БОГУ молюся...
В сюжеті простому – сьогодність і вічне,
Не те, як би «комусь» хотілось,
А те, що нашіптує простір космічний,
Щоб фальш світова таки ділась...

* * *

Ранкові зорі в небі ледь жевріють,
А звуки не від грому, від ракет...
У сховищах батьки і діти мріють,
Щоб смертоносний не літав «шахед».
Тож, президенти, королі і шейхи!!!
Не визнання прийде, а забуття...
Якщо не в змозі повернути рейки
Зі шляху небуття у бік життя.

* * *

Нам поміняли спокій на неспокій
І нав'язали ритм життя жорстокий,
Але настане, все-таки, той час –
Мир запанує навіть і у нас.

Сонце світити буде в Україні,
Зміцніють сильні крила соколіні...
Ніщо не вічне у полярнім світі,
Лише троянда в чорному граніті.

* * *

Хто в номінації на «Лідер світовий»?
Придивишся — то, навіть, не земний,
А світовий у Всесвіті витає,
Дивується та все спостерігає.
То, може, досить діяти вже грізно?
До злагоди прийти, допоки ще не пізно?
Бо Всесвіту під силу Землю «проковтнути»
І про життя на ній повік забути...

* * *

Чарівний світ у величі природи:
Червоний мак у травах край дороги,
В роси краплинах райдуга заграла
І колориту барвам ледь придала.
Хотілося б, щоб ранки були тихі,
Волошки рясно розцвітали в житі,
Дитячі сни та були кольорові,
А білий світ лиш в радості й любові!

КАЛИНИЧ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 22.12.1957 року в селі Княждвір Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка села Шепарівці. Середня освіта. Працювала ткалею, пекаркою. Вірші пише зі шкільної лави. Учасниця і переможниця багатьох літературних онлайн-конкурсів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№35).

* * *

За вікном уже осінній вечір,
Він тихо посміхається мені,
А старість бере мене за плечі,
Біжать непомітно роки мої.
Чого так скоренько біжать вони?
Ще вчора в молодих літах була...
Не доженуть літа навіть вітри,
Сьогодні в скронях сивина моя.
Куди ж ви спішите, літа мої?
Чого швиденько біжите кудись?
Молодою була години дві —
Решту літа полетіли десь ввись.

* * *

Вже заплакала осінь в ранню пору,
Дрібними сльозами вмивала себе,
Хоча дари видно було на виду,
Не всміхалося чогось в неї лице.

Плакало зранку до темної ночі,
Нахиливши свою голову в журбі,
Вже червоні стали голубі очі,
Бо дуже осінні події сумні.
Разом з осінню заплакали хмари,
Так хотілося радіти їм вгорі,
Дарма, що бачили з висоти дари,
Стоять ще ворожі атаки в порі.
Скільки ще людям прийдеться страждати?
Вже горе тяжке, сумне бачать хмари...
Хто може про це нам правду сказати,
Коли вже Перемогу нам чекати??????!

* * *

Цвінуть чорнобривці біля хати,
Хоча осіння давно вже пора,
Їх насіяла старенька мати,
Додому дітей тихо вигляда.
Пам'ятайте про батьків кожен раз,
Пам'ятайте про них, поки живі,
Бо це вам дано Богом в добрий час,
Без них колись будуть всі дні сумні.
Побачте ви їх – щасливих і сумних,
Побачте в світлий день, темну нічку,
Гарну пам'ять бережіть про них,
Колись запалите за все свічку.
Згадаєте, що цвіло восени,
Як виглядали вас за ворітьми,
Чиї руки садили ті квітки,
Коли плакали дрібними слізьми?

* * *

Подарувала осінь хризантеми чудні,
А високий клен вбрала в барви вогняні,
І цей чудовий, гарний осінній краєвид,
Забравши в літа тихо багряний оксамит,
Ти, осене золота, з собою не бери.
Гадала: осінь буду в полі зустрічати,
Нею все радіти, ще й від щастя співати,
Та ворожі ракети летять сюди, до нас,
Не легкий, тяжкий осінній в Україні час.
Хоча до нас ти прийшла з чудовими квітками,
З різним смачним соковитим своїм врожаєм,
Лишень всім людям сумно за мирними днями,
На превеликий наш жаль — маєм, що маєм...

* * *

А й правда, «крилатим ґрунту не треба»,
Коли є надія на крила міцні...
Невже у ґрунті не буде потреба,
А можуть крильця стертися собі?
Та, щоб крилонька стали міцні в житті,
Треба водички напиться з землі,
Прожити не одні гарні і тяжкі дні,
Щоби стали крилонька дуже тверді.
Невже то так скоренько забувають,
Коли зростали крила тоді малі?
Туди дороги вже чогось не мають,
Де крила в пір'я ви вбирали свої?
На твердому ґрунті крила брали сил,
Віру, надію для крил набирали,
На ґрунті вдихали міцності для крил,
Помаленько ними увись все злітали.

Прийшов час — знялися високо вгору,
Крилаті стали, дуже гонорові,
Та й забули, якого були роду,
Де для крил збирали з водички і волі.

* * *

Тяжко тій людині в світі жити,
Хоч як би їй добре не було,
Як не вміє з розумом дружити,
Хоч Бог посилав для неї добро.
Тяжко людині на світі бути
І поруч жити з нею другому,
Хто не вміє зовсім мир любити,
Тоді нема спокою нікому.
Ось так буває в когось у житті,
Коли не стидно за слова свої,
Нелегкі бувають в людей путі,
Усі тривожні за прожиті дні.

* * *

Чи буде в країні мир, добро,
Як в людей вселилося зло!
Тяжко поганій людині,
Як нема добра всередині.
Саме воно вогнем горить,
Другого може підпалить!
Покайтеся всі, люди злі,
Зло буде у вашій сім'ї...

НАСТАНЕ ЧАС ПЕРЕМОГИ

Минають дні і страшні ночі,
Не сплять маленькі діточки,
Летять ракети все ворожі,
І гинуть люди, як квіточки.
Вже не одна пройшла весна,
Не одна й осінь золота,
А в Україні йде війна,
Йдуть у війні молоді літа.
Настане час Перемоги,
Повернуться всі соколи,
Ворог від нас тоді піде,
Не буде війни ніколи.
Пісня полине до небес,
Побачимо різних чудес,
Є, була і буде жива
Українська сила міцна.
Зрадіють малі й дорослі,
Буде спокій, мир на землі,
Вже не прийдуть злі гості,
Не грають сумні трубачі.

КІЦЕЛА-УДУД ОКСАНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1962 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: пекар-тістовод. Захоплюється фотографією. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31-№35).

* * *

Якщо у тебе є мета,
Іди до неї без зупину,
Лети на крилах і біжи,
Не зупиняйся ні на хвилину.
Якщо у тебе є мета
І це думки твої хороші,
Іди до неї на зло всім,
Не зупиняйся на пів кроці.
Якщо у тебе є мета,
Щоб люди там не говорили,
Крокуй сміливо до мети,
Бо люди стали дуже злими.
Якщо у тебе є мета,
Най Бог тобі допомагає,
Крокуй із Богом уперед,
А далі Бог зробить, що знає.
Якщо у тебе є мета,
Хай Бог візьме тебе за руку,
Хай до мети Він доведе

Через тернистий шлях і муку.
Якщо у тебе є мета,
Лише в житті не розчаруйся,
Зберися з силами і уперед,
Лише на Бога ти надійся.

07.11.2025

ОНУЧЦІ ІРИНЦІ ГУРАЛЬ

Перше вересня сьогодні, я іду у полі,
Бо дзвіночок мене кличе в Ковалівській школі.
Рушничком дорога полем простелилась,
Щоб Ірочка в школі дуже добре вчилась.
З дому вийшли рано, щоб не запізнитись,
Бо Ірочці в рідній школі довгі роки вчитись.
Мама лагідно за ручку Ірочку тримає
І ланами в Ковалівку дуже поспішає.
А я хочу щирі слова ще довго писати
Й дорогій своїй онучці щастя побажати.
Щоб росла вона здорова і була щаслива,
Для своєї матусеньки завжди була мила.

ПЕРШЕ ВЕРЕСНЯ

Перше вересня сьогодні, осінь наступає,
А весела дітвора в школу поспішає.
Так і ми колись маленькі в школу поспішали
І мамину теплу руку легенько тримали.
П'ятдесят шість літ минуло вже від того часу,
Як прийшли ми маленькими до першого класу.

Нас учителька зустріла, як рідная мати,
Та завела нас у школу науки навчати.
А сьогодні ми прийшли вже без своєї мами
І нема уже сьогодні учительки з нами.
І не всі сьогодні учні прибули до школи,
Бо багато вже із нас не прийде ніколи.
Тепер хочу я, діточки, вас всіх привітати,
Побажати вам усім гарненько навчатись.
Вам, маленькі дітки, доброго уміння,
А вам, молоді батьки, довгого терпіння.

П'ЯТЬ ХРИЗАНТЕМ

П'ять хризантем в моїх руках,
Як було сорок років тому,
Та я іду сьогодні на могилу,
А не на свято до твого дому.
Була молода я тоді,
А ти був хлопцем з Коломиї,
І твої очі голубі
Перед собою я бачу й нині.
Той ніжний поцілунок у щоку
І ніжний дотик твоєї руки
Я пам'ятаю все життя,
Хоча й пройшли уже роки.
Сьогодні сумний ювілей —
День народження без подарунків,
І я стою біля могили, вже не молода,
І немає ніжних поцілунків.

05.09.1985-2025

* * *

Другий місяць літа
Так пройшов швиденько,
Якби отак перемога
Та була близенько.
Стоїть серпень на порозі
В руках з колосками,
Подивися, світе, на нас
Та прийди до тями.
Подивися, як злий москаль
Нам міста руйнує,
Як знищує мирних людей,
Дітей не жалкує.
А ти, світе, стурбовано
Нам всім співчуваєш,
Тебе серце не болить, коли
Наші діточки у землю лягають.
Може, серпень нам принесе
Хоч трохи спокою,
Щоби люди відпочили
Від страшного болю.

* * *

Небо в кліточку, а вгорі сонце,
І промінь падає на тюремне віконце.
Полонені солдати стоять,
Побиті, полонені, але не скорені.
Тихенько у думці співають Гімн України,
І знесилені падають вони на коліна.
Падають і підіймаються...
Де беруть силу? Але тримаються.
З надією терплять вони катування

І просять у Бога і рідних прощення.
А сонечко тихо за обрій сідає,
Та чи доживуть до ранку,
Полонені не знають.
Тож просимо Бога, щоб їм помагав
І рідним додому живими вертав.

СЕНЧУКУ СТЕПАНУ

*Присвячується помертло.
Сьогодні рівно рік, як загинув мужній воїн,
житель нашого села Спас на Коломийщині*

* * *

Як швидко час пройшов,
Але не для родини,
Яка втратила на війні
Батька, чоловіка, СИНА.
Молодий Степан поліг в бою
За свою рідну Батьківщину,
Тому не вів у перший клас
Свого улюбленого сина.
Повела мама – молода вдова,
На голові у неї чорна хустина,
І йшов у перший клас Степанів син,
Маленький сирота, заплакана дитина.
Тож ВІЧНА пам'ять ГЕРОЮ Степану
І ВІЧНА пам'ять полеглим на війні,
Щирі співчуття сім'ї Степана,
Бо залишилися вони в журбі.

* * *

Повіяв осінній вітер,
Збиваючи пожовкле листя,
А в лісі почулось виття
Одинокі вовчиці.
Виття розлетілось по лісі,
І десь відізначалась луна,
Вовчиця відбилась від зграї,
Яка уже далеко була.
Відчула вовчиця слабкість,
Своїх уже не наздогнати,
І тихо лягла на землю,
Щоб в самотності помирати.
Згадала вовчиця зграю,
Вовченят своїх молоденьких,
Та згряла була вже далеко,
Лиш вітер повівав легенько.

11.10.2025

* * *

Живіть, якщо життя дає ще шанс,
І не думайте ніколи про погане,
Радійте всьому, що є на землі,
Бо з часом і життю кінець настане.
Живіть, якщо життя дає ще шанс,
Любіть, коли на то пора приходить,
Та будьте вірними любові тій,
Бо життя миттєво так проходить.
Живіть, якщо життя дає ще шанс,
Творіть добро, бо людям це потрібно,
І не робіть нікому в житті зло,
Бо перед Богом треба стати гідно.

Живіть, якщо життя дає ще шанс,
Любіть життя, бо на це воля Божа,
Бо на Землі ми лише в гостях,
А у гостях погано вести себе не гоже.

* * *

Ми часто зустріч відкладаєм,
Все на пізніше, на колись,
А потім з болем відчуваєм,
Що наші мрії не збулись.
А так хотілось з друзями зустрітись,
З знайомими, яких уже нема,
І тоді думка виникає,
Що відкладалась зустріч, а дарма.
Вже не почуємо ми голоси знайомі,
Що відійшли від нас у засвіти,
І згадка залишилась лише в серці,
Хто відійшов, то вже не вернеться сюди.
То ж, любі друзі, частіше зустрічаймось,
І при бажанні частіше ми дзвонім,
Бо прийде час, коли вже буде пізно,
А совість буде мучити потім.

01.12.2025

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Заслужений працівник культури України, поет, краєзнавець. Лавреат музичної премії імені Ярослава Дорошенка в номінації «Сонети» та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка (2024). Засновник літературно-мистецького альманаху «Окрилені Музою». Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №35).

БАТЬКІВСЬКІ СЛОВА

Чую...повоєнні батькові слова:
«Наше гарне місто, земля рідна,
Вода річки Прут біжить, як жива,
Україна-веселка мені дорога...»
Неповторна краса шириться в мені,
Зворушливо, як в дитячих снах,
Гаї припрутські, де співають солов'ї...
Знаю, майбутнє тільки в наших руках.
Я йшов і йду по обраному шляху,
Люблю тебе, моє життя осіннє...
Живу лиш Україною й без страху,
А в ній зірочка моя – Коломия.
І мрієм, і ідем, прямуємо вдаль,

Сили нам усім вистачає.
І від втоми не зупинимось ми,
І на любов, що нас ще чекає.
Трудовий шлях мене не пожалів,
Хоч в житті обрав ниву життєдайну.
Я в очі зраду людську відкривав,
Отримував ділянку неврожайну.
Та обірвався мій тривалий терпець...
І свічка вже не гасне, ні! Бодай.
Багато доріг розійшлись нанівець,
І кожен з нас збирає свій врожай.

17.09.2025

ДО ПЕРЕМОГИ, УКРАЇНО

Останній шанс нам долею дано,
Щоб в який раз нам всім не гнути спину,
Щоб сонце світило нам на знамено,
Пора, українці, рятувати країну.
Історію нашу берем в основу,
В мужності державу зробимо міцну.
І головне – священна сила мови,
Що цементує збудовану стіну.
Ми не перші ідемо і не останні
В вогняне пекло і страждання війни,
Ми відданістю народу обрані,
Безстрашні твої героїчні сини.
Так хочеться щораз промовляти
Слова дяки, хто волю здобуває,
Бо ворог хижий, голодний у брехні,
І світ його ще ніяк не розпізнає.
За потоптану нашу честь і волю,
За знищену землю рідну і святую

Ми ідемо, щоб підняти з розвалин
Українську квітку — державу мою.
У тяжку годину стань воїном ти,
Своєю душею і серцем повстань!
В загальний порив — це острах ворожий
І справедливість наших мирних діянь.
І заспіваймо пісню про калину,
Що повік цвіте ніжним цвітом вона.
До перемоги іди, Україно!
На поклик справедливості й добра!

23.03.2025

ЛИСТОК ОСЕНІ

Минає літо. Осінь на приході.
Повітря холодне. Сивіє земля.
Спогади мої про літо спізнілі,
Про це журавлі кричать мені здаля.
А осінь та шелестить, не говорить,
Як той листок, з надією гарцює,
Він вірить, що його ще підберуть,
Все інше люба осінь зруйнує.
Мій гарний листочку, без позолоти,
Не залишай деревце без надії,
За безконечні вирії прости,
Бо осінь тебе втримати не вміє.
Моя осінь золотить твої сліди
І навіть ті, які ведуть до прірви,
Я любляче прошу її: «Поверни».
Вона мовчить. І як її повірить?
І чи прийде її мудрість? Хто знає.
Чи осінь позолотить її сліди.
«Ти куди? — Листок пташку питає.—

Настане мудрість. Не викликай біди».
Любило серце, знало всі щедроти
І славило принадний свій полон.
Минала осінь, а любов напроти,
І спить в жовтому листку мій сон...

10.09.2025

МОЇ ДУМКИ

Думки вилітають, наче з пісні рядки,
Пам'ять повертає мене до хати:
«Я буду з вами, мої рідні батьки,
Поки живий, буду Вас пам'ятати».
Мої думки, мої мрії і надії,
Немов сплили з прутською водою вдаль.
Мої роки так швидко промайнули
В активній праці, бо люблю свій край.
Запрутська земля й Коломия рідна,
Домівка моя, зрощена душею,
Край дитинства мого й тут моя рідня,
Я з тебе постав і пам'ять зберігаю.
Мої мрії не збулись — проклята війна
Змінила думки мої крилаті,
Зруйнувала баланс людського добра,
Задуми моїх рідних – мами й тата...
Великі страждання випали нам,
Бачачи вбивства дітей, зґвалтування,
Люта кров біжить у наш душевний храм.
Клятому ворогу — ні! Без благання.
Кожен із нас несе хрест громади,
Трагедія, коли його втрачаєм,
Бо світ не знає кращої родини,
Наша земля мир з надії плекає.

Отож, твори своє буття в майбутнє,
Так закликає нас тривожне життя.
Брати, гуртуймось, славні українці!
Ми гідні слави батьків у майбуття!

10.04.2025

ОДИНОКА ЛЮБОВ

Я пам'ятаю осінь золотаву,
Той час, як зустрілись з тобою,
Вона обох нас тісно об'єднала
Любов'ю і дорогою крутою.
Я міг зустріти і іншу любиму,
Але ти була мій магніт природній.
Люба, мого серця тобі треба —
І ти вирвала його з грудей моїх.
Холодною стала зі мною ти,
Душа моя гасне і без тепла,
Уста мої не можуть мовчати,
Ми у вогні назавжди — ти і я.
Мене залишила, я вільний птах,
Кругом могильний холод і пітьма,
Осінні листки стали сухими,
А ти живеш в самотності одна.
Зумій залічити душевні рани,
Бо нагоди в часі вже не буде,
Сонце світить однаково для всіх,
І час невпинно нас б'є у груди.
Відчуй болі мої душевні,
Відгукнись на мудрість майбуття,
Бо ми на життєвих дорогах
Будем зустрічатись на стежках буття.
Минають літа, і ми відходим,

Забудуться в житті наші кроки.
Моя любов посилає душі щем,
Залишаючись сама – вже роки.

24.02.2025

ОСІННЄ СВІТЛО УКРАЇНИ

Вже скоро вересень ясний прийде
На поля неосяжні та долю,
І золотим покриттям осяде
Довгождана година спокою.
Люблю тебе, моє життя осіннє,
І сили мені сповна вистачає,
За спокій в моїй милій Україні
Моя любов до неї не минає.
Могутній світе, мій рідний краю,
Мої слова з любові та тривоги,
Ними живу і всіх закликаю
На ясне світло добра без знемоги.
На порозі ворог, тривожна пора
І трудний час, прораховані дні...
Твої сини стоять на сторожі,
Боронять священні землі свої.
Не боїмося ми смертного звуку,
Бо впевнені – краще буде життя,
Якщо в пам'яті сина чи внука
Залишається безсмертна душа...
Сонце і місяць ясніє над нею,
Шляху іншого на землі немає,
Й золотою небесною зорею
Перемога над Україною сяє.

12.09.2025

ТРЕПЕТНЕ ЖИТТЯ

Я згадую принадну і люблю осінь,
Де смуток мій – розбитий рубін,
Що залишився в душі ще й досі,
Не випав донині з мого серця він.
Я світ увесь сприймаю щиро,
Людей і добро безмежно люблю,
Бо життя наше глибоко і тісно
Врізалось в тривожну душу мою.
Ми з нею йшли довго, безперечно,
В нас була вірність, була любов...
Сьогодні щастя щодень шукаю,
Готов повторити минуле знов...
Немає слів, щоб написати,
Може й не появляться ніколи,
Не повернути їх, але згадати
Світла і тепла в душі доволі.
Будуть заздрити мені друзі і всі,
Кого зберегла життєва днина,
Що в минулі і незвичні дні
Вона мене своїм теплом гріла.
Бо не люблю самотнього зітхання,
Бо не люблю давати зорям звіт...
Не дійде ні перша, ні остання
З моїх думок у «мовчазний світ...»
Сьогодні підходить до останку
Трепетне моє життя в розмай,
Хочу сказати, як на світанку,
Холодне і гірке: «Прощай!»

24.09.2025

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ

Дивлюсь на рідну Україну,
Люблю її і терплю страждання,
Відчуваю загальний біль народу –
Син від батька чекає благання...
Він страждає на рідній землі
І ці страждання не відтворити
Ні на полях кривавих у пільмі...
Хіба що в бронзі і граніті...
Україна моя зараз у тривозі,
Вона життя і дихання мої,
Душі наші всі в облозі,
А в тих мільйонах – всі ми є.
У найбільш для нас важкі хвилини
Думка про тебе, моя любима,
У часі трагічні переми –
Серця наші з тобою, Україно.
Зійде зоря України в розмай,
Станем країною людських щедрот,
Мої друзі знають і ти, вороже, знай:
Ми героїчний безсмертний народ!
Ми з обличчя змиємо порох
І відбудуєм все. І буде так.
Коли світ зрозуміє морок,
Глибину брехливих розмов і зрад.
Будем бити ворога в знемозі,
Віру і мир на землю принесем,
Знищим ракети і без тривоги.
Наша Україна – понад усе!

20.02.2025

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломия, де і проживає. Освіта вища, медична (через невиліковну хворобу не закінчена). Поетеса, членкиня Асоціації українських письменників (2016). Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Митрополита Андрея Шептицького. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №35).

МОЛИТВА НАДІЇ МРІЯ

Я рідному Небу бажаю блакиті...
Нескорених крил і сміливих крильцят...
...В моєму святковому диво-букеті:
Небесні волошки й ромашки-сонця...
І маки... Червоні, мов крапельки крові...
Мов рани на тілі і рани в душі...
А в мирному полі... О!.. Маки Любові
До нас промовляють: «ЖИТТЯ БЕРЕЖІТЬ!..»
Це – полечко... Поле без вирв і без згрищ
Дарує мені Український букет!..
Так мирно і рідно, так мило і гарно!..
Нема! І не буде ворожих ракет!
Загоєння ран Батьківщині бажаю!..
І зцілення зболеним мужнім серцям!..
Осяянь і звершень, що душу вражають!..
І Благословення від Бога-Отця!..
Нехай береже Україну-Свободу!..

За неї Герої в боях полягли...
...Від днів Святослава, з козацького роду...
І душу, і тіло – усе віддали...
Герої Вітчизни!.. Вони не вмирають!..
Їм Вічна Пам'ять!.. І Слава!!! І честь!..
Хай скроплена кров'ю Земля стане краєм
Любові, Молитви і БОЖИХ Чудес!..
Надії і Світла, і Справжнього Миру!..
За ВСЕ – неймовірно висока ціна!!!!...
Хай молиться в Небі Святий Володимир!..
Хай дивиться з гірки ласкаво на нас...
...Незламність і ніжність – в пташиному леті...
...Наш День Перемоги освячує Хрест!..
...Я рідному Небу бажаю блакиті...
...А рідній Землі – Благодаті з Небес!..
Не вмерли! Не вмуть наші сила і слава!..
І житиме мій волелюбний народ!..
Дай, БОЖЕ!.. Нам мудрості, як в Ярослава!..
Нових відкриттів і духовних висот!..
О Зоре прекрасна!.. О Мрії Святая!..
У СЕРЦІ СВЯТИТЬСЯ ГОСПОДНЄ ІМ'Я!..
Біленькою пташкою в Небо злітає
Молитва Надії... Молитва моя...
Як Небо!.. Як Сонце!.. Як поле під Небом!..
Твої кольори, Україно, живі!..
До всіх українців, до мене, до тебе
ГОСПОДЬ ПРОМОВЛЯЄ З ЛЮБОВ'Ю: «ЖИВІТЬ!..»

З ЛЮБОВ'Ю, МОЛИТВОЮ І МРІЄЮ У СЕРЦІ
НАДІЯ КМЕТЮК – УКРАЇНСЬКА ПОЕТЕСА
24 серпня – День Незалежності України
25 серпня – мій День народження
2024 – 2025

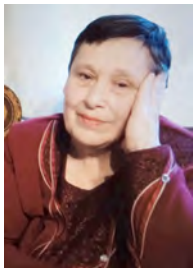
ЗОЛОТОСИНЬ

Золотосинь! Яка золотосинь!..
Птахи під купол неба зносять крила.
І знов серця зворушує цей плин,
І вабить в чужину вселенська сила.
І сльози проступають на очах,
А душу обіймає дух прощання,
І смуток, і печаль, і біль, і страх,
І в височинь заглиблене мовчання...
Золотосинь... Лиш білі журавлі
Вже покидають рідну Україну,
І, наче пісня прощі, до землі
Остання журавлина пісня лине...

*Учасниця 24 відкритого
літературного конкурсу
«З точки зору осені»*

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів, що на Косівщині, де і проживає. Бухгалтер. Членкиня літературного об'єднання «Березівські посиденьки», яке діє при бібліотеці села. Авторка трьох поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19 - №35).

* * *

Знов наставила ніч почорніле обвітрене дуло,
І стоїть перед ним спорожніла обмерзла душа.
Де ж той час перейшов чи то, може, його і не було?
Коли день догарав, що не вартий одного гроша.
Як змінився цей світ, що вмивається кров'ю і горем,
І набитий брехнею і болем, як кулі свинцем,
Знов ридають мої віковічні замучені гори,
Бо невинна душа постає перед нашим Творцем.
Знову думка гризе, та невже нам ніхто не допоможе?
Коли світло з п'їтьми? Та не знаю, чи прийде той час.
Сохрани і спаси, і прости всі гріхи наші, Боже,
Віру в душі всели і нарешті помилуй вже нас.

* * *

Погляньмо, як конвалії цвітуть,
А ще, як пахнуть в травні вечорами.
Як шепче незабудка: «Не забудь», —
І станемо добріші разом з вами.

А як приємно слухати слова:
«Кохана, найрідніша, не залишу».
Від слів таких хмеліє голова!
Немає слів — тоді вслухаймося в тишу.
Вона дарує ніжні почуття,
Дає наснагу думати, творити...
Бо це і є теорія життя —
Для цього всього просто варто жити.

* * *

Так треба жити, як в останній раз,
Любити, веселитися, радіти.
Коли вже прийде мій останній час,
Нехай таку запам'ятають діти.
Нехай таку запам'ятають всі:
Сусіди, близькі друзі і родина.
За себе я лиш каюся в грісі...
Судіть самі, у чім моя провина...

* * *

Живе старенька одинока жінка,
Немає газу, світла теж нема,
Лише подвір'я встелене з барвінку,
А так весь час лише сама, сама...
Далеко в горах, де орли літають,
Сім'ї не має, діток Бог не дав,
Про неї люди навіть і не знають,
Та головне, щоб Бог не забував.
В маленькій хаті килимів багато
І вишиті на стінах рушники,
Її хатина, наче храм на свято,—
То вихід з працьовитої руки.

Так і живе собі старенька жінка,
Відбиток часу у душі несе,
Про себе каже: «Я є УКРАЇНКА».
І цим, напевно, сказане усе!

* * *

До творчості таланту я не маю,
Зате людей всіх творчих поважаю.
Шановні всі художники й поети,
Пишіть картини, створюйте куплети!
По щирості сказати це вам мушу:
Ох, як мою ви радуєте душу,
Як бачу в інтернеті чи в газеті...
Бажаю всім здоров'я в творчій злеті!

* * *

Як я хочу піти за грибами!
Уявляєте, друзі, чи ні?
Лісовими старими стежками,
Там, де птахи співають пісні.
Дощик ллється, немов із відерця,
Довгожданий цей дощик такий,
Легше стало в душі і на серці,
Негаразди всі, дощику, змий!

* * *

Добігає літа половина,
Літній дощик спеку замінив,
Набирає соку журавлина,
І гриби чекають літніх злив.
Знов зазеленіються покоси,
Виростуть отави до колін,

Верби під дощем помиють коси...
І за все це Богові уклін!

* * *

Ми цінуймо вже те, що є,
Бо інакше, навіщо жити?
Раз кохання нам Бог дає,
То навчімся цей світ любити.
Не тримаймо в душі образ,
Бо вони роз'їдають тіло,
Ми прощали в житті не раз,
Хоч не завжди цього хотіли.
А щоб світ цей добром світив,
І над нами ясніло небо,
Не шукаймо якихось див,
А завжди починаймо з себе!

КОСТИНЮК ІВАННА МИКОЛАЇВНА

Народилася 15.10.1961 року в місті Косів на Івано-Франківщині, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер-фінансист. Вірші почала писати в уже зрілому віці. Захоплюється плетінням жіночих прикрас із бісеру. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34 - №35)).

НЕБЕСНІ ОХОРОНЦІ

Мені приснився сон тяжкий,
Моя душа вмирає...
Я між портретами ду,
А хлопці розмовляють...
Кремезний літній чоловік
Сталевий погляд має,
А поряд хлопець молодий
Весною розквітає.
«Ти не журися, сину,
Війна...і так буває,
Кусок заліза прилетів —
І нас немає...
Туга мені лежить на серці,
Як там моя родина,
Дочка, онуки золоті, дружина?
Самі живуть, хазяйство мають,
Чи все встигають?»
Хлопчини погляд потемнів

І сумно промовляє:
«Мої батьки тепер самі,
Один я в них,
Що в старість їх чекає?»
Тут капітан в третім ряду
Розмову починає:
«У мене дома дві дочки,
Дружина молода, батьки...
Та не про це я думаю:
Країну б нашу зберегти,
Що ворог кров'ю обливає...
Та переможемо війну цю, не програємо,
Щитом небесним станем ми,
І ворог повтікає!».
А я іду повз ці ряди,
Де хлопці розмовляють,
І знаю — це ікони там святі —
Вони нас захищають.
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

28.08.2025

ВІТЕРЕЦЬ, ВІТЕРЕЦЬ...

Вітерець, вітерець,
Візьми мене накінець,
Понеси понад ліси,
Гори, луки і лани,
Понеси в далекий край,
Лиш додому повертай,
Щоб я птахом полетіла
З розправлєними крильми,

Щоб я гострим зором вздріла,
Де найкращі сторони.
Буду соколом я гордим
У небесній вишині
Над воронами летіти,
Що лиш каркають дурні.
Хочу з висоти польоту
У життєвому шляху
Я знайти свою дорогу
Честі, волі, розуму.
Не потрібно море щастя,
Скарбів, золота, понтів,
Я лиш хочу болю від шипів,
Що з трояндових кущів.
Тільки там, де муки,
Троянди розцвітуть,
І де сльози впадуть,
Ріки потечуть.
Пройду через біль колючий,
Гіркоту судьби,
Буду птахом я летіти
З розправленими крильми.

19.09.2025

БАГРЯНА ОСІНЬ

Осінь багряна, осінь мила,
Я люблю тебе,
Ти мене народила.
Листям пожовклим, гарячим
В пеленки мене замотала,

Сонцем теплим, ніжним
Мене ти зігрівала,
Вітрами дужими, сильними
До сну заколисала,
Дощами холодними
Щедро напувала,
Горами смутно-зеленими
Красою чарувала...
В якій я виростала.
Я теж тебе люблю
Вересневими ранками,
З росою холодною,
Яблуками спілими,
Сливами солодкими,
Врожайми щедрими,
Днями короткими.

О, жовтень, що в фарбах веселки,
З «бабиним літом», з лісами, садами
Золотистими — ти мій улюбленець!!!
І тільки листопад смуток навіває...
Це осінь... Птахи відлітають —
Все, як в житті, минає...

Косів, 15.10.2025

* * *

Знай, нечисті кроки вимивай,
Вичищай, пам'ятай і не прощай.
Брудні пороги оминай, проклинай,
Почекай, у чорну темінь не звертай.
Ранкове сонце зустрічай,
Квітковою росою обличчя омивай,

І вирушай — туди, де неба край,
З вершин Карпат спостерігай.
Вставай, біжи, лети,
Та лиш від сонця не згори.
Життя одне — ціни!
В душі із Богом проживи!

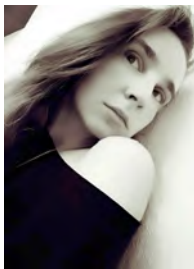
11.11.2025

* * *

Роки летять, мов журавлі,
Поважно крилами махають...
Комусь все ж молодість в душі,
А хтось, на жаль, не відчуває...
Заплющиш очі — все в цвіту,
Весняне сонце сяє...
Це юність, молодість...роки,
Як швидко все минає.
Дороги стеляться вперед,
Та рівних не буває:
Підйоми, спуски, віражі —
Це все тебе чекає.
І вже не літній теплий дощ
Обличчя омиває, а осінь,
Навкруг осіннє листя опадає.
Та як хурделиця прийде,
То най вже добре знає:
Свої комори закладу
Дітьми, онуками...ділами.

01.12.2025

КРАСЮК СВІТЛАНА ОЛЕКСАНДРІВНА

Красюк Світлана Олександрівна (творчий псевдонім Лана Краска) народилася 06.01.1989 року в місті Сміла. Живе і працює в місті Черкаси. Працівниця дошкільного навчального закладу. До віршування повернулася взимку 2022 року. З того часу друкується в різних колективних виданнях. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32 - №35).

НЕ ТАКА, ЯК ВСІ

Не така, як всі,
Не така,
Хоч і любить солодке – гірка,
Хоч і спить шість годин на добу,
Вабить, манить до себе біду.
Я до неї: «Не бігай, стій,
Подивись на зорі,
Помрій»,
А вона, ніби дзиґа: «Ні,
Я не можу стояти, я – рій
Із бджолиних смугастих свитін,
Із бджолиних невтомних крил».
Зупинюсь... А раптом біда?
І тремтить паркінсонно рука...
Її тіло – суцільний нерв
Між «не хочу» і «треба» – маневр.
Її очі – смарагова тінь.

Я ж вже вкотре шепóчу: «Амíнь...
Зупинись,
Не бíжи,
Зачекай,
Озирнись,
Відчуй
І пізнай»

А вона все одно летить,
Не торкнóвшись крилом орбіт.
А вона безупинно вперед
У сукупність планет
І комет...

ПЕРЕХОЖИЙ

На площі стояв перехожий у сірим зім'ятім пальто,
Ховав від людей свою втому, аби не питали: «Ти хто?».
Стояв, навкруги озирався — та потай, бо лячно було.
Довкола усі кольорові, один тільки він, як вайло:
Гаптована сірим сорочка, і сірі, із льону, штани,
І пúстка пустельня в кишнях... У торбі та гаманці.
На небо дивився обачно, стискаючи хрест у руці,
Лякався... Довкола ж не дúші, довкола черстві камінці.
У них рукавиці на хúтрі, у нього — одні мозолі
І шкіра в порізах та шрамах за ще непрощéнні гріхи.
Він тішиться грубій хлібині та склянці простої води,
А натовп? А натовп шукає розваги та похвали.
Заплакав сумний перехожий — невже це й на правду життя?
І náщо дарунок святéнний марнують зустрічні дармá?
Так хочеться світла та тиші... Що зліва? Що справа? Пітьмá...

Монети три є у долоні — для Стікса, Харона й човна.
Ніхто й не погляне на небо — не хоче ні сонця, ні хмар,
Не вабить до себе їх промінь і квітів п'яний караван,
Забули про радість ранкову... Про вітер свавільний... Про гай...
І все ж перехожий злидінний

На площі

На сірій

Стояв.

Стояв, самота́, й прислуха́вся — десь тихо сміялось дитя.
Стояв, самота́, й прислуха́вся — хтось ніжно сказав: «Ти — моя».
Стояв, самота́, й посміхався — у ду́шах світилось зерня́,
Най дуже мале й хворобливе... Та все ж іскра Божа була.
Не все ще загублено в світі, не все ще зреклося тепла
І се́ред ка́міння та барви Надія на краще жила,
Свої тамувала сльози, бо їх витирала Любов
І най витирала не шовком —

Надія все ж мала

Покров.

Надія не йшла та й босо́ніж, збиваючи ноги у кров,
Вона — непомітна й маленька — ось тут,

Де є щастя

Зерно.

На ті би зернини — із неба — небесних м'яких суцвіть,
Розбився би ка́мінь на ду́шах, і певно простівся би гріх...
На площі стояв перехожий у сірім зім'ятім пальто,
Дивився він прямо на небо, бо з неба всміхався сам Бог,
Всміхався й торка́вся обачно всіх вбраних у ка́мінь та шовк,
І там, де ра́ніш кві́тла те́мінь, з'являлись Надія й Любов.
Молитви не знав перехожий, він знав зовсім інші слова,
Багатство його — одежі́на та срі́бний ланцю́г для хреста.
І все ж він дивився на небо і правив молитву свою:
«Я істинно вірю у диво... Я вірю... Я Богу молюсь...»

ЛИСТОПАД

Її кружляв потроху листопад,
Вдавав, що він до танцю ледве здатний,
Тулився ближче — в аромати м'яти
І цілував (в думках) тонкі вуста.
Чому в думках? Чому так неквапливо?
Інакший місяць вже би був вгорі,
Посмакував, зім'яв, зірвав кофтинку б
І відав тіло, а не стан душі.
Кричало б тоді небо... Й громовиці
На землю кидало, не маючи їм лік —
Та вже яку добу латентна танцівниця
Під «раз-два-три» рахує свій політ...
Рахує пошепки і з певною журбою,
Торкаючись до стійкості й снаги,
У нотних позначок запитує... Говорить:

«Як зміг її листопад віднайти?
Чи, може, він не чув, що кажуть люди?
Що гомонять он там, де край землі?
Чи, може, Бог зумів її пробачить
І відпустив за давністю гріхи?
А що якщо? А що коли? Й не справжнє?
Навіщо? Хто? Для чого? І чому?»
Слова мовчать... Лиш руки пригортають
Все ближче й ближче... Ближче до вогню.
До теплого вогню, а не п'яного,
До теплого спокійного вогню...
Слова мовчать... Хіба ж у них є правда?
Солодка правда рук й спокуса губ?

Її кружляв потроху листопад,
Кидав під ноги оксамит жовтавий,
Збирав для пахощів примерзлі трави,
Не поспішав... Не мав червоних дат...
Торкався ніжно... Тихо... Обережно...
Лишень очима щиро говорив:
«Відчуй мене... Я теж умів любити...
І нині вмю... Бо люблю... Повір...»

ЕКСПРОМТИ

Мене часто запитують, а чи пишу я експромти
І якщо пишу — то як? В яку «чіпляю» основу:
свої думки й не свої,
свої питання та запити,
чому ось це — «на ножі»,
а протилежне — у затінок;
щобі ніхто не знайшов
і не дізнався секрети,
щобі у кожному «я»
був відцентрований центр.
Щобі від погляду вскіс тікали ті,
слабкодухі,
котрі у зграї лишень
кульгаво вхриплюють звуки.
Котрі в двобої на честь
не мають жодної честі...
і тільки чути — Марá —
у спину, на перехрестях.

А правда в чому і де?
Тонка,
кістлява
й колюча.
Чому одним — янголя,
а іншим — демона мўка?
Чому від нашої ери і до початку косміччя —
я все шукаю своє,
бентежно дівлячись в вічі...

Кришталь та холод від трону лякав колись
камертónно.
Я ж нині зовсім не та...
Я нині власність Дракона...

ВТОМА

Сьогодні часткова втома постукала тихо в двері,
Сказала мені тактовно, що осінь прийшла,
Що темно,
Що стало довкола неї багато дощів та туманів,
І що вона трохи змерзла
І хоче гарячого чаю...
Сказала мені, що вірить — десь потім зустрине
долю,
А поки на картах ворожить
І палить щоночі
Вволю.
Латає шматками тканини старенькі затерті
джинси
І вкотре собі обіцяє

Відтерти весь бруд із кросівок.
«Проходь...», — запросила чемно,
Хоч настрій був вельми кепський,
(Я теж хочу чаю й цукерок,
Я теж хочу дим у небо).
Дістала для втоми найкраще,
Відмила до блиску горнятко
(Я просто не хочу спати,
Я хочу її обійняти).
На кухні замало місця для диспутів та дискусій
І тут не читають закони у пошуках кроків на-
ступних.
На кухні є тільки втома,
Є тільки горнятко і попіл,
Ми вдвох цю останню розмову
Залишили просто на потім...

А ЩО В ТОБІ КРАСИВОГО?

А що в тобі красивого? Скажи...
Хто ж, окрім тебе, може знати правду?
Люстерко, світло, люди, ліхтарі —
У кожного своє... Най бездоганне,
Лишень на декілька позицій пункту А
І то отих, що пишуться курсивом.
А що в тобі красивого, скажи,
І що для тебе означає «красиво»?
Ніч знову залишила тінь свою
Гарячими цілунками застуди,
І сон не сон, і марення — міраж,
Думкі одна за одною... Приблуди...

До зморшки інша зморшка — заплелись
У візерунок втоми та хвороби.
Хіба про тебе: «Їж, кохай, молись»?
Ти ж вмієш сперечатись навіть з Богом...
Ти ж вмієш не втрачати світла крихту
У темряві, у розпачі, в журбі...
Скажи мені — чи в цьому є красиве?
І що насправді гарного в тобі...

КРІЛЬ ГАЛИНА ПЕТРІВНА

Народилася 18.10.1962 року в селі Голосків Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Івано-Франківська. Працівниця харчової промисловості. Потяг до поезії зі шкільних років. Працювала в Італії, друкувалася в церковному журналі «До світла». Членкиня СЛК «Суцвіття» та Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Друкується в газеті «Гомін» і «Вільний голос». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34 - №35).

МОЛИТВА

О Царице ангелів,
о Царице Неба,
ми Тебе благаємо
у наших потребах,
в Небеса молитви
щиро посилаєм
і під Твою милість
завжди прибігаєм.
О свята Пречистая
Діво, Діво Слова,
поверни свій взір ясний
в цю долину болю.
Хай від Твоїх променів
згине лихо й горе,

зглянься, люба Матінко,
ми Тебе всі молим.
О свята Пречистая
Діво, Діво тайни,
подивись на воїнів —
українців славних.
Дай їм повернутися
живими додому,
хай не рветься серденько
матерів від болю.
Зглянься, люба Матінко,
над моїм народом
та дай добру доленьку:
вільну й не убогу.
Відверни всіх гаспидів,
молим Тебе нині,
нехай мир відновиться
в нас на Україні.

СИЛЬНІ ДУХОМ

І не кажіть мені,
і не кажіть,
що наша молодь
безвідповідальна.
На них тепер
тримається весь світ,
вони — Титани,
Зевси і Геракли.
У них той дух, що
ще писав Франко:

«Дух рве у бій за
волю України»,
і не зупинить
їх уже ніхто,
хіба що шмат
металу серце спинить.
Хіба що кілька
міліграм свинцю
поцілить в скроню,
вирве дух із тіла...
І відлетить у Небеса
душа, що жити на землі
ще так хотіла.

ЧАС МИНАЄ

А час минає, час минає...
І хочем ми того чи ні,
повиростали наші діти,
а ми ще наче й молоді.
Давно повиростали діти,
уже й онуки – школярі,
і знову є чому радіти,
і ми, неначе молоді.
А час біжить, а час минає...
і срібну горсточку в косі
так вперто осінь заплітає...
А ми, неначе й молоді...

МРІЯ

Мені би келих
суперового коктейлю,
А може українського
вина червоного
і солодко-п'яного,
я б випила, можливо
й не сама.
Мені би келішок
настояного трунку
із оксамитом
місячних сонат.
....А може просто йти
із кимсь за руку, сміятись
і радіти невпопад.
Мені би келих, навіть,
не по вінця отого трунку
з медових садів,
де солодко сплелися
в поцілунку
краса і вірність —
мить щасливих днів.

МОЄ ЖИТТЯ

Не жалію ні про що на світі
і ніколи долю не кляну.
Що мені судилося прожити,
я усе із гідністю прийму.
Не жалію ні про що ніколи,
хоч життя — не поле перейти.

Все було: і радості, і горе —
все минуло. Треба далі йти.
Не жалію ні про що на світі,
йду вперед, чи легко, а чи ні.
Я є тут у цей момент, щоб жити!
Жити просто і без суєти.
І коли на серці туга часом
чи коли розлуки біль дійма,
не жалію, не кляню, не плачу!
Все приймаю. Це моє життя.

ЧАКЛУНКА ОСІНЬ

Про осінь все уже сказали,
Поети все вже написали,
А я відкрию вам свою,
Яку понад усе люблю.
Її красу я серцем бачу,
З її дощем, буває, плачу,
А з падолистом я кружляю,
Я танцю кращого не знаю.
Із літом бабиним на пару
Я лину ген під синю хмару,
За ручку з вітром я гуляю,
Він про любов мені співає.
Спинились ми у срібних росах,
Та чомусь сиві стали коси.
Це ж осінь — золота чаклунка
Настоянки частує трунком,
Грайливо в очі заглядає,
Дорогу до зими шукає.

УСМІХАЙТЕСЬ...

Усміхайтесь серцем щиро і відкрито,
Зустрічайте радо кожна мить життя.
В небі ясне сонечко, в полі стигле жито,
В травах срібні роси, трелі солов'я.
Усміхайтесь людям, усміхайтесь долі,
Зустрічайте ранки, поки молоді,
Поки в синім небі вам моргають зорі,
Поки місяць ясний світить угорі.
Усміхайтесь вдячно, усміхайтесь небу,
А щаслива доля вас не обмине.
Все, чого ви прагнете, все, чого вам треба,
Все, що ви посіяли — вдячно проросте.

ОСІНЬ...

Знову осінь прийшла у мій сад,
Наливає в плоди аромат,
Та ще літо іти не спішить,
Почекай іще, осене, мить.
Я ще з літом побуду одна,
Ще нап'юся п'яного тепла,
Поміж травами квітів зірву
І до Тебе у гості прийду.
Будем разом удвох до зими,
Я вдягнуся в твої кольори,
Срібні роси в волосся вплету...
До зими я іще не спішу.

БОЛИТЬ ДУША

Який вже день клята війна триває,
Яку вже ніч нам спокою нема,
Четвертий рік кривавий стрій тримаєм,
І стогне понівечена земля.
Вже скільки часу нас москаль плюндрує,
Не три, а триста історичних літ.
Ціна найвища. Сатана лютує,
І гине, гине наш найкращий цвіт.
Болить душа, і серце ледве б'ється,
Криваві ріки вийшли з берегів.
О, як нам важко воленька дається!
Щоб ти, москалю, в вічності горів!

КУРГАНСЬКА ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА

Народилася в селі Буртин Полонського району Хмельницької області. З 1977 року проживає в місті Хмельницький. Освіта вища. Професія: бібліограф. Понад 20 років працювала в ХНУ (Хмельницький національний університет). Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів. Друкується в різних регіональних та міжнародних альманахах і виданнях. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31- №35).

ВИСТОЇШ І ВІДРОДИШСЯ, КРАЇНО!

Священна синьо-жовта Україно!
Плакаєш колір неба і землі.
Благословенна будь нам щохвилинно!
Щедроти в лоні носиш немалі.
Княгинє сивочола, роду — мати!
Ми не дозволимо тебе топтати!

Непрошені ввірвалися до хати
Бісівські виродки жорстокі, злі.
Ідем за дім свій нині помирати —
Вогонь пекельний по усій землі.
Над згарищем страшним і попелищем
Ворожа люто хижа куля свище.

Криваве, ампутоване довкілля
Здригається від вибухів щодня.

Справляє смерть диявольське весілля —
Північна бенкетує скрізь змія.
Скривавлена уся аж по коліна
Розтерзана, згорьована країна.

Тобі перебинтуєм рани, Ненько,
Омофор Мати Божа прикладе.
Час зцілення гряде, він вже близьенько —
Не буде жаху пекла вже ніде.
Герой-спаситель силу дасть із дива,
Казково будеш знову вся вродлива.

Народе мій! Лиш віру не втрачай!
Відродишся в земний квітучий Рай!

26.08.2025

ДУШІ ЖАЛІ

Густий туман Землі в зелені коси
Вплітає прохолоду, трепет, щем.
Зросив у них світанок ноги босий,
Запахло в небі грозовим дощем...
Голівку сонях похилив додолю,
Курличе пісню смутком журавель,
Ввірвавсь відчай болем в Душу кволу —
Зависла, мов над безднею між скель.
Кружляє падолистом лиходія
Безжально наді мною те усе...
Летять увись думки, мов лайнер «МРІЯ»...
Це — порятунок: Душу він спасе!
Долоньки протягну я до блакиті,
В ній серцю повну жменю зачерпну

Надій. Нехай відродять світлі миті,
У серденько вернуть моє весну!

04.09.2025

ЛИСТ-ПОСЛАННЯ ДУШІ

(на подолання зла)

Пора життєва зріла, золота
Вплела сріблісту просідь смутком в коси.
Душа мрійливо пише в світ листа –
Поставить штамп новий світанок босий.
Благий посил усім цей лист несе.
Читати мудрі думи будуть люди:
Любов'ю сёрця в світі понад все
Живімо, як годітьсá скрізь, повсюди!

Чогó навчає ще Душа людей?
Чинити іншим, як собі самому,
Ненáвисті не нести в світ наш цей,
Дарити спільному добро лиш дому.
Подати руку допомоги тим,
Хто у біді, їм співчуття явити,
Сльозу утерти плачучим усім,
Жінкам дарити безпринчинно квіти.

Не злитись: в злóbі виходу – не má.
Взаємно ввічливими бути зáвше.
Не коїть зла – до Аду це прямá,
А нести в білий світ усе найкраще.
Душа писала свій послання-лист
Усім на подолання в серці злóbи.
Ми на життя арені, мов артист –
Зіграймо місію людської лиш подóби!

04.05.2025

БОЛИТЬ ДУША...

(рондо)

Які страшні слова, коли вони мовчать!
Мечі жбурляє гострі, мов безмóвна рать.
Німі слова! Чому нещадно рвете Душу?
Чи добрі ви, чи злі? Що думати я мушу?
Тривожні і страшні слова, які мовчать.

А, може, ви не біль, а благо мовчазне Душі?
Не терн колючий чи гіркий полин та спориші...
Як знати серцю те? Безмóвні всі слова – страшні!

Штампують сіру невідомість печать
Невимовлені з уст слова, які мовчать.
Густим туманом непроглядним вкрите серце,
Неначе Душу хто посипав сіллю, перцем.
Які страшні слова, коли вони мовчать!

19.09.2025

МОЛЮСЬ ЗА ТЕБЕ, МИЛИЙ!

Пишу тобі кудись у невідомість...
Віконце б'є крильми небесний птах.
Не в силах заспокоїтись – натóмість
Гіркий, пекучий серце давить жах.
Сирена дико виє, мов вовчиця...
Благаю: не мовчи! В Душі – темниця.

Не знаю: де ти, милий? Що з тобою?
А, може, то не птах? Душа твоя

Тужливо в шибку б'ється. Йде бідною
Недоленька страшна гірка моя.
О, ні! Повернешся ти з пекла, милий!
За це щодня молюся я щосили.

12.09.2025

ЩЕМЛИВИЙ СЕРЦЯ СПОГАД

Безмежне щастя Душу обіймає,
Нектарним солодом думок п'янить.
Блаженно-ніжне відчуття безкрає
Мережить спогад: мліє в ньому мить.
Згадалась ненька ... наче Афродіта,
Так сонячно всміхається мені!
В легкій сукеночці квітчастій вдіта,
Пливе граційно – начебто у сні...
У прохолоді ніжиться світанку
Альтанка в яблуневому саді.
Лелійні трелі линуць спозаранку –
Туди купати Душеньку веду.
Чебрець пахнючим ароматом коси
Вмиває малахітовій траві.
Із кришталевих діамантів роси
Плетуть мониста росяні нові.
Колише вільний вітер спогад милий –
Бентежно серце тріпотить без меж.
До болю Душу туга, щем здавили –
Дитинство босоноге не вернеш...

15.09.2025

ОСІННІЙ СМУТОК

(Поетична замальовка)

Похмурий день у світ дощами плаче,
Шмагають з неба землю батоги,
Сердитий вітер виє вовком. Наче
Не із тієї пробудивсь ноги.
Між хмарами гуркоче колісниця —
Шалено віжки тягне блискавиця.

Трясе озноб осиновий тремтячий...
Сумний, понурий, весь промоклий день
Йде навмання — сліпий, немов не бачить...
Болюча розгулялася мігрень —
Здавила світу голову в лещата.
Земля стрілою неба розіп'ята...

Лице Природи сіре, помарніле —
Рум'янець сонячний вже не іскрить.
Гортає смуток долом листя цвіле.
Журливо світом блудить сонна мить —
Згубилася в густих туманах сивих,
Сирі, на мокрі груди впала зливи.

Жалі осінні хороводять садом —
В Душі моїй кружляють листопадом.

13.09.2025

ОСІННІЙ КАРНАВАЛ ПРИРОДИ

Руда, багряна днина вересне́ва
Всьому́ земному світу свій лаштує БАЛ.

Золотокоса Осінь-КОРОЛЕВА
Йде феєрично на природний карнавал.
Граційної величної постави
Стан має вішуканий, бравий.

Вклонились, зачаровані КРАСОЮ,
Їй босоногий РАНОК, невгамовний ЧАС.
Блудливий ВІТЕР зашарівсь хмільною
Спокусою. Ласкає, ніжить кожен раз
Цілунками поривними своїми
Її лице, в палкі бере обійми.

Кружляє золота красуня Осінь,
Розтрушує багряні ФАРБИ в білий світ.
Грайливі, лазурові, стоголосі
Мотиви небо шле, блакитний ронить СЛІД,
Чаклує світ увесь вона вродливо:
Осінній карнавал цей — справжнє диво!

22.09.2025

ЖИТТЯ – ПРЕКРАСНЕ!

Як хочеться спинити хоч на мить
Цей невгамовний час, але не в силі...
Неспинно у безмежжя десь летить,
Схопив в свої обійми дужі, сильні
І темні, й світлі дні земні квапливо —
Не буде вороття, це неможливо!

У маєту мирську сповиті всі,
Згубилися у мороку земному.

Не бачимо в якій живем красі —
Не вистачає нас усьому тому.
Як факт гіркий константувати мушу:
Не транспортується Душа у Душу.

Мов розмагнітилось тяжіння Душ —
Енергії добра десь розгубили,
Полинний трунок долі цілий куш
Спиваємо, життєві губим сили.
Напиток п'ємо з присмаком отрави,
Вже й совість втратили, лиш прагнем слави.

Божественні перлини нам щодня
Шлють лазурові небеса вродливі.
Давайте закохаємось в життя —
Воно цвіте у шедевральнім диві!
В цілунках сонячних небес лукава
Блаженно зашарілася заграва...

У бік один ріка «Життя» пливе
І течії зворотньої немає.
На гребінь хвиль виплескує нове —
Майбутнім це, прийдешнім називає.
Два рази в річку не ввійти нікому!
Цінуймо послане в житті земному!

Збудім красу буття в серцях своїх —
В добро, любов сповіймо Душі, люди!
Яке блаженство в мітях чарівніх!
Погляньмо навкругі — дива повсюди!
Свій націнніший скарб — життя плекайте!
У нього закохаємось давайте!

11.09.2025

ЛАВРУК СВІТЛАНА ВАЛЕНТИНІВНА

Народилася 25.02.1967 року в місті Боярка Київської області. Живе в селі Пістинь Косівського району Івано-Франківської області, де працює вчителькою української мови та літератури. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2013 року (№13-№35).

* * *

Люблю, як осінь ходить по гриби,
І шепіт листя стелиться під ноги,
В повітрі пахне мріями з журби,
І стежка кличе в затінок дороги.
Люблю, як осінь ходить по гриби,
Кладе у кошик сонячні опеньки,
А я за нею в ліс – без метушні
Спішу на ці ранкові посиденьки.
Люблю, як осінь ходить по гриби,
У лісі пахне чарівним настоєм,
Вона приносить спогади з журби
І землю ніжить золотим покроєм.
Люблю, як осінь ходить по гриби,
І тиша в лісі дихає поволі.
Вона навчає думкою рости
Й красу шукати у жіночій долі...

БЕЗЖАЛЬНИЙ ЧАС

Я так швидко поволі старію,
Миттю є нам відведений час,
Але маю у серці надію,
Що дітей ще побачу не раз.
Я ціную осінні світанки,
Бо закохана в ніжну блакить
І коли прокидаюся зранку,
То від радості серце щемить.
Я кохаю, безмежно кохаю
І про це вже тепер не мовчу,
Так боюсь, що уже зволікаю,
Що не вистачить завтра вогню.
Днів так мало, роками минають,
Бережу кожну мить, дорожу...
Й дуже прикро, як іноді знаю,
Що чуже, як своє, я живу.
Страх стискає: а що скажуть люди?
Та з шляху він мене не зіб'є...
Кожен думкою власною судить,
Навіть той, хто не знає мене.
—Я не буду заради них жити,—
Так собі говорила не раз.
Тільки Бог має суд цей вершити
І на те буде місце і час.
Тож цінуюте годину, хвилину,
Доки в серці кохання цвіте,
Залишайтеся завжди щасливі,
Бо не знаю, чи завтра в нас є...

ОСІНЬ

Так люблю цю зажурену осінь,
Навіть більше люблю, ніж весну...
Неба сірого ніжнюю просинь
Я у серці своїм збережу.
Жовтий сад і замріяні квіти,
З джерела осінь жадібно п'є,
Поспішають до школи вже діти,
Й хмара з неба нам слізозьки лле.
Жовтень сам порядкує в коморі,
Листопад нам підмів всі двори...
Все готове у хаті й надворі,
Та душа ще не хоче зими...

* * *

У кожного свої мірила для життя
Й свої чарівні для польоту крила...
Одним Бог дав злітати в небеса,
А іншим так, щоб по землі ходили.
Та як би хто не міряв, день мине,
Й планета буде нестись по орбіті...
І те, що нині з часом утече,
Не здожене ніхто на світі.

ПОРОЖНЯ ХАТА

В селі стоїть порожня хата
Й самотньо дивиться на світ,
Колись на сміх така багата,
Тепер чужа уже для всіх.

Повилітали пташенята,
Батьки у вічність відбули,
А ти стоїш, колись крилата,
Тепер приперта до верби.
Чекаєш, може, хтось згадає,
Як всім тут весело було,
І раптом в гості завітає,
Щоб аж заплакало село.
Відкриє вікна він і двері,
Розсипле сонячне тепло...
Промінчик-зайчик на постелі
Тут не днював уже давно.
І оживе, і збадьориться,
Всміхнеться хата світу знов!!!
Молю вас, діти, поверніться,
Бо тут чекає вас любов.

* * *

Люди бувають різні на світі:
Такі, як сонце, й такі, як квіти,
Бувають холодні, як сніг зимою,
І дуже потрібні, що завжди з тобою.
Бувають ніжні, веселі й тихі,
Бувають грізні, як звірі дикі,
Бувають розкішні й щасливо-п'яні,
Бувають просто люди — кохані.

* * *

Як ставишся до тата і до мами —
Так світ тебе зустрине у путі.
Вони для тебе будуть берегами,
Що стережуть від бур і самоти.

Чи знаєш ти, що в їхній добрій тиші
Сховалось те, про що не крикне світ,
За усмішками їх бездонні темні ніші,
Де плаче серце, зболене від бід.
Вони мовчали не тому, що треба,
А щоб любов'ю огорнути дні,
Щоб в тебе було чисте мирне небо,
А не із тіней клятої війни.
Їх обійми, допоки є дорога,
Поки ще дихає родиною тепло,
Бо час не слуха ні людей, ні Бога...
Коли вже пізно, мабуть, все одно.
Не жди прощання. Дякуй просто нині.
Без дати, без нагоди, без причин,
Бо мама й тато – це живі святині,
А ти для них найкращий оберіг.

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учитель історії та української мови і літератури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №35).

ВІТАННЯ

Вітаю засновницю і головну редакторку альманаху «Джерельні дзвони» Марію Іванівну Боєчко і всіх учасників цього альманаху з його ювілейним 35 випуском та 25-літтям з дня його заснування.

Бажаю Вам усім здоров'я міцного, сонечка ясного, неба мирного й голубого, хліба запашного, щастя безмежного, творчих успіхів, родинного тепла й багато-багато добра. І щоб надалі Ваша життєва дорога була чиста й легка, світла й довга-довга, рівна й пряма, як струна. Щоб вона була сплетена вдалими днями, блискучими ідеями, цікавими подіями, незабутніми враженнями, позитивними емоціями, приємними новинами, яскравими моментами, чудовими сюрпризами, улюбленими справами, неймовірними успіхами й відкриттями, звершеннями й перемогами. Щоб разом з Вами по ній крокували віра, надія й любов, а поруч щоб були вірні й надійні друзі.

З ювілеєм Вас, дорогі друзі!

ШОВКОВА КОСИЦЯ

Окраса карпатської ночі
Косиця шовкова – єдельвейс.
Грайлива, як дівчини очі,
Як зіроньки в сяйві небес.
Полонять серденько красою,
Манять барвисті хусточки.
Неначе вмилися росою
Багряно-гарячі пелюстки.
І квітка відважно на скелі
Вдивлялась у польоти орлів,
Шукала незвичну оселю,
Щоб бути на крилах вітрів.

ХМАРИНКА

Біжить хмаринка вдаль,
В незнаний світ біжить,
Бо кожний раз, коли родилась,
По-новому на світ дивилась.
Спішить хмаринка обрій осягнути,
Щоб рідну земельку відчути.
І скоро вдасться все збагнути,
Що вічно в просторі їй бути.
Чого, хмаринко, затужила,
Міцні у тебе вітру крила,
Живеш завжди у центрі неба,
Чого тобі ще більше треба?
З життям своїм краще змирися,
Зіркіше сокола на світ дивися,

Тебе і люблять, і бояться,
Тобі все в новий світ з'являться.
Тебе зустріне промінь сонця,
Тепла додасть, енергії життя,
Літати будеш в яснім небі,
Біленька будеш в синій млі.
Тобі позаздрить серденько дівоче,
Що в самотині жде зорі.
У слід тобі журавлик заклокоче,
Що не дістав тебе вгорі.
Біжи, хмаринко, над землею,
Надію хліборобу подавай,
А щоб вернутися до неї,
Хмаринок більше пошукай.
Небо покриють згустки хмари,
На землю впадуть їхні дари.
З хмаринки крапельки дощу
Щедро напоять ярину.
І пройде певний час,
Земля віддасть вологу,
Що злетить до небес
У просторі голубому.
Під куполом небес
Літай, хмариночко, літай!
У Божому просторі
За нас не забувай.

ЗИМА

Зима прикрасила ялинки,
Новорічні ялинки міцні.
Різдвяні падають крупинки

На пшеничні росточки хлібні.
Надворі потискає мороз,
Під снігом пшениця зігріта.
Не лякає негоди прогноз:
Білим снігом нива покрита.
Тривожить вітер довгі ночі,
Замітає всі снігом стежки.
В темряві світять вовчі очі,
Завірюха манить залюбки.
Мороз малює візерунки,
Від нього замерзає вода.
Зима принесла подарунки,
У снігу блукає звірина.
Птахи мовчазні і голодні,
Незвична в лісі тишина,
Навколо оселі зимою
Шукають поживи, зерна.

КУНАШИР*

Острів загубився в океані,
Не маленький острів Кунашир.
Злі тайфуни бачив і цунамі,
А стоїть, неначе богатир.
На сопки голі задивився,
Біля моря височить вулкан.
Димок від нього розстелився,
Внизу піниться океан.
Вулкан димить сірчаним димом,

* Кунашир — острів вулканічного походження в північно-західній частині Тихого океану

На схилах всі вітри свистять.
На скелях хвилі рвуться з ревом,
І бризки водяні летять.
Роїлись всі назустріч сонцю,
З моря принесли вітри туман.
Здавалось, день змінився ніччю,
Острів поглинув океан.
Кудись сховались чайок зграї,
Піщаний пил заповнив рот.
Якось тривожно в чужім краї
Курильських сопок і висот.
Море штормило цілий тиждень,
І ливень каторжно шумів.
Сонце з'явилося, як Великдень,
Пригнічений народ зрадів.
З моря кораблик появився,
Велично виглядав вулкан,
Незвично острів затрусився,
Ревів, пінився океан.

ЕВЕРЕСТ

Вершина гранітних гір,
Вічних вітрів, буранів,
Чистого неба і зір,
Сніжних лавин, обвалів.
В снігу промені ллються
Барвистими кольорами,
Зорі на небі сміються
З гомінкими вітрами.
Найвища вершина —

Царство льоду і вітру,
І на схилах кладова
Повна білого снігу.
У горах вічна краса,
Вузькі стежки граніту,
Вся природа чудесна
Загадкового світу.

БДЖОЛИ І ВЕДМІДЬ

(Казка)

За літо бджоли наносили
Медку у бочку від вина,
Тоді ведмедя запросили:
«Ось, бочка меду, пий до дна.
А нас тривожити негоже,
Гуляй по лісу, звірина,
Та мед не пий зараз, небоже,
Бо мед — цілюща рідина.
Люта зима, а ти в барлозі
Медку поп'єш замість вина.
Хоч люта стужа на дорозі,
В глибокім сні цвіте весна».
Бджілок не слухався бурмило,
Медок солодкий — не трава,
Напився, з ніздрів закурило,
І закрутилась голова.
Пішов до річки, ліг у воду,
В грайливій хвилі водяні.
Ніхто не знає про природу,
Осінні будні чарівні.

СІМНАДЦЯТЬ ЛІТ

Біленький цвіт, вишневий цвіт —
Нектар життя з роси вбирає.
Милій дівчині сімнадцять літ!
Цвіточки кохання шукає.
Звабливі кохання хвилини
Зірочками по небу миготять.
Любові весняні перлини
У цвіті росою блистять.
Весняний цвіт — намисто життя,
Первісток кохання, любові.
У кохання своє майбуття,
Життєві розваги і болі.
Любов ніжна розмахом душі
І серце дівоче ласкає.
Велична у своїй красі
Принцеса, що весну вітає.

ЛОБУРАК ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ

Народився 10.01.1968 року в місті Коломия Івано-Франківської області. Український художник, скульптор, актор, поет, дитячий письменник та мультиплікатор. Працює викладачем Коломийської дитячої художньої школи імені Ярослава Пстрака. Автор і художник відомої дитячої книжки «Навколосвітня мандрівка kota Гудзика». Художник-оформлювач та учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№30 - №35).

МІЙ СОН

Я не те, щоб сумую...
Візьму в руки олівець,
Як зумію — намалюю,
Сум зійде мій нанівець:
Дощ, що падає із хмари,
Сонця жовтий різкий жар,
На снігу сніжинка мрії —
Тінь твоя... Зимовий дар.
А від місяця у вирій
Ллється ніжний синій сум,
І безодня дужа, щира
Дивиться з глибоких дум.
Там іще дощем у небо
Піднімається печаль,
Тінь велика і прозора,
Ніби й не була, а жаль...

23.09.2025

ПОРТРЕТ ЖИТТЯ

Художника життя – складання чисел,
Це сума днів, миттєвостей і літ,
І раптом я збагнув: я – живописець,
Що вічно творить неповторний світ.
Для образів життя і тих пейзажів
Не треба долі темний чорновик,
Я малюю відчуттями і снами,
Ескізи творити я не звик.
Малюю я із власної моделі:
Тумани в глибині, кохання-зір,
Легкий штрих – і очі потемніли,
Бо упізнали всю красу цих гір.
Я намалюю зморшки ті глибокі,
На коси кину срібла чистий сніг,
А ніжні ноги, босоніж стрункі –
Я збережу у пам'яті навек.
Я перекреслю усмішки-гримаси,
Лиш два мазки – і тінь спливла сама,
Я й без фарб зумів усе це показати,
Без пензля навіть і без олівця.
Близьких ми ранимо часом безсердечно,
Гасимо в них той теплий ще вогонь...
Так склався, люба, цей портрет сердечний –
Портрет кохання...й портрет срібних скронь.

10.10.2025

* * *

Вариться в глеку чорна гіркота
і повень у віконце заглядає
тримає міцно чорного kota

який зеленим оком позирає
із люльки сизим димом пелена
глибокий погляд древньої мольфарки
з-під хустки пробиває сивина
вариться зілля мудрої знахарки
змотала біди всі мої в клубок
і дала гратися мене котові
коли біда відкриє в дім замок
у чари ти повірити готовий

12.10.2025

* * *

Були дощі, була тужна осіння злива,
І жовтий лист останній одлітав...
А ми в той час були такі щасливі,
І нам здавалось, і нам здавалось,
Що весна цвіла.
Той дивний сон, та пісня першого кохання,
Сердечних струн високий тон...
І ті слова, слова признання
Знов спомин нагадав,
Знов спомин нагадав, мов сон.
Ти не дзвони і не пиши мені, кохана,
Тих днів щасливих нам з тобою не вернуть,
Ти краще пісню, ти кращий вечір той весняний
В житті ніколи, в житті ніколи не забудь.
Роки летять, роки летять, немов лелеки,
На наші скроні вже ляга туман,
Чом стало так, що ми такі далекі?
Чому зазнали ми, чому зазнали ми
Сердечних ран?
Ти не дзвони і не пиши мені, кохана,

Тих днів щасливих нам з тобою не вернуть,
Ти краще пісню, ти кращий вечір той весняний
В житті ніколи, в житті ніколи не забудь.
Ти не дзвони і не пиши мені, кохана,
Тих днів щасливих нам з тобою не вернуть,
Ти краще пісню, ти кращий вечір той весняний
В житті ніколи, в житті ніколи не забудь...

ВЕРТЕП КОТА ҐУДЗИКА І КРИЖАНА ЗМІЯ

(Різдвяна казка)

Напередодні Різдва, у тихій лісовій хатині під Коломиєю, жила собі родина kota Ґудзика – справжнього гучула з добрим серцем, гострим розумом і зеленим капелюхом із павичевим пером. Разом з кішкою Ниточкою та трьома непосидючими кошенятами – Клубком, Каєм і Рудиком – вони готувалися до свята.

У теплій кімнаті пахло медом, кутею і свіжоспеченими пампушками. Ґудзик з Ниточкою майстрували головну окрасу вертепу – чарівну Різдвяну Зірку, що мала вести котів-колядників у світлу ніч. Коли зірка завітлася м'яким золотим сяйвом, родина винесла її на подвір'я, щоб прохолодне повітря загартувало її чарівну силу.

Усі чекали доброго друга – дракона Вогника, що мав прилетіти до святкового столу. Та коли ніч опустилася на ліс, сталося лихо. Із глибини гір виповзла зла крижана змія. Шурхіт її луски був холоднішим за зимовий вітер. Підкравшись до хатини, вона вихопила чарівну зірку й миттєво зникла в горах, сховавши її у темній печері.

На світанку прилетів дракон Вогник. Його полум'яний подих зразу розбудив Ґудзика, Ниточку й трійко кошенят. Дракон стривожено розповів про сліди змії у лісі. Родина не вагалася ні хвилини – свято неможливо без зірки. Ґудзик застрибнув на спину Вогника, Ниточка взяла кошенят у дорогу, і всі разом рушили по льодяних слідах злодійки. Шлях вів високо в Карпати, аж до величезної печери, з якої тягнувся морозний подих.

Друзі вигадали план: Вогник заgrimів крилами та викликав змію назовні. Гудзик на його спині зустрів холодну потвору в повітрі. В небі розгорнулася битва — іскри полум'я Вогника змішалися з крижаними вихорами змії. Поки змія намагалась ухопити Гудзика, сміливі кошенята — Клубко, Кай і Рудик — прослизнули в печеру. Там, серед сталактитів і снігових кристалів, вони знайшли чарівну зірку й винесли її на світло. Вогник глибоко вдихнув, видихнув хвилю теплого вогню — і крижана змія розтала в потоці жаркого світла, залишивши по собі тільки пару іскристих крапель.

Родина кота Гудзика, зірка і дракон повернулися до лісової хатини. Увечері вони зібрали великий вертеп котів, одягли святкові вишиванки, запалили зірку і пішли колядувати від хати до хати, несучи в світ тепло, радість і благу звістку Різдва. Так і закінчилася ця пригода — співами, світлом і родинним щастям.

ЛУДЧАК ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 08.07.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Почесний краєзнавець Прикарпаття, журналіст, громадський діяч, член видавничого комітету «Енциклопедії Коломийщини». Автор двох книжок і співавтор третьої. Готується до друку краєзнавча книга, присвячена 75-річчю рідного села Нижній Вербіж. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32, №35).

ВІРШОВАНИЙ СПОГАД

За совітів у колгоспі
Стільки було «волі»,
Що в неділі і у свята
Робили на полі.
Діти, всі, що були в хаті,
Буряки сапали,
А відтак в своїх наділах
Льон в горстки збирали.
Брали в спеку, вибирали,
Потім молотили
І на кожному зарінку
Тристу* йго стелили.

* триста — стебла вже обмолоченого льону за часів СРСР на вулиці Радянській міста Коломиї знаходилося приміщення складу «Заготзбутльон», директором якого був Сорохан Василь Танасійович.

А насіння машиністи
Строго сокотили*,
Аби жінки-колгоспниці
З току не носили.
Привчилися на роботу
У валянках ходити,
Аби зерна льонового
Додому носити.
Вдома удень, і вночі,
І навіть в неділю
Треба було кожній жінці
Кльоби** тристи (стебел льону)
Чесати в дергівці.
Ще до цього у роботі
Терлиця служила,
Терли стебла в цім верстаті,
В кого була сила.
А до свят комуністичних
Треба було здати,
Волокно тим мечиком із дерева
Файно розчесати.
І повезти на Радянську*
Вулицю у місто,
Здати його по сортах
(це чисте повісмо).
І згадують тепер діти
Льон в колгоспі й маму,
Коли везли льон здавати
До старого храму.
Там безбожники зробили

* сокотити — охороняти

** кльоби — в'язки льону

Склади льону волокна,
Слава Богу, що минулось,
Колгоспів нема...
Ще би так скоріш минулась
Страшна в нас війна

СОН ДО ЮВІЛЕЮ

В ніч з середи на четвер
Мені сон приснився,
Що шваґро мій, Мирослав,
В ювілей женився:
Коло млина, що в селі,
Де зерно мололи,
Стоять довгі палатки
Й застелені стОли.
Мелник ходит припудрений
Від муки пшениці,
На голові є капелюх,
На грудях – косиці.
Гостий просит всіх за стіл,
Там, де олій «били»,
Бо вже пресу там нема
І піч завалили.
В млині мелник досипає
В мішок свою «мірку»,
Молодому в олійниці
Чути гучне «Гірко!»
А музики стали грати
З ранньою зорею,
А Молодий у диму
З Милою своєю.
Відтак несе Молоду

На одну хвилинку
На ставок коло млина
На весільну знимку...
А шо далі сі робило,
Був би ше дививсі,
Але жінка як штуркнула,
То я пробудивсі.
«Шо ти, Йвани, чи здурів,
Шо вночи співаєш?
Шо вже розуму на старість
Нітрохи не маєш?»
І почав я говорити
Лагідно дружині,
Що я бачив, як женився
Її браток нині.
Притулила обі руки
Жінка до моїх грудей
І сказала, що в Миросі
Нині — ЮВІЛЕЙ!
«Привітай ЙОГО в Фейсбуці,—
Просила дружина,—
Аби брат наш Мирослав,
Його Люба, мила половина,
Діти, внуки і родина
Многа літ прожила!»

18.09.2025

РІЧНИЦЯ ВЕСІЛЛЯ

Ой кувала зозуленька
Вітання короткі,
Накувала вкупі з Пазунею
Більше, як пів сотки.

Нині собі пригадую,
Як ми сі сходили,
Дякуємо Всевишньому,
Що довго прожили!
Перед тим, як йти до РАЦСу
Таємно, поволи
Дали шлюбну обітницю
Отцю Фесюкови...
Пішли разом з нареченов
В Космачи кутами
І музиків на весілля
Довго тут шукали.
Перший вечір, на посазі
Молодь в нас гуляла,
Ще не дуже стильні танці
Тоді витинала.
Пам'ятаю, як вдосвіта
Кіф'яки ще грали,
На помості тільки двоє
Танго танцювали...
І так могли до полудні
Ці горьини грати,
Але мені з Пазунею
Вже пора йти спати.
Здибаємо Маму «нову»
На її передхаті,
Вона мені пропонує :
«Йди нині ше д' хаті !»...
Пам'ятаю осінь теплу
В столі на сіні,
Коли тещу не послухав
На своїм весіллі.

04.09.2025

СПОГАД ПРО МЛИН

Чи літо було, чи зима,
Село не обходилося без млина...
Паде вода шумливо на колеса
І робить для прання
Прозоре, чисте плесо...
А вал дубовий крутить камінь
І в день ясний, і в люту темінь...
Тільки у згадках ледь не щодня
Лотоки* милі у сні коло млина...

* * *

Коли заходжу до хатини,
То бачу сміх в устах ДИТИНИ
І ніжних слів дрібних багато
Ще на порозі «МАМО!», «ТАТУ!»
Коли заходжу до хатини,
То бачу плач і страх ДИТИНИ,
Розбита кухня цеї днини,
І крик дітей, що у війні лине...
Коли заходжу до хатини,
Ікони бачу і картини,
І ручки складені в ДИТИНИ,
ЩО просять МИРУ так щоднини.

* ЛОТОКИ —це настил з дубових дошок для води, яка тече у річці
Млинівці і падає відтак на колеса.

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів (Косівщина), де і проживає. Технолог меблевого виробництва. Закохана у квітникарство і поезію. Членкиня сільського літературного об'єднання «Березівські посиденьки». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №35).

СЛОВО...

В болючому слові краплина болю...
У ніжному слові межа любові...
У гострому слові гірчить гіркота...
У щирому слові зернинка добра!
В окремому слові частинка долі...
В яскравому слові дні веселкові...
У чесному слові правди доволі...
У теплому слові зникають болі...
В веселому слові радість і щастя!
Падає в душу воно, як причастя...
Слово – надія, слово – то мрія!
Наче весна, щедро душу зігріє!
Хай слова теплі часто лунають,
Нехай не ранять і не вбивають...
Як це не дивно, від слова рана
Довго не гоїться, лишає шрами...

* * *

Вересень дощиком сіє...
Тихесенько хлюпотить...
В душі надія жевріє,
Що тепло ще прийде хоч на мить...
Буде ще «бабине літо»
Сонцем бавити й гріти!
На прощання осінні квіти
Посилатимуть щирі привіти!
А поки ми гріємось кавою,
Словами, що тішать душу!
Милуємось осінню золотавою,
Збираємо яблука й груші!
Вже сливи налиті соком,
Яблука гупають лунко...
Навкруги, де не глянеш оком,
Всюди осені подарунки!

* * *

Пахне осінь прілим листям
І опеньком боровим...
Пахне кавою і щастям...
І дитинством золотим!
Пахне осінь гіркотою,
Маревом туманів сірих...
Пахне осінь добротою,
Днів осінніх, вже дозрілих...
Пахне осінь ароматом,
Сонця холоду й роси...
Корицею і шоколадом,
Феєрверками краси...

Пахне чаєм із лимоном,
Мармеладом і варенням...
Хлібом, пирогом медовим,
А ще щирістю й натхненням...

* * *

Кольорові сонечка жоржин
Полум'ям яскравим догорають...
Стеляться тумани, наче дим,
А вони цвітуть, не помічають...
Квіточки ще мліють під дощем...
Ловлять сонечка ще теплі хвили!
У душі несамовитий щем...
Шкода розлучатись, мої милі...
Уже осінь у свої права
Непомітно й тихо приступила...
Вже жовтіє листячко й трава...
І звучить мелодія журлива...

* * *

Вона любила читати книги...
Диханням вміла зігріти кригу...
Вночі складала слова в куплети...
Були в них різні цікаві сюжети...
Вона на світанку роси торкалась,
В її прохолоді і щасті купалась!
Ніжні пелюстки квіток цілувала,
Живі картини із них малювала!
Вона шукала щастя перлини,
Любила яскраві вогні горобини!
Вона із любов'ю пестила квіти,
Раділа, коли щасливі всі діти!

Завжди із собою щастя носила,
Його по краплині у світ приносила!
Вона раділа різній погоді,
Знаходила радість навіть у негоді!
Вона усміхалась, тепло дарувала,
Стежиною долі життям крокувала!

* * *

Люди є різні: хтось сіє агресію...
Хтось провокує сварки щодня...
Хтось не виходить тижнями з депресії...
Когось дратує усе здаля.
Є люди інші: красу цінують!
Діляться щастям, тепло несуть!
Їх не цікавить, що в когось більше...
Вони зі щастям в душі ідуть!
Вони збирають добро по краплині...
День зустрічають, дякують Богу!
Вони усміхаються світу й дитині...
Минають болі, гіркі тривоги...
Гострі кути Вони заокруглюють...
Там, де є сварки, обходять...
Щось позитивне швидко придумують...
Зі світлом у дім заходять.

* * *

Друзів не може бути багато...
А ті, що в нас є, створюють свято!
Усмішка, слово, добра порада —
Це все для радості, цьому я рада!
Друзі ніколи душу не ранять!
І не осудять, щось гарне порадять!

Друзі — це наче друга родина!
В колі їх затишно, тепло, щасливо!
Хто не друг, хто друг, відчуєш відразу...
Довго вони не тримають образу...
Щасливі ті люди, що мають таких
Друзів затишних, щирих, простих!
Хай стане в пригоді порада слухна...
Живімо завжди ми щасливо і дружно!

* * *

Перегортаю сторінки життя...
А там — всього, що хочеш, є доволі...
Роман, написаний не до кінця...
І прагнення до щастя і до волі...
Там — люди близькі, серцю дорогі,
Що розійшлися по своїх дорогах...
У кожного життєві береги...
Свої, єдині, думи і тривоги...
Свої в них радощі... Свої думки й жалі...
І за плечима пройдені дороги...
Є своє місце на святій землі...
Своя молитва, що летить до Бога!
Перегортаю... Вдячна небесам!..
За все, що дарувала мені доля!
З любов'ю б'ється серце в унісон!
На все в житті є тільки Божа Воля!

19.10.2025

* * *

Ця осінь така затишна й погожа...
Така красива, ніжна й чарівна...
На літо вона дуже-дуже схожа...

Тепло своє дарує нам сповна...
З дерев частково листя облетіло...
Пожовкла і посохла скрізь трава..
Давно у вирій птахи відлетіли...
Надворі листопад... За ним прийде зима...
Та поки ще зима десь у дорозі...
Теплом голублять ці погожі дні...
Тільки душа щемить, бува, в тривозі...
Милують зір ці миті осяйні...

27.10.2025

* * *

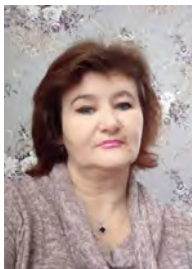
Мовчання – золото!.. І що не говоріть,
Буває, краще іноді змовчати,
Як ляпати язиком кожну мить,
Коли нема що мудрого сказати...
Не сперечайтесь... Хай собі кричать...
А ви порозмовляйте краще з Богом...
Бо дні минають швидко, навіть мчать...
І перед нами нелегка дорога...
Не промовляйте злих, болючих слів,
Що несподівано спроможні вбити...
Вплітайте радість у мереживо років...
Навчіться все, що маєте, любити!
І дасть Господь терпіння і Любов,
Спрямує нас на праведну дорогу...
Дасть сили, щоб творили ми добро!
Нехай зникають із душі тривоги!
Душа, як квітка, знову розцвіте!
Нас Божа Благодать зігріє!
Життя до істини нас поведе,
І здійсняться усі найкращі мрії!

* * *

Сонце світить, дякувати Богу!
Нам дає мотив на новий день!
І зникають у душі тривоги...
Є в житті в нас місце для пісень....
Поруч Бог! Це тішить, надихає!
Є причина для Добра й Любові!
По життю веде й оберігає,
Сіється зерном у добрім слові!
Хай не заростає бур'янами
Та душа, що зболена до краю....
Пам'ятаймо! Бог завжди із нами,
Крізь страждання поведе до Раю!
Головне, щоб Віра і Надія
У душі замешкали назавжди!
А Любов нехай нас завжди гріє
На шляху тернистому до правди...

МАНАШИНСЬКА ЗОРЯНА ВАСИЛІВНА

Народилася 25.05.1968 року в селі Стенятин Сокальського району Львівської області. Мешканка села Свитазів Сокальського району Львівської області. Освіта економічна. Знайшла себе в поезії у пенсійному віці. Друкувалася в альманасі «Соколинний край». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№33-35).

АКСІОМА ДНЯ

Сусідам не потрібні ми
(Як на зубах ота оскома).
За що ж ненавидять вони?
За те, що любимо ми Бога?
Така вже аксіома дня,
Нічого з тим уже не вдієш,
Відходять рідні в небеса
І про родину тільки мрієш.
Збирала мама всіх дітей,
Колись докупки їх зводила,
Простих навчала нас речей,
Що в єдності є наша сила.
А де ж та єдність, браття, в нас?
Де ж є ота весела днина?
Чи прийде ще до нас той час?
Залишить нас лиха година?

Колись закінчиться розбрат.
На покоління є надія.
Воно є гідним. Прийде час.
Розквітне наша Україна.

02.08.2025

* * *

Дівча із поглядом красивим,
З таким небесним, дуже щирим,
Іде, всміхається волошкам.
Яка ж приємна в полі гостя!
Дівча привітна є у всьому,
Вона щаслива, бо є вдома:
Їй кожна дорога стежина,
Гуляти можна без причини.
Поля всміхаються взаємно,
Розповідають потаємно:
«Яка красива постать в платті,
Приємно, що прийшла гуляти».
Волошки ніжно обіймають,
Свій аромат їй посилають.
Вона ж красива і щаслива.
Земля і небо – в них є сила.
У тих полях, у волошкових,
Направду, є щось загадкове.
Оте духмяне, чисте поле
Все випромінює здорове.
Посил добра іде і врода,
Як літня, сонячна погода.
Любов'ю очі засвітились,
Навіки з полем поріднились.

05.08.2025

* * *

Якби ж ви тільки знали, люди,
Яке то щастя в світі є, –
Ти відчуваєш – Бог повсюди.
З тобою в серці Бог краси.
Краса повсюди є у світі,
А виняткова є Ісус –
Його нам іменем радіти:
Він – Слово, Вчитель наш і Друг.
Вслухаймося у Боже Слово,
Гонімо те, що нам сумне,
Любімо рідне, нашу мову,
Своє, на правду, – золоте.
Шукаймо Злата ми у Слові,
Збагачуймо свої думки,
Бо тільки так прийдем до Нього,
До Батька неба і краси.

10.09.2025

* * *

Для себе в Господа прошу
Подібне серце, як у Нього,
Бо ж недаремно я живу,
Несу свій хрест, свою я втому.
Буває важко так мені,
Так хочеться туди, де вічність,
Молюся тихо уві сні...
Бог випробовує на міцність.
Випробування є важкі,
Проте душею ми багаті,
Ми ще потрібні на землі,
Тому й тримає Бог завзято.

Таких моментів у житті
У кожного ще й як багато.
Прожити в злагоді ті дні
З самим з собою – це вже свято.
Нелегко жити у хресті,
Проте з молитвою стійкіше,
Випробування для душі
Нас роблять тільки ще міцніше.

11.09.2025

* * *

Така нечесна «господиня»,
Непрохана ота війна.
А всьому винна та гординя,
Така спокуслива, страшна.
Зарозуміла, грішна сила
Веде до краху всіх, до дна.

Гординя дуже некрасиво
Себе, як завжди повела.
У ній несамовита сила –
Нести розруху аж до тла.
Яка ж людина нещаслива,
Що потерпає так від зла.

Такої впертої наруги
Та ще й над мирними людьми
Не буде прощено. Вже вдруге
Ісус зійде до нас згори.
Судити буде недалуге,
Гріхи зітре всі назавжди.

Ніхто не знає, скільки буде
Ще теє лихо на землі,
Та вірити нам треба, люди,
Що прийдуть світлі, мирні дні.
Господь нікого не забуде,
Він не залишить нас в біді.

16.09.2025

* * *

Ще надворі осінь,
А в душі зима.
Серце вже не просить
Зустрічей. Дарма.
Ніжно притулюся
До свого вікна,
Радо усміхнуся,
Поки ще жива.
Серце тільки просить
Ласки і тепла,
А душа голосить:
«Пощо та війна?»
Вже надворі осінь.
Листя опада.
Миру люди просять,
А його нема.
Вітер листя носить,
Навздогін зима.
А війна всіх косить.
Для когось «жнива».
З небом в серці носим
Тугу і жалі,
Віримо ще досі

В ті щасливі дні.
Нас Ісус до себе
Кличе іздала,
Манить нас і небо —
В небі є рідня.
Тож, радіймо, люди,
В Господі щодня,
Бог нас не забуде,
Ми – Його дитя.
Ми – щасливі люди,
В Господі живем,
По заслuzі буде —
Ми ж не пропадем.
Про Святе подбаймо,
Слідуймо Христа,
Мир в серцях тримаймо
В будні і в свята.

21.09.2025

* * *

Життя, як подих вітру,
Війне і промайне.
Живи собі на втіху,
Не думай про сумне.
Бігом відкрий фіранку,
Проміннячко ясне
Вже зацілує зранку —
Вже й личко не сумне.
Життя – це є світанки
І сонечко ясне,
Такі чудові ранки
Повітрячко несе.

А захід сонця! Боже!
Яка ж це є краса!
Усе кругом є гоже —
Радій, живи, душа!
Якщо вже без усмішки —
Даремно день прожив.
Радій, моя потішко,
Ти все це заслужив.

* * *

Тобою дихаю, живу,
О, верше мій красивий,
Так хочу я, щоб наяву
Був кожен з нас щасливий.
Любов'ю дихаю, живу,
А серце просить більше,
Душею в віршах я живу:
Любов моя у віршах.
Нуртує у мені любов,
Та довіряю віршам,
Любов несучи вкотре знов,
В стократ любові більше.
Любов'ю дихаю, живу,
Відтак, зернина – в колос,
А вже колосся в золоту
Родючу ниву вголос.

22.09.2025

МАРІНЕЦЬ НАТАЛІЯ ЮРІЇВНА

Народилася 30.11.1968 р. в селі Річка Міжгірського району Закарпатської області. Мешканка міста Ужгород. Закінчила Мукачівське педучилище і філологічний факультет УжДУ. Працювала вчителькою початкових класів, згодом — вчителькою зарубіжної літератури Дубрівської ЗОШ і вихователькою ДНЗ 33 міста Ужгород. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34 - №35).

БУКЕТ КОНВАЛІЙ

За що люблю зелений буйний травень?
За дощ живильний, птаства голоси,
За те, що ніжний травень-кучерявень
Наповнений зухвалої краси.
Люблю дерев смарагдове убрання,
Барвисті гобелени із квіток,
Люблю, коли каштани у смерканні
«Палають» міриадами свічок.
Як п'янку пахнуть скошені отави!
Димок багать здіймається увисьь,
Де трелі соловейків в три октави
Хвилюють, як у юності колись!
Тоді Він дарував квіток відерце.
Конвалії — мені! То був не сон.
В той травень два палких студентських серця
Раптово стали битись в унісон.

Його не стало — світ моїх реалій...
Вже на ромашці я не ворожу.
Лиш той «букет конвалій для Наталі»
Назавжди в своїм серці збережу!

29.05.2025

ВДЯЧНА

Все в метушні, бо завжди поспішаєм,
Падем, зростаєм, прагнемо висот...
На жаль, про вдячність часто забуваєм,
Таку важливу серед всіх чеснот.
Почнімо день з молитви, із бажання
Прожити з Богом в серці й голові.
Свій перший крок, що зробим на світанні,—
Із вдячністю до Нього, що живі.
Промінчик сонячний — в моє віконце.
Спасибі за красу твою, Земля!
За пісню соловейка, ніжне сонце,
Сади квітучі, води і поля...
Вклонюсь батькам за золоте дитинство,
За радощі, великі і малі,
За те, що маю щастя материнства,—
Я Господу вклонюся до землі!
На виклик долі, лагідний чи грізний,
Готова в цій одвічній суєті.
За друзів — вдячна, що давно чи й пізно,
Та все ж з'явились у моїм житті.
А ще за тих, що серце катували
Образами. Як зранили слова!
Та не зламали,— лиш загартували!

Я — є! Вціліла. Я іще жива!
Тому і прошу: «Доле, будь ласкава
до тих, хто на нулі, хто став у стрій».
За те, що п'ю свою ранкову каву,
Вам, Воїни, уклін доземний мій!

28.06.2025

ЗАЛЮБЛЕНА У ЛІТО

Залюблена у літо, оспіваю
Його в піснях, світлинах і віршах.
І ця любов взаємна, відчуваю.
Я п'ю її з бездонного ковша!
Вона — у щедрих життєдайних зливах
На жаданий багатий урожай,
А ще — в дзвінких пташиних переливах,
Що так і линуть ген за небокрай.
Залюблена у зеленаве віття,
Я Мавкою у снах йому явлюсь,
Жоржин і флоксів пишним розмаїттям
Милуюся — ніяк не надивлюсь!
Вберусь у сукню ситцеву зелену,
До лагідного сонечка всміхнусь,
По росяному тому гобелену
Не на підборах — босоніж пройдуся.
Навідаюся до батькового саду,
В щасливого дитинства острівець,
Де дозрівають грона винограду
Й співає пісню коник-цвіркунець.
Нарву у кошик груш і абрикосів —
З них меду того п'ю і не нап'юся!

Вінком з ромашок завітчаю коси
І літечку за всі дари вклонюсь.
Я в тебе, літо, просто залюбилась:
В світанки, дні і таїну ночей,
В твоїх принадах назавжди згубилась,
Як в сині тих волошкових очей!

06.08.2025

НЕ ВОСТАННЄ...

А день народжується на світанні,
Коли крайчик неба ледь зорить.
Ото б зустріти сонце не востаннє,
Ще раз прожити ту щасливу мить!
Ми віримо, що після розставання
Настане зустрічі жаданий час.
Благаєм Бога: «Тільки б не останні
Тепло обіймів і сердець для нас!»
Від рідних, друзів смс-послання —
Сучасної листівочки приліт.
Так хочеться, щоб тільки не востаннє
Прийшло сердечне й сонячне: «Привіт!»
Пред далеччю дороги, на прощання,
Вже на порозі дому обернусь:
«Пречиста Діво, тільки б не востаннє!
Я вірю в Тебе! Я ще повернусь...»
У нас із ним на двох — одне бажання
у сяєві святих вінчальних свіч —
Щоб люблячий той погляд не востаннє
Зустрів взаємність моїх карих віч!

15.08.2025

ДЛЯ ТАНГО ПОТРІБНІ ДВОЄ

Сплету літа у сувої
У роздумах на самоті —
ДЛЯ ТАНГО ПОТРІБНІ ДВОЄ —
В коханні, у дружбі, в житті.
І правда в очах навпроти,
Як скарб із рожевих перлин,
І вогнище гріє доти,
Допоки йде жар із вуглин.
Хай іскорка полум'яна
В тім відданім серці горить,
Що назавжди, без обману
Тобою найбільш дорожить!
Як ліс, нам треба плекати,
Висаджувать знову і знов —
Так в танго наше вкладати
Віру, надію й любов.
Не варто кроки звіряти
І вести рахунок рокам,
Треба лише довіряти
Дужим красивим рукам.
Танцюймо пристрасне танго
В ритмі палких кастаньєт,
Звабливе, як спіле манго!
Хай легким нам буде паркет!
Не треба марних двобоїв
Й осколків душі в каятті.
ДЛЯ ТАНГО ПОТРІБНІ ДВОЄ —
В коханні, у дружбі, в житті.

23.08.2025

ПРИСВЯТА МАМІ

Чим старшими стаємо ми з роками,
чим глибші зморшки біля сивих скронь,—
тим більше розуміння: мудрість мами —
це скарб у спадок з тих святих долонь!
Пригадую, мене, мале дівчатко,
навчала мама: «Лицьові, пружок...
В'яжи рівненькі петлі... Нитку — гладко,
стели дрібненько, до стьожка стьожок.»
За досвід в тонкощах кулінарії,
за добрий смак, поетику душі
і гарні рушники — вершину мрії,
подяка мамі у моїм вірші!
І мама вчила: «В твоїм домі гість —
дарунок Бога, щедрий і ласкавий.
Хай відпочине в затишку, поїсть,
вип'є вина і філіжанку кави...
Ніколи і нічим не погордуй,
і гідність, доню, щоб ти не продала.
Голодних, бідних завжди нагодуй,
давай, лиш би тобі не подавали.
З сім'ї, Наталю, не винось сміття,
бо доля зрадницьки шепоче в вушко...
Якщо якимось не склалося життя,—
про це хай знає лиш твоя подушка».
Час лине... Я сама давно матуся.
У спадок Твою мудрість передам,
той скарб, рідненька мамо і бабусю,
Твоїм онукам і моїм синам!

08.09.2025

ПАВУТИНКА БАБИНОГО ЛІТА

Бабиного літа павутинка
в сонячній промінні мерехтить,
первозданно чиста, мов сльозинка,
радісно назустріч нам летить!
О, як хочеться її торкнутись,
затиснути міцно в кулачках,
з осені у літо повернутись,
де веселка, луг у квіточках!
Зупинися, осінь, о цій миті
і не поспішай у листопад.
Ліс і сад, мов золотом укриті,
де листочок кожен — то дукат!
Хай танцює листя дивну сальсу
і встеляє щедро бліндажі,
нагадає про осінні вальси
хлопцям, що боронять рубежі.
Осене, молю, не плач дощами,
не стели туман і буревій!
Бо всі сльози виплакали мами,
чиї діти на передовій!
Хай Героям, сонечком зігрітим,
де війна і де гарматний грім,
павутинка бабиного літа
стане добрим спомином про дім.

11.09.2025

ОРГАН І СКРИПКА

Вони зустрілись в стінах альма-матер,
в оркестрі, що класичні твори грав,
щоб вчитися і палко покохати,
ОРГАН і СКРИПКА. О, якби хто знав...
Він був високий і білявий красень
із поглядом фіалок в синяві.
Вона — русява, а її окраса —
«циганські» очі з-під розкішних вій!
І так ОРГАН і СКРИПКА та плакуча,
де альт, віолончель, гобой, кларнет, —
злилися воедино у співучий,
такий прекрасний і палкий дует!
І линула мелодія кохання
у тремоло, акордах і басах,
як трелі солов'їні на світанні,
як Херувимські хори в небесах!
А доля вже свої ножі точила,
як в їх серцях той вогник пломенів,
щоб тим закоханим відрізати крила,
щоб той дует навіки зацімів.
Вони б щасливо жили і створили
ще безліч п'єс, симфоній і сюїт,
та їх підступні «друзі» розлучили
і заздрісний жорстокий білий світ...
Вони зустрілись в стінах альма-матер,
в оркестрі, що класичні твори грав,
щоб все життя в самотності страждати,
ОРГАН і СКРИПКА. О, якби хто знав...

14.09.2025

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Поет, гуморист, автор пісень, член НСПУ. Лавреат літературної премії імені Тараса Мельничука, Леся Гринюка та гумористичної премії «Шоколадний капелюх» (2024). Член Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Автор семи книжок, восьма збірка готова до друку. Учасник альманаху «Джельні дзвони» з 2017 року (№17 - №35).

* * *

Я свого Бога вже давно знайшов,
І іншого в житті мені не треба.
Збагаю суть усіх земних основ,
Душі моєї отака потреба.
Для мене Він один-єдиний Бог,
І Він в натурі все про мене знає.
В житті оцьому добре нам удвох,
Хоч Він таких, як я, мільярди має.
Молюся завше звично Отченаш
І вірю в переможну переміну.
Зупинить Він оцей розгардіяш
І возвеличе славну Україну!..

* * *

Здається, світ цей розуміє нас
І одночас він вже давно не з нами.
Лікує рани негамовний час
І ятрить болю нескінчені гами.
Комусь потрібна ця страшна війна
У незбагненній і гіркій основі.
Байдужості людській немає дна,
Знов потопаєм у калюжах крові.
І віримо, що нас Господь спасе,
Але, але, чомусь того немає.
А днина знову неспокій несе
І в збрюю злоби вкотре запрягає.

* * *

Я прагну Музу поміняти
Отак для себе, не зо зла,
Щоб не сиділа біля хати,
А в мандри кликала, вела.
Туди, де сходяться Пегаси
І топчуть радості траву,
Стікаються наснаги маси,
Відверто, щиро, наяву.
І недалеко до Парнасу,
Куди уже роками йду.
Веду свою потугу ласу
Щодня до творчого ладу.
І хочу щось від того мати,
Угамувати власну хіть.
Я прагну Музу поміняти,
Але, чи варто?...Підкажіть!...

* * *

В полудень містом прошвернувся,
Себе декому показав.
Потім додому повернувся,
Годину другу подрімав.
Понишпорив у інтернеті
І щось для немочі знайшов,
І на зіпрілій геть штахеті
Потугу власну приколов.
А далі музи криптограму
Повів купатися на став,
Там серед творчого бедламу
Ловили ми потіхи гав.
Писали щось і щось стругали
І це стругання наяву,
Траву косили, м'яли, жали
І планували рандеву
Нових думок. Раділа днина
В натурі, справді, на обом.
В гаю сміялася калина,
І тікав долі метроном.
Тріщала спокою фанера
І чулось десь там ого-го...
Таке життя в пенсіонера
Поета, чи? Та най його...

* * *

Скупаю втіху у купелі дня,
Черпну наснаги із криниці літа,
Майну у гори звично навмання,
Майну думками просто на край світу.

Загублю смуток десь серед плаїв,
Серед смерек зелених заблукаю,
Зберу вінок простих, звичайних слів
І тихо в рими їх позаплітаю.
Вмить пропаде будення метушня,
Піде у мандри манівцями блуду,
Скупаю втіху у купелі дня
І негаразди всякі враз забуду.

* * *

Життя земного вічна благодать,
Його спокуси, блага, колорити,
Подумаєш, на носі сімдесят,
Коли до ста і більше можна жити.
Вже за плечима вервечка доріг,
Безмежжя неозоре і безкрає,
Натхнення тихо траскає батіг,
А у душі обрік юначий грає.
Літа минулі в попелі багать,
Минулого зітлілі лейкоцити,
Подумаєш, якихось сімдесят,
Коли до ста і більше можна жити.

* * *

А вони, а вони, а вони
Коштували життя кавуни,
Сонце втіхи їм гріло чоло —
Все насправді так файно було.
А вони, а вони, а вони
Потайком закрадалися в сни
І манили у далі ясні,
Солодили цілунки звабні.

А вони, а вони, а вони
НеспокОю мого буруни,
НескінчЕні Карпатські плаї,
Закосичені мрії мої.

* * *

Я, панове, не хвалюся,
бо давно хвалений,
я критики не боюся,
бо критик зелений.
Старий, звісно, вже не буде
мене ґабзувати,
бо давно ні знають люди
і навіть Карпати.
Хоч не гуцул, полях може
й ще якийсь прибега:
«Не бий за це мене, Боже,
я простий сердега».
Порівняння ніц не варте,
а для рими взяте.
Доле, доле, змінюй чарти,
що тут ще казати.
Тож крізь призму неспокою
на цей світ дивлюся,
і не тішуся собою
й зовсім не хвалюся.
Таке життя, а я в ньому
сам себе шукаю,
Сиджу тихо коло дому,
що маю, то маю.
Ну а маю я багато
на своїй царині,

Тож тому у мене свято
на ґаздівстві нині.

* * *

Мирюся з совістю своєю,
Яку не раз я ображав,
В житті я плив за течією,
Доріг інакших не шукав.
Хоч по-усякому бувало,
Блудив я в нетрях ідіом,
Та їв своє буденне сало,
Натерте сіллю з часником.
Грішив чи каявся, не знаю?
Моїм суддею буде Бог,
Прожитих літ книжки листаю,
В душі цвіте чортополох.
Смакую втіхи панацею,
Гризу неспокою ужву,
Мирюся з совістю своєю,
Бо ще живу, бо ще живу.

15.10.2025

МОЛОТКОВСЬКА СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 29.10.1971 року в селі Грабівка Калуського району Івано-Франківської області, де і проживає. Медична сестра відділення анестезіології та інтенсивної терапії в місті Калуш. Учасниця телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (2024) та багатьох літературних конкурсів і видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №35).

ЗАКОХАЙТЕСЯ В ЖИТТЯ!

Закохайтеся в життя, мої хороші,
Закохайтеся у пісню солов'я,
В зоряні світанки, в дні негожі,
В води, що течуть із джерела.
Закохайтеся в життя, мої ворожі,
В шелест вітру, в тихий сон дібров,
В поле волошкове при дорозі,
В море синє й вись — голубизнов.
Закохайтеся в життя, мої рідненькі,
В сад зелений, в трави запашні,
В хмари білі і у крик лелеки,
В темний ліс і гори снігові.
Закохайтеся в життя, мої далекі,
В сонечко із мріями в душі,
Хай життя завжди буде на злеті
До порогу рідної Землі.

ЩО Ж ТЕ ЖИТТЯ?

Несе мене кудись життя
Далеко від своєї хати.
Чи то судилося мені?
Чи з долі заповіту взято?
А я собі життя плету
В простій вербовій колісниці,
За часом кожен день біжу:
Печу булки і паляниці.
Що ж те життя? Як спалах вій...
Відкриють вранішні зіниці:
Куди не глянь – всюди німі
Біляві мармурові лиці.
Нема спокою навіть там –
Робота й та я, запізніла...
Вклоняюсь небу і Богам,
Що піднести мене зуміли.
Лечу ще встигнути хоч щось,
Все більше зморшок, більше ліку...
Руками зніму похвалу –
Оту, що на стіні довіку...
І так, як білка в колесі,
Чекаю завтрашньої днини,
Щоби загнати до межі
Свої раховані хвилини.

НЕБО В ЗІРКАХ

Вже небо губиться в зірках,
Пора нічного відпочинку,

З добром і ласкою в очах
Іде життя це без упинку.
Дорога лісом в поле, в гай
Минає хащі не пройдені,
І котиться поволі в рай
Той віз...і воли запряжені.
Чимало пройдено доріг,
Та всі з надією у старість,
І кожен раз через поріг
Підтримкою є Божа радість.
Та чи дотягнуть віз добра
Ті кволі воли до комори?
Тягар нагнув хребти життя
І немічність, як лан полови.
Ніщо з собою — тільки сон,
Одвічний сон душі цвітіння,
У наші двері тихо йшов
Той Ангел Божого спасіння!

МОЄ СЕЛО

Моє село — частинка України:
Карпатські гори, скелі, водоспад,
Дуби одвічні з прадіда і діда...
Тут — тиша, спокій, квітів аромат.
Моє село — це мати і родина,
Дитинства неповторний милий край,
Моє село — це серця половина,
Тут стежка в гори, багряніє плай.
Моє село — це мами Батьківщина,
Тут люди працьовиті, трударі,

Тут сонце вдосвіта отару розбудило,
Вечірні зорі губляться в траві.
Моє село — це ластівки крилаті,
Це тиша, спокій, праці аромат,
Моє село з лелекою на хаті —
Тут саду неповторний і солодкий смак.
Моє село, для мене ти єдине,
Моє село зі мною назавжди —
Тут я живу, працюю, є щаслива!
Куточок мого раю на віки.
Моє село, моя ти Батьківщино,
До тебе горнуса думками я щодня,
Ти процвітай, радій, живи щасливо,
Іди з молитвою у новий день життя.

МІЙ ВУЛИЧНИЙ ДОЩИК

Мій вуличний дощик, повз гори й ліси
Дрібними сльозами вкриваєш сліди
І в сутінках ночі між спалахом днів
Несеш поміж долі холодність вітрів.
Мій вуличний дощик зупиниться вмить,
Накрис туманами все, що болить,
Та вечір лякає натруджені сні:
Ревуть і ревуть божевільні вітри.
Мій вуличний дощик, з тобою удвох
Запалимо вогник пахучих свічок,
Розвіється хмарами чорне й лихе,
Надія й любов в наше серце прийде.

ЩЕ ПОСИДЖУ БІЛЯ СТАВУ

Ще посиджу собі біля ставу,
Розгориться за літом печаль,
Якось день до вечірньої лави
Підійде — та спустошений рай.
Вже не пахнуть занурені зорі,
Хвиля стихла, вклонилась вербі,
Тільки качка мала в верболозі
Ще шукає поживи собі.
Вже відходить і сонце за краєць,
Стиха гладить віконну журбу,
Ще потримає трохи за палець,
Полоскоче в дворі дівчорі.
А там глянь — зафарбує тонами
Всі дерева над ставом моїм,
Відлетить тепле літо з птахами
І одягне обнови нові...

В ЗАГРАВІ ТИХИХ ВЕЧОРІВ

В заграві тихих вечорів
Нарозтіж привідкриті двері,
І сон не сон сквозьних вітрів
Нагадують рипіння в сквері.
Круговороти тих вітрів
Між лабіринтами стихання
Розносять тугу малих днів
То спогадом, то ошуканням.
Лягаєш тінню по дворі
І губишся в нічному сьайві,
І маревом на полотні

Торкаєшся душі благання.
Що ж в тому сні? Ти ніби гість,
Пороги дивом обминаєш,
Та прийде час: туману злість
Проженеш, заново здолаєш.
Загублять зорі злотий шовк,
Потухнуть ліхтарі над краєм,
І ти один бродячий вовк
На пристані, ніби над раєм.
Хвилини нуряться на дно,
Піщаний берег слід ховає,
А час змалює полотно
І більш ніколи не згадає.

САМОТНЯ ОСІНЬ

Ця осінь золотава теплим пледом
Накриє трухлі й застарілі пні,
А поміж ліс сосновий жовтим медом
Вітри оголені облизують кущі.
Замокли віти, поклонились травам,
Холодним дотиком погладили грушки,
Вони закутались — осиротіли в барвах:
Отак самотньо вже чекатимуть зими.
Ця осінь не спізnilась — вона вчасно
Відкрила двері пострілом одним,
Плете шкарпетки поміж чорне вдало:
Буде потреба в зиму — молодим.
Буде потреба в молитвах духовно:
В черговий раз попадають грушки,
Постелить жовта осінь простирadlo:
Каштани, жолуді, горіхи — до весни.

Усього вдосталь... Лиш спокою жменьку
Забракло осені на старості межі,
Накриє вітер димарі старенькі
Дощами змиє тугу із душі.

МОЯ ТИ, ОСІНЬ

Моя ти, осінь. Моя стигла осінь...
Тебе заждалась з літньої пори,
Виднілась сивиною твоя просинь,
А я ховала роки, як скарби.
Моя ти, осінь. Моя щедра осінь...
До тебе горнуса думками я щодня,
Даруєш прохолодні дні й негожі,
Дощами ллєш, неначе із відра.
Моя ти, осінь. Моя жовта осінь...
Проходиш садом, замітаєш слід,
Друкуєш листом палим по дорозі,
Посиплєш сріблом золотавий вік.

РОЗПУСКАЄ ВІТЕР КРИЛА

Розпускає вітер крила,
Ловить дощ на висоті
І підносить тугу зливи
Попід хмари вдалині.
Ген за обрієм місточок,
Перейдуть вітри з полів
На високі сиві гори,
Де отара баранів.

Хвиля вітру покриває
Ялинові береги,
Поміж гори прокладає
Стежку туги і біди.
І оцим ще літнім часом
Дощ змиває гіркоту –
Вже не хочеться до «раю»
Поміж вистріл і журбу.
Вже не хочеться нічого:
Стихне й хвиля у морях,
На убогим перелозі
Ще засвітиться зоря.

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в місті Коломия. Мешканець села Кути, що на Косівщині. Настоятель УГКЦ в селі Стопчатів Косівського району та в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17 - №35).

ТІЛЬКИ ЖИТИ !!!

У моєму віці поспішати — небезпечно, нервувати — шкідливо, довіряти — нерозумно, а боятися — пізно. Залишається «Тільки Жити», причому в своє задоволення!!!

Любіть свій вік... З віком стаємо мудрішими... А з роками, значить, стаємо трохи кращими... На багато речей дивимось іншими очима, і хочеться більше у всьому краси, естетики та завершеності...

Не потрібно боятися відображення в дзеркалі... Цінують безцінних зморшок візерунок на своєму обличчі, бо це мудрість, набута з віком... І нехай ця мудрість викликає по-доброму ревності у тих, хто молодший від вас, бо це дарунок Божий.

* * *

Я дякую Тобі, мій милий Боже!
Що дав і дати Ти не зміг...
За доленьку, ні з ким не схожу,
За щастя пройдених доріг...

Я дякую Тобі за віру, що я не втратив,
І за любов, і за надію, за кожна мить...
За небо синє і за його безмежну блакить...
За те, що був завжди зі мною,
За те, що вів Ти по життю своєю Божою рукою
І впасти в бруд не дав мені.
За радість і терпіння, що були у моєму житті!...
Я дякую Тобі за сонце, за дощ холодний,
За зорі у небі і що не голодний...
Я дякую за вітри і бурі, за щастя і мої жалі.
За те, що я не спокусився, за те, що вірив я Тобі...
За те, що я Тобі молився і Ти не відмовляв мені.
За щастя й радість, за друзів, рідних, за людей,
За юність і моє дитинство, і за батьків, і за дітей...
Тобі сьогодні я молюся, що маю дім, що є сім'я.
За те, що плачу і сміюся, і в світі не згубився я.
В житті Ти дав мені немало... Та чим віддячити Тобі?
За щастя те, що я дістав, за все, що Ти послав мені?
Тобі сьогодні я молюся і припадаю до землі...
І обіцяю — як зігнуся, то лиш в поклони я ТОБІ !!!
30.09.2025. Голгофа

ЯКІ МИ ЛЮДИ?

Дуже часто відчуття щастя залежить від людей, з якими ми спілкуємось. Тому оточуйте себе хорошими людьми або ж навчіться встановлювати межі, щоб захистити себе від «токсичних людей». Чи знайомі ви з людьми, які постійно роздають поради (просили ви того чи ні), вимагають якихось пояснень чи ставлять мільйон запитань, водночас не цікавлячись, чи це саме те, чого ви зараз потребуєте? Справа в тому, що такі люди

не думають про когось іншого, окрім себе. А ви через певні обставини, опустивши голову та зіцпивши зуби, вислуховуєте нікому непотрібні розмови та погоджуєтесь із твердженнями, які в вашій голові виглядають кардинально по-іншому. Але що ж робити в таких ситуаціях?

Насправді все просто — потрібно оточити себе хорошими людьми. «Токсичні люди» погано впливають на самопочуття і загалом на здоров'я. Кожна людина — це щось середнє від тих людей, з якими вона найбільше спілкується (американський бізнес-тренер Джим Рон). Якщо ви виявите в п'ятірці людей, з якими у вас найтісніші стосунки, хоча б одну людину, яка викликає у вас негативні емоції або стрес, спілкування краще обмежити. Ця людина відноситься до категорії «токсичних людей», стосунки з якими негативно впливають на самопочуття інших.

Вам просто потрібно прийняти факт, що деякі люди, як паразити: вони не можуть жити, не втручаючись в життя чи особистий простір інших; вони люблять висмоктувати енергію і відчуття щастя, постійно скаржаться, розповсюджують плітки, не вміють бути щирими та відвертими. Стосунки з такими людьми лише пригнічуватимуть вас, вганятимуть в депресію та викликатимуть стрес.

Чому важливо оточувати себе хорошими людьми? Вчені довели, що кількадечний стрес знижує активність нейронів у гіпокампі (частина мозку, яка відповідає за пам'ять та здатність роздумувати). Якщо стрес триває місяцями — шкоди зазнають клітини мозку, а це означає, що його робота значно погіршиться. Отож, «токсичним людям» не місце у вашому житті, з ними ви не зможете бути щасливими і не досягнете поставлених цілей.

Однак, якщо у вас справді нема можливості відгородитись від таких людей (адже ними можуть бути батьки, чоловік, дружина чи колеги на роботі), тоді навчіться встановлювати певні межі в спілкуванні з ними, не піддаючись докорам сумління. Шукайте людей, які роблять вас щасливими.

Оточуйте себе людьми, які тягнутимуть вас вгору. Життя вже й так наповнене людьми, які тягнуть вас до низу (Джордж Клуні). Завжди тягніться до людей, поряд з якими ви почуваетесь щасливими. Не знаєте, хто це? Тоді згадайте людей, з якими вам цікаво і весело проводити час, людей, в яких можна чогось навчитись, які на одній хвилі із вами та викликають у вас щиру усмішку, згадайте людей, які надихають вас!

Окрім цього, про таких людей можна сказати, що вони оптимісти та мрійники. Якщо людина щаслива, вона із більшим запалом та енергійністю береться за якусь справу. А от негативні думки — справжні вороги, адже можуть підірвати віру в себе, сприяють зниженню самооцінки та можуть зруйнувати стосунки з іншими людьми. Тож якщо вас оточують песимісти, скептики чи люди, які постійно на все скаржаться, їхній настрій за деякий час огорне і вас.

Тому підтримуйте стосунки з позитивним, веселими та щирими людьми. Вони заряджатимуть вас, вселятимуть оптимізм, допомагатимуть в будь-якій ситуації, а отже — сприятимуть швидшому досягненню успіху. Якщо ж говорити про мрійників, то кожен з нас в певній мірі ним є. Але хтось лише говорить про власні мрії, а хтось — наполегливо йде до її досягнення. Саме такими людьми потрібно оточити себе — мрійниками, які діють. Вони мають конкретні цілі стосовно того, як втілити за-

думане в життя, і крок за кроком наближаються до цього.

І ще одне: якщо ви хочете бути щасливою та успішною людиною, будьте добрими, вчіться пробачати, любіть, усміхайтесь, і хороші люди самі потягнуться до вас!

СЕРЦЕ НЕ ОБДУРИТЬ

Відпустіть людей, які вас не люблять. Заслужити їй домогтися їхньої уваги – марна трата часу... Ви ніколи не доведете, що достатньо гарні, гідні й важливі. Так буває – вас просто не люблять.....

Закінчіть ці історії у своєму житті і відпустіть цих людей.

Не шукайте зустрічі з тими, кому ви не потрібні. Якщо ви потрібні, людина завжди знайде час для вас, хоч на хвилинку, але людина з'явиться з повідомленням, щоб сказати: «Привіт, я тут, я з тобою»... Не витрачайте життя на тих, хто до вас байдужий.

ІДІТЬ ВІД ТИХ, ХТО РІЖЕ ВАШІ КРИЛА... Бережіть свій світ і свою енергію... Ви не повинні терпіти те, що робить вас нещасним. Ніколи не зраджуйте себе і довіряйте голосу своєї душі, голосу свого серця. Серце не обдурить.....

01.10.2025. Голгофа

Я ХОЧУ ЖИТИ...

Я хочу жити під мирним небом, де кожен день приносить спокій і злагоду, де смуток і війна стали минулим, а майбутнє наповнене надією. Мої думки часто блука-

ють до цього ідеалу, де людство знаходить спосіб жити у взаєморозумінні та толерантності, де конфлікти вирішуються мирними шляхами, а насильство стає позачасовим поняттям.

Під мирним небом кожна людина відчуває свободу та захищеність, де права і свободи кожного індивіда є невід'ємними складовими суспільства. Це місце, де різноманітність не викликає страху, а стає джерелом збагачення культурного доробку, де кожен має право на свою ідентичність та віру у майбутнє.

Під мирним небом дипломатія й наукові відкриття переважають над військовими стратегіями, де держави співпрацюють, а не конкурують одна з одною, де міжнародні відносини ґрунтуються на довірі та взаємоповазі. Це місце, де проблеми світу вирішуються спільними зусиллями, а не на полі бою.

Під мирним небом кожна дитина знаходить можливість отримати освіту та виховання, де кожна сім'я має доступ до основних потреб, а бідність та голод стають незнайомими поняттями. Це місце, де медицина і наука спрямовані на благо людства, де здоров'я та добробут кожного громадянина є пріоритетом суспільства.

Мирне небо – це не просто мрія, це виклик для кожного з нас бути активними учасниками процесу побудови світу, у якому ми хочемо жити. Це заклик до дії, до поширення миру та гармонії у світі, до вирішення конфліктів шляхом діалогу та взаєморозуміння. Я вірю, що кожен з нас може внести свій внесок у створення такого майбутнього, де ми всі будемо жити під мирним небом.

16.11.2025

* * *

Немає часу і немає сили
Губитись у минулому щораз,
Немов у птаха, перебиті крила
І на падінні зупинився час.
А серце розгортає не потрібну масу,
І на окопах життя я згадав про вік,
І у свідомості плину часу
Не обміліють русла сердечних рік.
А без любові — то є пекло...
Там ні тварин, ані людей,
Там сердець розбитих скло
І марево дурних ідей.
Там лише холодний вітер...
Абстракція ранків і ночей...
І надпис з кириличних літер:
«Кінцевий шлях для всіх людей».
Для тих людей, що без любові
Прожили весь свій шлях земний,
Що мали дні і ночі безтолкові,
І час настав для них сумний.
А той, хто любить — жити буде!
У Раю з Богом назавжди!...
І до життя його пробуде
Бажання – Світла й Доброти!

24.11.2025

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролюбівка Вінницької області. Мешканець міста Коломия. Німецький філолог, педагог, перекладач, поет, краєзнавець. Лауреат літературних премій імені Тараса Шевченка і Леся Гринюка. Член Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Автор багатьох книжок і перекладів. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2005 року (№5 - №35).

НАЙВИЩА ІЗ ЧЕСНОТ

Найвища із чеснот — то є прощєння.
Про це говорить навіть Отченаш.
Але у це буремне сьогodenня
Не простимо отих, хто убиває нас.
Як може мати, що ховає сина,
Пробачить тих, хто відібрав життя
В своєї наймилішої дитини?
Простити? В них немає каяття.
Я бачу хрест, що у попів московських,
Який благословляє на різню
І зеків, наркоманів, однокровців,
І тих, хто зрадив віру, і Чечню...
Він кров'ю скапує в руках Кіріла,
Та п'яні губи лизькають його,
І слухають тупі, нікчемні рила
Щонайсвятішого попа свого.

... Найвища із чеснот – то є прощЕння.
Нехай простять нам воїни оті,
Що десь у полі впали безіменнім
І безвісти пропали в цім житті.
Їх світла пам'ять помагає нині
Здобути в битві переможний злам:
Героям слава! Слава Україні!
Нема прощення нашим ворогам!

РІДНЕ СЛОВО

Рідне слово пахне травами,
Вранішньою чистою зорею
І вечірніми загравами
Над омитою дощами землею.
В ріднім слові шум гірських смерек
І прибій розбурханого моря,
В ньому клекіт красенів-лелек
І колосся передзвін із поля.
З маминою піснею прийшло
Рідне слово в кров мою і душу,
І яких би штормів не було,
Ним завжди я дорожити мушу.
Слова рідного я не зречусь,
Буду берегинею для нього,
Захистить від недругів навчусь
І від зазіхань сусіда злого.
Рідне слово, кріпни, розцвітай!
Україну рідну возвеличуй!
Негараздів більше ти не знай,
Я тобі безсмертя щиро зичу!

БУДЬ МАЙСТРОМ СЛОВА!

Якщо вже писати — то так,
Аби слово твоє, мов послання було,
Не фальш, не скигління якесь пустослове,
А так, щоб набатом гуло!
Щоб чулися в ньому не тільки печалі,
А й те, що ще краще буде,
Щоб було воно, як ті Божі скрижалі,
Дорогою з пекла в едем.
Якщо вже писати, то треба вкладати
Всі мислі у слово своє,
І щоби нащадкам своїм передати,
Що ми незнищенні, ми є!

*

*

*

Як добре мати родину —
То щастя запорука,
І виростити сина,
Повести в школу онука.
Й дивитись стиха збоку,
Як він собі підростає,
Як син ґаздує, нівроку,
Невістка щаслива сяє.
Дай, Боже, щоб ми прожили,
Як пишуть Святі Закони,
І щоб нам завжди дзвонили
Дзвінкі «Джерельні дзвони»!

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Живе і працює в Коломиї. Голова Конгресу української інтелігенції Коломийщини, відповідальна секретарка Коломийського міськрайонного Товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ, викладачка Коломийського педколеджу. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28 - №35).

* * *

Прости нам, Господи, усі провини...
Ми теж у цьому світі не святі.
Та відверни біду від України, —
Вже так багато втрачено життів.
Ти нас призначив каменем наріжним,
То ж в цій неоголошеній війні
Прикрий нам небо, люблячим і грішним,—
Ти ж бачиш, Україна у вогні.
Світ, як завжди, лишив нас наодинці.
Вони бояться. Що ж робити нам?
Європу й світ рятують українці,
З антихристом лишившись сам на сам.
Ми віруємо, Господи, Ти з нами!
І Дух Святий витає поміж нас.
А ті, що називалися братами,

Пішли тепер війною проти нас.
Позбав їх, Боже, ненависті й сили,
І не прости, благаю, не прости!
За ними скрізь руїни і могили,
І ти це бачиш, бачиш з Висоти!
Вони тепер постали й проти Тебе.
Вони тепер на службі в сатани.
Благаємо, прикрий над нами небо!
І нечисть цю, Всевишній, відверни!

* * *

Всемилолюбивий Боже, Отче наш,
Невже й Тобі потрібні оборонці?
Що забираєш їх в буремний час,—
І йдуть до Неба вої світла й сонця.
Невже й Тобі сутужно в Небесах?
Дивитися, як світ цей банкрутує?
І як, Тобою створена, краса
Руйнується. Й ніхто Тебе не чує...
Небесний Царю, Ти їх пригорни,
Постав на варті при Святім Престолі,
Вони боролись проти сатани
За рідну землю й віру, правду й волю!
Вони собою прикривали нас
Від лютого ординського нашестя,
І їхні імена вкарбує час
В очікуванні Другого Пришестя.
Ти їх поклич до вічного життя,
А ворогів відправ в геєну пекла,
Заради світу й сонця, й майбуття,
Супроти темряви, поки не смеркло.

**До підписантів
Будапештського Меморандуму**

* * *

А стрічка новин переповнена болем,
І падає, падає нації цвіт.
Моя Україна вмивається горем,
І котиться в прірву стурбований світ .
Волаєм про небо, волаєм до Неба...
В холодних підвалах конає дитя.
Якого вам, чуєте, доказу треба,
Про те, що це злочин супроти життя?!
Чому ви і досі такі обережні?
То діти не ваші, не ваша земля?
Ви й досі від нафти і газу залежні,
Точніше, залежні від хамства кремля.
Такий геноцид – то для вас не підстава,
Щоб цього мутанта загнати у хлів?
Ви дивитесь збоку, як нашу державу
Гвалтує цей виродок кров'ю синів?!
Ми в нього не перші, але й не останні,
Він кров'ю впивається, ніби упир.
Він прийде за вами, якщо нас не стане,
І вам на штиках принесе «руський мир».
Європо і світе, отямтеся вчасно,
Таке зволікання – вже злочин, не гра.
І поки ще сонце над нами не згасло,
Спиніть божевілля, найвища пора!
Ви нам зобов'язані честю гаранта.
То є ще та честь, чи її вже нема?
Якщо не зупините цього мутанта,
То й вас вслід за нами поглине п'ятьМА.

Лиш нам у зневіру впадати не гоже,
Нам є що втрачати, ідемо на ви!
Тримаємо стрій і таки переможем!
Та краще, щоб з вами. І вже без москви!

* * *

Тут ненароджені і породіллі,
Це дім, в якому родиться життя.
А ці паскуди зовсім очманіли,
Прицілившись у матір і дитя.
Хороним ненародженоубитих...
Я заклинаю іменем Святим:
Цей хижий звір не має права жити,
Яким би не здавався він страшним!
Таке чудовисько жадає крові,
І мусить захлинутися в своїй!
Прости нас, Господи, в ім'я ЛЮБОВІ !
Ми змушені вести цей смертний бій.
За наших ненародженоубитих,
Схоронених в утробах матерів,
Вбивайте безпощадно московитів,
Винищуйте до лаби упирів!
Паліть безжально кожну цю сволоту,
Не дайте жодному з них утекти!
Прости нас, Боже, за таку роботу,
Й за лють і злість, мій Господи, прости!

* * *

Ну що, сябри, ви скурвилися теж?
Тамбовський вовк об вас вже витер лапті?
Вже розміняв вас на мізерний кеш?
І їздить верхи на горгошах бацьки?

Так дешево ви совість продали!
А Бог призначив по-сусідськи жити.
Якщо по-Божому, то ви б могли
Допомогти нам окупантів бити.
А що ж тепер? Ми мусим бити вас!
У вас був вибір — в нас його немає.
А бацька ваш поставить парастас
Й разом з кірілом всіх вас відспіває.
Здригнеться всесвіт від важких проклять,
Що упадуть на голови нащадків.
А зараз діти ваші мирно сплять
І поки що про це не мають й гадки.
Не сумнівайтесь, кожного із вас
Зустрінемо, звичайно, як належить...
Вам вирок винесе суворий час
І це від вас, на щастя, не залежить.
Та поки ще по вас не вдарив дзвін,
Лишайтеся вдома, не шукайте ґудза.
Не йдіть за бацькою, бо злочинець він...
Пора садити бульбу й кукурудзу.

СТРИМБІЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою християнської етики. Спеціальність: українська філологія. Авторка двох духовних книжок. Веде духовну сторінку в інтернеті. Членкиня СЛК «Суцвіття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №35).

ДУХОВНА СТОРІНКА

ЗГЛЯНЬСЯ, МАРІЄ, НАД УКРАЇНОЮ

Перлино світу, Царице Миру,
Небесне Сяйво, Вікно до Раю,
Мати Ісуса, проси Свого Сина
За мир у світі, за Україну!
Наша надіє, Покрове вірних,
Зглянься над своїм народом бідним.
Чорнії хмари накрили Землю,
Все попеліє, стривожене Небо...
Сильна молитва поверне свободу,
Треба душею просити Бога!
Якщо об'єднає усіх нас молитва,
Бог допоможе — закінчиться битва.
Матінка Божа Покров нам зішле,
Україна-Ненька в мирі заживе!

01.10.2025

СЛАВА БОГУ ЗА ВСЕ!

Всевишній кожного ранку
Ласки сипле в філіжанки.
Цей напій дає нам Сили,
Тягарі свої щоб ми носили.
Ще могли і ближнім помагати,
Шлях важкий із ними долати.
Зранку й до ночі трудитись щодня,
Славити Бога в псалмах і піснях.
Приймати дарунки від Бога щомиті,
Відкрити серденька, якщо ми закриті.
Любов'ю Господь наповнить наші душі,
Ми Голосу Божого слухати мусимо.
Якщо жити хочемо в Вічних Хоромах,
Стараймося з Богом долати Дорогу!

* * *

Ангел уранці в серденько тук-тук,
Я беру швиденько Вервичку до рук.
Очі ще злипаються, важко їх підняти,
А зернятка шепчуть: «Годі уже спати!»
Треба день молитвою починати всім,
Меч Духовний — Вервичку молитись почнім.
Вервичка Свята — захист у житті,
Допоможе вигнати зло з наших домів.
У Вервичку вкладене життя Двох Осіб:
Ісус і Матуся збережуть весь світ!
В руках у нас Вервичка — переможем зло,
У світі настануть Любов і Добро.
Господь й Мати Божа на поміч прийдуть,
Ласками огорнуть, нам Мир принесуть.

Треба усім людям відкрити серця,
З любов'ю прийняти Обійми Творця!

03.10.2025

* * *

Як добре на цьому світі жити
І щось нове у ньому знаходити!
Роки життя наповнити Любов'ю
І відчувати: Хтось стежить за тобою.
Нести у серці вірність Богу,
Подяку щоднини складати в усьому.
Боятись гріха і втікати від нього...
Хоче тримати нас зло у полоні,
Не зможе послабити нашої волі.
Вільними хочемо бути завжди,
Душу свою від гріхів берегти.
Наміри добрі Всевишній прийме,
На допомогу нам завжди прийде!

* * *

Дощить надворі, темно і сумно,
Ласка Господня нас приголубить.
Просім про Захист Божий над нами,
В сни поринаймо із молитвами.
Поки заснемо, себе запитаймо,
Як день пройшов, хто був із нами?
У суєті забуваємо Бога,
Згадуємо, як стукають тривоги...
Хай серце наше не байдужіє,
Хай Ласки Божі душу гріють.
Найкраще бути в Обіймах Божих,
Тоді ніяке зло нам не зашкодить!

* * *

Вечір мудрий має силу,
Денну суєту утихомирить.
Та чи дозволить нам поспати?
Далеко чи близько можуть стріляти!
Кожна ніч несе небезпеку,
Охорона приходить Зверху.
Тільки треба відкрити серце,
Загнуздати свою лінь і впертість.
Наша гордість не хоче миру...
Та без нього не будем щасливі.
Зло воює...кидає нам виклик:
«Я господар...нікуди не зникну.
Зі мною багато людей подружились,
Від цього міцнію, дістаю силу...»
Не даймо злій силі нас обдурити,
Не можемо Богу і бісу служити.
Хай нами керує Господь із Небес,
Якщо будемо з Богом —
Лихому настане кінець!

* * *

Початок тижня душу тривожить,
Молімся щиро — Господь допоможе.
Розпач і відчай посилять біль,
Вервичку в руки — і з нею у бій!
Хто з Нею дружить, той не програє,
Вона від нападів нас захищає.
Зернятка сили дають в боротьбі,
З нами Матуся і ми не самі.
Легко спокуси відганяти від себе
І допомоги просити із Неба...

Маємо знати, що Матінка з нами,
Вірними будьмо дочками й синами!

* * *

Зранку Богу подаймо руку
І відчуємо неземне Тепло.
Поведе Своїми Дорогами,
Допоможе творити добро.
Діла милосердя – обов'язок
Кожного християнина,
Якщо плануємо на Вічність з Богом.
Почути запитання від Божого Сина:
«Чи любили ближнього, як себе самого?
Як Заповіді Любові зберігали?
Чи досконало любили Бога...
Чи про ближнього свого пам'ятали...»
Головне завдання життєвої дороги,
Яке виконати повинні всі люди.
Здається, що важко...та Бог допоможе.
Якщо все виконаємо – спасенні будемо!

* * *

Вечір надходить, тобі диктує,
Як ти душу до сну готуєш.
Чи часом гнів не вкрався,
З ким твоє серце б'ється в унісон!
Гнів заводить в глухий кут,
Важлива криється у цьому суть.
Важко вибратися з нього самотужки,
Мудрість Божа там відсутня.
Злий заганяє таку душу в пропасть,
В даний час багато є охочих.

Жити в гніві, у прокльонах, матюках —
У серцях відсутній Божий страх...
Не хочемо гордість свою впокорити,
Без Бога у душі дуже важко жити.
Глухий кут безвихідно лякає...
Багато людей у темряві блукає.

* * *

В молитві схиляюсь у вечірній тиші,
Тебе, Боже, благаю, завітай до душі!
Нам усім треба духом скріпитись,
Атаку на війні з хлопцями відбити.
Силу мусимо мати, поміч із Неба іде,
Нам Цариця Небесна Зброю в руки дає.
Має кожна родина готуватись у бій,
Ще укусом лякає у конвульсіях змій.
Вже не може отрута долетіти до нас,
Зброя сильна: Зернятка стріляють весь час!
Перемога за нами, сильне військо гряде,
Дух єднання міцніше, зло у пропасть впаде!
Пронесеться в просторах переможний наш Гімн,
Україна єдина! Славу Богу несім!

* * *

Коли Бог за нас, то хто проти нас?
Слова ці тримаймо у серці весь час!
Зневіра веде до падіння —
На поміч Господню надіймось!
Що людина може нам дати,
Якщо душа на Ласки небагата.
Частенько Голос Божий відкидаєм,
Слухаємо тих, хто мало знає.

Крізь сито просіваймо всі слова,
Щоб до душі не шмигнула біда.
Дух Святий просвітить розум,
Всю Правду відкриє і скаже,
Святе Письмо до Бога шлях покаже.

* * *

Зміну життя почни з себе,
Міняти когось нема потреби.
Даремно тратиш на це час.
Приємно чути: «Поглянь, як помінявсь!»
Змінитись допоможе праця над собою,
Та чи готові ми іти до бою?
Нелегко звички погані залишити,
Щоби добрішим стати і не грішити.
Практики духовні не опускати,
В недільній Службі Божій участь брати.
Нагоду маємо до Святої Сповіді піти
І залишити в сповідальні всі гріхи.
Святе Причастя — то лік найкращий для душі!
Ісус чекає у Кивоті...на зустріч поспішим!

ДОБРІ ВЧИНКИ – КЛЮЧ ДО НЕБА

«Людство спокою душевного не зазнає,
Доки Боже Милосердя не впізнає», —
Ці слова Ісус сказав до Св.Фаустини.
Просім про Милосердя всі щоднини!
Бог Милосердний і справедливий Суддя.
Треба вести по Божій Правді своє життя:
Не лицемірити, не заздрити і не брехати,
Якщо ми з Богом, ближньому допомагати.

Повсюди так багато душ, які у вигнанні,
Ще не впізнали Господа, живуть самі...
Їхнє земне життя попутав ошуканець,
Який ще не одну людину звабить.
Щоби її навіки від Бога відвернути,
Дає свободу діям, хоче душу здобути.
Не дозволяймо дияволу хапати людські душі,
Кожна людина на Землі з Богом жити мусить.
Господь створив для нас прекрасний Рай:
«Навернися, любий друже, від щастя не втікай!»

10.10.2025

ТИМОФІВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 року (№3 - №35).

ОБСТРІЛ ТЕРНОПОЛЯ

19.11.2025

Завтра випаде сніг, непорочний, легкий і пречистий,
Білизною укриє жажіття та попіл війни...
Завтра випаде сніг, такий кришталєво-перлистий...
Полотном застелити криваві сліди...
Це лиш завтра, а нині – усе на долоні...
Мовчки небо глядить сіро-чорне кіно,
У якому снуються обвуглені долі...
Завтра ж вранці розкине білосніжне рядно,
Заховати сліди, що кривавогогарячі...
Ридма стогне земля і затьмарився світ...
Жінка-мати вже навіть не квилить, не плаче...
Лиш молитва безмовно зринає в політ.
Просить небо святе ще побачитись з сином –
Проковтнула ця пуста в розпашіле нутро...
А хвилини спливали, як вічність... безсило...
Божевілля і страх розіслали шатро...
Люди-тіні безмовно снують силуетами.

Далі — галас, і зойк — і душа навідліг...
Сотні сонць, сотні доль розтрощило ракетами...
Завтра випаде сніг... Завтра випаде сніг...

* * *

Вона давно перестала жити,
ще в двадцять другому,
коли за ним зачинилися двері.
Відтоді вона нежива...
Інколи натягнуто усміхається,
часто зітхає і снується, ніби мара...
Весна, літо, осінь... і знову клята зима!
Вдивляється в чорний екран телефона,
здрігається від кожного повідомлення
і з острахом відкриває його...
Працює, доглядає дітей, батьків,
глибоко ховаючи втому і біль.
А болить кожна клітина.
Кожен напнутий нерв
віддає у скронях німим криком.
Сон приходить крихкими уламками,
розмитими слайдами —
і зразу ж зникає.
Тільки молитва тихо лине з її вуст...
Скільки їх, молитов, щирих, натхненних,
злетіло щодня, щоночі... до неба...
І знову світанок — червоні очі,
туманна голова...
Зустріла подругу, привіталась... І пішла
чекати дзвінка, повідомлення
чи навіть дві позначки-пташечки
про його присутність в мережі...

Готує вечерю, а вона несмачна.
Без нього навіть вода гірка —
полином розтікається по свідомості...
До безсилля... До невідомості...
Знову заснула, не роздягнувшись...
Нічого, зате спала цілу годину — вічність,
Щоб завтра знову побачити день,
коли його немає поруч.
На кухні вода: крап-крап...
Зламався кран... Полагодити?
Та чи треба? Нехай!
Вода відраховує секунди до зустрічі з ним...

* * *

Дитя промовляє так щиро і ревно:
— Святий Миколаю, благаю, здійсни
Ти мрію єдину мою щиросердно:
Додому ж бо батька з війни поверни!
Не треба дарунків: айфона і LEGO,
Не хочу веселий цікавий круїз...
Хай татко приїде, постукає в двері,
Щоб мати утерла обличчя від сліз...
Слухняним я був: доглядав за сестричкою,
Матусі в усьому завжди помагав,
І навіть уже розпрощався зі звичкою
Ламати усе. Я дорослим же став!
Хай інші вигадують цяцянки-забавки,
Веселі гулянки і сотні доріг...
Для неньки — мов ліки цілительки-знахарки...
Мені просто татка верни на поріг!

* * *

Дим цигарки виїдає очі...
Певно, моя рідна тихо спить,
Хай присняться їй весняні ночі,
Коли ще нічого не болить.
Коли серце терпне від кохання
І цілунками завітчані уста...
Ще не відає про відчай і страждання,
Ще не припорошена коса!...
Хоч легені з попелу і диму,
Але спогади барвисті та ясні:
Як її, усміхнену, щасливу,
Віднайшов колись-то навесні...
Хоч довкола вибухи шалені,
Світ, здається, з глузду з'їхав геть,
Кожен день підносить в каруселі:
Там життя жевріє, онде - смерть...
Подарую ніжну колискову,
Щоб кохання вічно в ній жило...
Хай мою єдину й веселкову
Нічка заховає під крило...
Хай зцілує сон страхи і втому,
Усмішку запалить на вустах...
Я її, завітчану, казкову,
По житті нестиму на руках...
Бережу їй спокій і світанок,
А для мене – цигарковий дим...
Завтра вийдеш поспіхом на ґанок,
А тепер, кохана, міцно спи!..

*

*

*

Сповитий день у пелюшки туману
Дрімає ще в передранковій млі...
Здається, тихо, мирно з-за лиману
Воскресле сонце зійде з-під землі...
І буде день рум'яний, чорнобровий,
І буде тиша — трепетна, легка...
Та де там! Гул шахедів і моторів...
Вогонь, і дим, і відчаю ріка...
Дитина-день посічений осколками,
Поглянеш — розривається душа!
Виверчує життя надію голками,
І вчаділи, здається, небеса...
А день зверта якнайскоріш до вечора,
Бо помарнів, аж страшно, на виду...
Вогнем і болем вся душа обпечена,
Що тільки-но звільнилася од сну...
Здавалось — рай, Земля Обітована —
Не посягне диявольська рука!
Та де ж! Навала знавісніла і лукава
Із оскалом страшного хижака!
Смеркався день. Його надії, плани
Розтроджені, обвуглені... Болить...
Нависли-набрели густі тумани
Сховати все від ворога на мить...

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів на Косівщині, де і проживає. Членкиня творчого об'єднання «Березівські літературні посиденьки». Технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №35).

МОЯ УКРАЇНА

Поруйнована...та незломлена,
Пошматована...та нескорена,
Кров'ю вмилася...не зломилася,
Бо ти вільная і нездолана!
Ворог згине...нас не знищити,
Бо за землю свою стоїмо.
Скільки Янголів вже загинуло...
Та своє відібрати не дамо!
Все здолаємо... Переможемо!!!
Згине ворог наш в імлі!
Заквітчаємо...і все засіємо
На своїй Українській Землі.

24.08.2025

* * *

Збираю себе до купи...
Не можу ніяк зібрати —

Біль так стискає серце:
Діти ж не мають вмирати!...
Дитячі безневинні душі,
Що линуть собі до зірок...
Чи ж Янголів скільки треба?
Немає спокійних думок.
А мозок в далеких сховищах
Шукає спочинку...нема.
Лиш болі і смерті...й тривога знов,
Страшна і проклята війна!
Поламані й зранені долі,
І стогін людей...і землі...
Ми жили й творили спокійно,
Поки не прийшли москалі!
Криваве реалті-шоу,
Де цінність — не людське життя,
І Світ вже не має Основи...
Чи ж має цей Світ майбуття?
Збираю себе докупи...потрохи
Й надіюсь на кращу долю
Для України і Світу...
За Мир тебе, Господи, молю.

25.07. 2025

* * *

А небо плаче, а небо ридає...
І хочеться вовком вити...
Безжальна війна знов забирає
Отих, щоб ще жити і жити.
Безжальна війна... І просвітку немає,
Дощі, знов холодні дощі...
Цвіт Нації гине, у бою вмирає...

Неспокій і біль на душі.
І боляче, й страшно... Просвітку немає,
А далі – холодна зима,
І що нас чекає, лиш Бог один знає...
Україна воює! Україна жива!
Україна воює... Не знає спочинку...
Вже скільки Героїв в бою полягли!
Небеснеє Військо, Небеснії Сили,
Закрийте Вкраїну своїми крильми.

07.10.2025

ТЕАТР НА АЛЯСЦІ

Театр на Алясці... Грають ролі...
І хоче хтось білети в першому ряду,
Щоби доріжку розстелить...й кричати «браво!»
Убивці, що почав страшну війну.
Театр на Алясці... Що сказати,
Здригається від вибухів вкраїнська земля,
І, Світе, ти це маєш бачити і знати!
А не вітати вбивцю із Кремля.
Чому людей вбиває?... Він не знає,
Бо в нього зараз «місія» не та,
Ти бачиш, Світе, він таки глузує
Не лиш над нами, а й над вами усіма.
Глузує й посміхається тихенько,
А в голові складає новий план...
Як знищити Вкраїну – нашу неньку
Й театр той – суцільний то обман.

18.08.2025

*

*

*

Щиро очі дивляться у небо,
Мама заховає сивину...
Боже, щастя більшого не треба,
Тільки зупини страшну війну.
Скільки в тих очах тривоги й болю,
І надії, й віри, й доброти,
І могла б пожертвувать собою,
Лиш би можна Сина зберегти.
Молиться щоденно кожна мама...
Молиться стражденна Україна,
Виснажена, зранена... Але жива!
Будем жити! Ми піднімемось з руїни...

ПРИСВЯТА ППО УКРАЇНИ

А під зорями хлопці стоять
Поміж зір, де літають ракети...
Бо таке воно сьогодніня,
Й тут не діють ніякі прикмети.
І не йдуть рахувати вже зорі
Наші хлопці — не мають часу,
Бо стоять день і ніч на дозорі,
Щоб збивати москальську орду.
Бо рахують шахеди й ракети
І збивають, щоб ми собі спали,
Бо таке воно сьогодніня...
І цю долю вони не вибирали.
Тож нехай береже вас Господь,
Той Святий, що живе між зірками,

Хай почує молитви усі
І стоїть на посту разом з вами.

* * *

Завжди і всюди, бо ж так цікаво
Люди шукають в тобі гріхів,
Своїх не бачать, ніби й не знають,
Свої тихенько ховають в «архів».
Ох, як цікавить чужа біда,
Всім хіба мало свого?
Краще в молитві Бога просить:
«Господи, охорони нас від усього злого...».
Бо кожен має свій «архів»,
Бо не святі, усі ми грішні,
Прощення в Бога лиш просім,
Бо прощати може лише Всевишній.

11.11.2025

ФЕСЮК ГАЛИНА ПЕТРІВНА

Народилася 16.08.1964 року в селі Пили Жовківського району Львівської області, проживає в місті Жовква. Українська поетеса, краєзнавиця, журналістка, громадська діячка у сфері культури. Членкиня НСЖУ, наукова співробітниця Львівського Народного музею Тараса Шевченка. Засновниця і організаторка Всеукраїнського літературного конкурсу імені Леся Мартовича. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34-№35).

КУЛЬТУРА МОВИ

Не можу слухати цієї нецензурщини, не вміння висловитися. На всіх державних рівнях, блогери і викладачі, батьки вживають ненормативну лексику, обзивають своїх дітей, плюють в душу підлітки... І цим «культурним смородом» ніхто не займається. На сцені неосвічені режисери показують товстезних цариць, що викривлюють мову рідного народу, у віршах вживають нецензурні позірні слова, випускають у світ книги з рогатими чучелами, які проклинають людей, по цілому інтернету розсіюється реклама ворожок, які пропонують свої послуги ворожим «язиком»... То ж звідки візьметься оця культурна краса і культурна мова? З тим треба щось робити.

Як культура мови впливає на свідомість.

Людина живе на землі один раз. І вона не має права дозволити собі у час війни марнувати життя, навпаки, всіяко розвиватися і удосконалюватись. Бо життя залежить не тільки від їжі, про яку потрібно щодня дбати, а й від забезпечення себе духовними цінностями, які теж мають смак.

Смачною може бути й мова. Але її мовлення залежить від правильного чи, краще сказати, від мелодійного володіння мовою та інтонацією. То ж все за порядком. Розуміємо, що культура мови має дуже глибокий вплив на свідомість людини та суспільства загалом. Це проявляється у кількох важливих вимірах:

Формування мислення.

Мова — не лише засіб спілкування, а й інструмент мислення. Висока культура мовлення (чіткість, логічність, точність слів) допомагає людині ясно мислити, структурувати свої думки, знаходити аргументи. Якщо ж мовлення бідне чи засмічене, це часто відбивається на здатності мислити послідовно.

Виховання поваги та етики.

Мовна культура вчить людину дотримуватися норм ввічливості, уникати грубощів, добирати слова відповідно до ситуації. Це впливає на моральну свідомість — формує повагу до співрозмовника, сприяє розвитку емпатії й толерантності.

Національна ідентичність.

Рідна мова є основою світогляду та самосвідомості. Культура її вживання зміцнює відчуття належності до певного народу, зберігає традиції, передає цінності та спосіб бачення світу.

Вплив на емоційну сферу.

Слово здатне не лише інформувати, а й викликати емоції, надихати чи, навпаки, принижувати. Людина, яка володіє культурою мови, вміє керувати цим впливом – піднімати настрій, зцілювати словом, будувати довіру.

Соціальна складова.

Мова з високою культурою – це мова, яка об'єднує, зменшує непорозуміння та конфлікти. Там, де панує мовна культура, легше досягати згоди та взаємоповаги. Отже, культура мови прямо формує рівень свідомості: від особистої – у здатності мислити й виражати себе, до суспільної – у творенні морального клімату й духовних цінностей.

З усього маємо **тези-висновки** про вплив культури мови на свідомість:

1. Формує мислення – чітка й логічна мова допомагає ясно думати.

2. Виховує моральність – культура мовлення розвиває повагу, ввічливість і толерантність.

3. Поглиблює ідентичність – рідна мова є основою національної свідомості та спадкоємності традицій.

4. Впливає на емоції – слово може надихати, зцілювати чи принижувати.

5. Сприяє єдності – культурне мовлення зменшує конфлікти й допомагає знаходити спільну мову.

Висновок: культура мови безпосередньо формує свідомість людини та суспільства, визначаючи якість мислення, моральний рівень і духовні цінності. І тільки вживання нецензурних слів не належить до жодних вище перелічених пунктів, з якою б ви не розмовляли інтонацією...

ЧОМУ ВАЖЛИВО ЧИТАТИ КНИГИ?

У час, коли ми не знали про мобільний зв'язок, тим більше, про те, що книги можна читати завдяки Інтернет-ресурсу, інтелектуальний розвиток фундаментувався через літературу. Хтось зачитувався художніми книжками, хтось — технічними, комусь найбільше до душі була краєзнавча та наукова література, публіцистика.

Я занурювалася у пошукові книги, бо в мені, від народження, сидить аналітична та репортажна журналістика, яка потребує фактів. Так ось чому потрібно читати видані книг, а не Інтернет-ресурси.

По-перше, з книги слів не викинеш, по-друге, книга — це дзеркало обличчя і душі автора, адже він затверджує одяг, в який вона вбрана. І хоч текст, це його душа, але тому й присутній мистецький дизайн, щоб отримувати емоції краси, відчуття важливості книги.

Так, тут можна посперечатися. Мовляв, є автори, які нічого не тямлять про що в своїй книзі понаписували, але маючи достатньо грошей або задля маргентальної слави, купляють тексти і дизайни, і ми бачимо високого ґатунку продукт.

І що зробите? У такому випадку нічого не вдієш, бо подібні «продукти» є в усьому світі. Пригадуєте американський фільм про художницю, яка покохала нездару, що продавав чужі картини? Спочатку жінка повірила, що він менеджер, а з'ясувалося, — справжній маніяк. Цей нездара, коли зрозумів, що закохана жінка може для нього зробити все, що скаже, змусив її малювати картини, які продавав від свого імені. Накінець, коли художниця дізнається, що її мистецьку працю використав свій чоловік, та став мільйонером, вирішує своє обурення ви-

лити йому в обличчя. Чому псевдо-художник створив її пекло на землі.

Цю історію я прочитала у виданку і вона дуже відрізняється від інтернетівської як емоційно, так за художнім оформленням. І це, до речі, є одним із факторів, чому треба читати книжку.

Є ще один важливий момент. Психосемантика. Завдяки цій науці ми можемо зрозуміти, як книга дозволяє розвивати пам'ять, впливає на аналітику та мислення, головне, читач ніколи не стане від неї залежним у порівнянні до інтернет-ресурсів. До того ж, до емоційної книги завжди захочеться повернутися ще раз. Якщо хтось помітив, на початку нового етапу розвитку Українського книгодрукування, читачі із захопленням вчитувалися в літературу, котра пропонувала психологічні, саморозвиткові та комунікативні тексти, зокрема, українською мовою, бо тоді на початках 90-х вони були «на вагу золота». До сьогоднішніх днів знаю тих, хто тримає саморозвиткові виданки у книжкових шафах для подарунків та внуків. І до того ж, ці люди, хто після розвалу союзу вчитувався у літературу саморозвитку, далеко пішли.

Для порівняння. Сьогодні є мільйони тренінгів, аудіо-занять, консультаційних центрів в онлайн. Але всі лекції все одно ґрунтуються на виданках. Зрештою, маймо сміливість признатися, що у крутого тренера все одно думки базуються на філософських чи соціальних характеристиках, виразах, які він десь прочитав – у книзі. І не в електронній, які дуже часто зустрічаються під прізвищем «п'ятого автора», маю на увазі давно переписані з основного автора на народного.

І накінець. Книгу потрібно читати ще й тому, що в умиротвореному читанні розвивається така важлива

характеристика, як аналітика. Читач має можливість прочитати декілька сторінок, подумати, відкласти книгу на деякий час, а згодом знову повернутися до цих сторінок і продовжити читати. Так з'являється аналіз прочитаного. Так розвивається пам'ять. Так можна порівнювати факти. Чи можна так зробити Інтернетчитанням? Можна. Але післясмак буде іншим. І не таким аргументованішим. Тому що тут йдеться про розуміння вартості праці. Автор вкладає у виданок свої знання і свої ресурси. І книга стає його обличчям. Книга стає його душею.

І ще одне. Пригадаймо, як і з чого розвивалася цивілізація, загалом культура... Чому відомі особистості з початку розвитку світу вміли читати, спостерігати за світом, і цінували писемність...та з часом наповнювали книгами свої бібліотеки. Для прикладу. Король Ян Собеський – вихідець із княжої родини Даниловичів, у своїй бібліотеці мав більше десяти тисяч книг.

Думаєте, всі книги у нього були для престижу? Ян Собеський був грамотним, ерудованим і освіченим. Усі походи проти ворогів були непереможними. А правила бою завжди ґрунтувалися на європейських засадах. Його армії боялися вороги. Вдумаймося. 1667 року в його бібліотеці було більше десяти тисяч книг, які, до речі, цар Пьотр I вивіз, конфіскував, вкрав (як це роблять московити сьогодні) з Жовкви до Несвіжу.

А скажете, навіщо є Святі Книги? І так розуміло, що не для того, аби на них дивилися. Інакше, ми б не могли ані фізично, ані духовно розвиватися.

Отож. Читаймо, аналізуймо, сперечаймося завдяки реальній КНИЗІ.

Я – читаю.

ПІЗНАЙ СЕБЕ

Не той щасливий, хто кращого життя шукає,
Бо воно скрізь, мов сонце, мов джерел вода.
А той, хто задоволений усім, що має,
Хто пізнає себе через людей й буття.
Хто вміє всі думки у вервецю зібрати
І відшукати справжні блага у душі,
В середині душі криницю відкопати,
Щоб дім зросила і усі стежки чужі.
Хто серцем не втомлений, а добропристойний,
Молитвою очищується і добром,
Сам вчиться жити, на поклики безмовний,
І обіймає світ турботою й теплом.
Бо якщо добро посіяти на цьому світі,
То у майбутньому плоди з нього пожнеш.
Щасливий, хто себе впізнав, зумів любити.
І як це кажуть: що посієш, те й пожнеш.

09.09.2025

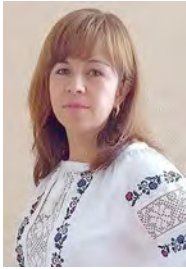
МОЛІТЬСЯ, ЛЮДИ

«Моліться, люде! Не втрачайте віри.
Бог є за Правду і за Неба суть».

Ви кажете, що любите країну,
А вишиванку кроїте із рушників.
Та ви свідомо творите руїну,
Винищуючи творчі задуми митців.
Нема культури і не буде поля,
Не буде ким ні сіяти, ані орати.

Україна і так полита кров'ю...
Як їй про поля знекровлені співати?
Ви кажете, що любите країну?
Горіть! Палайте! Як Шевченко й Прометей!
Прийшла пора — знайдіть святу годину,
Ідіть на захист волі й голосів дітей!
Не встанете сьогодні із диванів
За честь і правду, і свободу поколінь,
Віками будуть гнити в серці рани,
В душі залишаться і божевілля, й біль.
Ви кажете, що любите країну,
Але на мові рідній встановили хрест.
І Кобзаря поклали в домовину,
На ключ замкнули,— недолугий жест.
Отак і живемо. Голодні й голі.
В сльозах — до праці, у боязні — на війну.
З «освітою»,— мов коні на припоні,
А неосвічені за правду зацькують.
Нехай. Хай пробивають серце стріли.
Не журіться. Дух волі й душу не проб'ють.
Моліться, люде. Не втрачайте віри.
Бог є за правду, і за неба суть.

19.09.2025

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів, де і проживає. Спеціальність: фінансист. Членкиня Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №35).

Я БУЛА, Є І БУДУ

Споконвіків я була, є і буду,
У всій красі й з недоліками теж.
Твоєї кривди, враже, не забуду,
Бо підлості твоїй немає меж.
Бо мою волю ти хотів зломити,
Мій лютий враже, сину сатани,
Як ворон здобич хоче захопити,—
Моєї крові так хотів і ти.
Що до лица мені пасує чорне,
Хотів переконати над усе,
Рука твоя незграбна і потворна
За мною тягнеться, біду мені несе.
Я падала. Чого ж гріха таїти?
Та я жива, і ось у чому суть:
Безсмертні соколи – мої всеславні діти
Пропасти через тебе не дадуть.
Я чорне із червоним поєднаю –
Незламності моєї вічний знак,
І синьо-жовте всюди розстилаю,
Я була, є і буду. Тільки так!

24.08.2025

* * *

А я ще не знаю, куди приведе
Ця стежка, що стрічкою в'ється,
Веде нас, коханий, мене і тебе,
Бо долею нашою зветься.
Тримаю за руку і впевнено йду,
Байдужі життя буревії,
Без тебе втрачаю, з тобою знайду,
Кохання, як квітку, лелію.
Ні простір, ні час не завадять мені
З тобою щасливою бути,
Хай зникнуть назавжди всі думи сумні,
Зумієм лихе обминути.
Пліч-о-пліч здолаєм всі труднощі ми,
Пройдемо крізь випробування,
І страшно не буде у часі п'їтьми, –
Нам в допоміч стане кохання.

28.08.2025

* * *

Зіграй мені, літо, симфонію ніжну,
Щоб обертом йшла голова,
Про тебе згадаю, коли буде сніжно,
Як буде холодна пора.
Зіграй мені, літо, акорди прощальні,
Хтозна, чи зустрінемось знов...
Згадаю про тебе в хвилини печальні,
Щоб виплутатись з тих оков.
Зіграй мені щиро, лиш ти так умієш,
Натхненням своїм поділись.
У серці моїм так божественно млієш,
Чи вернешся знов? Повернись...

Зіграй через рік цю ж симфонію, літо,
Дай впитись тобою до дна,
Тебе обіцяю зустріти привітно
Й набутись з тобою сповна...

30.08.2025

* * *

З тобою так спокійно і тривожно,
Так весело і сумно водночас.
Я зрозуміти досі ще не можу:
Ми були разом, чи не було «нас»?
Ти ангел чи диявол нечистивий?
Усе в тобі гріховно-божественне.
Ти вмєш бути вірним і зрадливим,
Ти — щира радість й горе незбагненне.
О моя нагородо й покарання!
На тебе я молюсь і уповаю.
Змішались разом ненависть й кохання,
Обожнюю тебе і проклинаю.

* * *

Прости, що нитку обірвала,
Що не змогла вперед іти.
Не сумнівайся, я кохала,
Не знаю, чи любив і ти.
Прости за те, що відступила,
Твоєї тут нема вини,
Прости за те, що несмілива,
Що не повірила у сни.
Прости за те, що не зуміла
Піти усім наперекір, –
Людського суду не хотіла,
Це так принизливо, повір.

* * *

Одним лиш дотиком долонь
Запалюєш палкий вогонь.
Вогонь в мені, мов знак надії.
Горить у серці він, не тліє.
І, може, зникнуть плач й зітхання
У цій пільмі. Вогонь кохання
Нехай покаже нам дорогу,
Як подолати цю тривогу
Перед незнаним майбуттям,
Нехай дасть силу почуттям.
Не погаси вогонь, благаю,
Бо це єдине, що я маю.
І поки що, мов знак надії,
Горить вогонь, горить, не тліє.

* * *

Прийди, прийди, моя любове,
До тебе небо прихилю,
Тепло весняне світанкове
Тобі дарую, бо люблю.
Допоки кров тече у жилах,
Допоки дихаю ще я,
Моя любов летить на крилах
До тебе, радосте моя.
Прийди, прийди, моє натхнення,
Мій ідеал і сенс буття,
Для тебе лиш ці одкровення,
З тобою піду в небуття.
Усі дари з цілого світу
Тобі я покладу до ніг,
І за тобою піду слідом,
Бо так любити – це не гріх.

* * *

Потягнися до сонця руками
І заплющ на коротку мить очі,
Уяви, що летиш між зірками,
І відчуєш, як жити знов хочеш.
І назустріч веселці казковій
Ти лети по Чумацькому Шляху,
Поринай у вир мрій кольоровий,
І відчуєш, що ти – вільна птаха.
Потягнися душею до неба,
Воно прийме, як рідну дитину,
Пробудитись зі сну тобі треба,
Пам'ятай головне: ти – ЛЮДИНА.

* * *

Я жити не спішу. Хай час чекає.
Не буду підлаштовувати дні.
Бо кожен день і так свій клопіт має,
А я десь почекаю в стороні.
Ходитиму-бродитиму поволі,
На все довкола хочу надивитися,
Всьому радіти, дякувати долі,
В дорозі, може, й старість забариться.
Багато встигну. В Бозі вся надія.
Не буду підлаштовувати дні,
Бо з Ним прожити день – то є подія,
Не дай зневіритися, Господи, мені...

ЯСІНСЬКА ОКСАНА ВАСИЛІВНА

Народилася 22.03.1974 року в місті Коломиї, де й проживає і працює. Завідувачка Музею писанкового розпису — філії Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24, №35).

ВІЗИТІВЦІ КРАЮ — ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ

Двадцять п'ять років тому, 23 вересня 2000 року, на зламі тисячоліть, у рік відзначення 2000-ліття Різдва Христового в середмісті Коломиї було урочисто відкрито сучасну оригінальну споруду, спеціально побудовану для єдиного у світі Музею писанкового розпису.

Музей, що є філією Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського, було започатковано 24 жовтня 1987 року в приміщенні церкви Благовіщення – пам'ятки архітектури кінця XVI століття з ініціативи тодішньої директорки Ольги Кратюк. Поява музею в той час мала велике значення для збереження цього давнього виду народного мистецтва – одного з важливих символів та ідентифікаторів української ідентичності та відродження традицій. Адже тоді в Україні, за винятком локальних осередків Карпатського краю, писанки вже не писали.

У 1990 році експозицію музею демонтували, а будівлю церкви передали релігійній громаді. Упродовж

кількох років музей містився в непристосованому для нього приміщенні. Тож постала нагальна потреба в новій спеціальній будівлі, про що в своїх неодноразових зверненнях на адресу урядовців різного рангу наполегливо наголошувала генеральна директорка Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського Ярослава Ткачук. Тоді, в скрутні 90-і роки, в часи економічної кризи й тотальної невилати заробітної платні важко було лобювати будівництво музею.

І все ж у 2000 році, завдяки розумінню й активному сприянню тодішнього голови Івано-Франківської обласної державної адміністрації Михайла Вишиванюка, в Коломиї було зведено унікальну архітектурну будівлю, центральна частина якої яскраво вирізняється найбільшою в світі писанкою, висота якої сягає понад 13 метрів. У той час середмістя нагадувало велетенський будівельний майданчик, на якому активно тривали ремонтно-реставраційні роботи понад двох сотень будівель. Оновлення давнього міста відбувалось за кошти державного бюджету в рамках програми відродження малих і середніх міст. За короткий час сірі й похмурі будівлі неначе ожили, заграли різними барвами, на яких вирізнилася архітектурна ліпнина. І звісно, найбільш очікуваним було відкриття самотнього музею.

Унікальну будівлю для Музею писанкового розпису спроектував івано-франківський архітектор Ігор Шумин на основі ідеї коломийського художника-вітражиста Володимира Блащука. У первісному задумі «писанка» мала бути вітражна, та задля надійності й довговічності від вітражів довелося відмовитись і використали традиційні будівельні матеріали.

Концепцію сучасної експозиції музею розробила Ярослава Ткачук. Проєкти інтер'єрів (за браком коштів було реалізовано лише частково) та розпис внутрішньої сфери здійснили коломийські митці Василь Андрушко та Мирослав Ясінський, які мали вже позитивний досвід створення першої експозиції Музею писанкового розпису.

Нове оригінальне приміщення музею від ідеї до урочистого його відкриття постало за рекордний термін – усього за 90 днів. Як будівельники, так і музейники працювали і вдень, і вночі, щоб устигнути до проведення X Міжнародного гуцульського фестивалю, який об'єднали з іще одним фольклорно-етнографічним фестивалем – «Коломийка». Небуденна подія поєднала тоді українців з усього світу. Вулиці до темної ночі були велелюдні, як і зали щойно відчиненого єдиного в світі Музею писанкового розпису.

Відтоді унікальний музей є справжньою візитівкою міста й області, які стали називати писанковими, набув ще більшої популярності в Україні та за кордоном. І з кожним роком зацікавлення тільки зростає. Серед відвідувачів музею чимало відомих особистостей – це і президенти, послы, міністри, представники влади різних рівнів, діячі культури та науки, зарубіжні офіційні особи. На згадку про свій візит вони залишають на писанці автограф з допомогою писачка та розтопленого бджолиного воску.

Відвідувачів приваблює як оригінальна споруда музею, так і можливість ознайомитися з розмаїттям самобутніх мініатюрних творів, яких тільки в експозиції представлено понад три тисячі. Це писанки, мальованки, дряпанки, створені на курячих, гусячих, страусиних і навіть перепелиних яйцях, а також декоративні, оздо-

блені вишивкою, паперовою аплікацією, рослинною серцевиною, насінням з різних злакових культур, соломкою, дерев'яні інкрустовані й різьблені, керамічні писанки з напівкоштовного каміння, прикрашені технікою перегородчастої емалі із застосуванням золота й срібла. Найдавнішою не тільки в нашій колекції, а й в Україні є 500-літня писанка, написана природними барвниками на гусячому яйці, яку було знайдено у Львові під час археологічних розкопок.

Загалом музейна збірка налічує понад 12 тисяч унікальних експонатів з усієї України та майже сорока країн світу, зокрема Канади, США, Польщі, Чехії, Словаччини, Румунії, Данії, Франції, Німеччини, Китаю, Індії, Австралії, Аргентини, Туреччини, Індонезії, Єгипту.

На першому поверсі музею відвідувачів зустрічає скульптура «Різдво» коломийського митця Романа Захарчука. Створена з білого мармуру, вона уособлює народження нового життя в образі Божої Матері з Дитяком у символічному овалі, що нагадує яйце.

У музеї відбуваються міжнародні конференції, семінари, круглі столи за участі науковців, мистецтвознавців, відомих писанкарів і митців, на яких порушують питання збереження традицій, сучасного стану та розвитку писанкарства. У 2002 р. в рамках Міжнародного фестивалю «Коломийка-2002» відбувся II Міжнародний з'їзд писанкарів та наукова конференція і виставка творів учасників з їзду з України, Словаччини, Канади, США, Франції, Польщі, Румунії. Під час проведення у 2018 р. Міжнародної наукової конференції «Мистецтво писанкового розпису – соціокультурний скарб України», присвяченої 30-річчю створення Музею писанкового розпису, на зустрічі представників України та Естонії було розпо-

чато шлях для спільного внесення до Репрезентативного списку нематеріальної культурної спадщини людства української писанки. Першим кроком стало внесення в 2018 р. за поданням Музею писанкового розпису та Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського елемента «Традиція гуцульської писанки» до Національного переліку елементів нематеріальної культурної спадщини України, який став важливою складовою міжнародного елемента від України спільно з Естонією «Писанка: українська традиція і мистецтво оздоблення яєць». А 3 грудня 2024 року на 19-ій сесії Міжнародного урядового комітету ЮНЕСКО українську писанку визнали культурним надбанням людства.

Музей писанкового розпису дав поштовх для запуску і проведення в Коломиї щорічного фольклорного фестивалю «Писанка», під час якого в музеї відбувається низка тематичних заходів, став мистецьким осередком єднання писанкарів, дослідників народного мистецтва, митців з різних куточків України та світу, має чималу географію міжнародної співпраці.

Щороку мистецтво української писанки, багатство її орнаментальних композицій музейники яскраво популяризують в Україні й за кордоном – на виставках і фестивалях у Гуменному й Свиднику (Словаччина), Крефельді, Ретінгені, Дюссельдорфі, Ліндлярі, Кельні, Фрехені (Німеччина), Кракові, Ополе, Любліні (Польща), Парижі (Франція). Під час виставок відбуваються тематичні лекції, серії майстер-класів з писанкарства та консервації писанки.

Натомість музей радо приймає виставки як з України, так і сусідніх країн – щороку в середньому відбува-

ється п'ятнадцять різножанрових виставок декоративно-ужиткового й образотворчого мистецтва з музейних колекцій і приватних збірок.

У музеї впродовж року всі охочі можуть відвідати майстер-класи з писанкового розпису, які для дітей і дорослих проводять наукові співробітники музею, а також народні майстри. Коломийські школярі мають можливість навчатися в Школі писанкарства. Курс навчання розраховано на шість місяців і розпочинається на початку жовтня. Упродовж цього часу діти вчать традиційного розпису, знайомляться з історією, давньою символікою писанки та регіональними особливостями писанкарства в Україні.

Музейний простір сприяє проведенню різноманітних мистецьких акцій, літературних презентацій та зустрічей для дітей і дорослих, є чудовим середовищем натхнення для відвідувачів різного віку та соціального статусу, серед яких особливо в часі повномасштабної війни зростає кількість військових і ветеранів Збройних Сил України, волонтерів, внутрішньо переміщених осіб, а також людей з особливими потребами.

У 2021 році в Музеї втілили два масштабних і багатоскладових проекти. Майже одночасно відбувся капітальний ремонт музею за сприяння міського голови Богдана Станіславського, вдалося відновити декоративний розпис фасаду сфери яйця, який здійснили косівські митці Василь Перегінець та Ігор Барановський, та реалізувати проект «Оновлення й модернізація експозиції Музею писанкового розпису – філії Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського» за підтримки Українського культурного фонду й Державного агентства розвитку туризму.

Завдяки сучасній подачі експонатів та супровідній інформації, насамперед через мультимедійні засоби, оновлена експозиція Музею писанкового розпису стала цікавішою та зрозумілішою для дітей та молоді, доступнішою для відвідувачів з порушеннями зору та слуху, приваблює більшу кількість відвідувачів, дає можливість глибше пізнати культурно-мистецькі надбання та традиції.

За час своєї діяльності музей отримав визнання серед мистецтвознавців, науковців, широких мистецьких і громадських кіл, відвідувачів різного віку, соціального статусу, уподобань, а також від багатьох культурно-мистецьких і туристичних інституцій. Зокрема, в 2007 році Музей писанкового розпису став учасником Всеукраїнської акції «7 чудес України» та отримав спеціальну відзнаку в номінації «Визначна пам'ятка сучасної України», у 2017 році найвідоміший у світі сайт про подорожі «TRIPADVISOR» відзначив музей «Сертифікатом про досконалість» (Certificate of Excellence), виданий за високий туристичний рейтинг, а 2020 року музей було визнано туристичним «магнітом» Прикарпаття.

Запрошуємо принагідно відвідати Музей писанкового розпису, побачити унікальну збірку мініатюрних шедеврів, що невпинно поповнюється новими цікавими творами, через які пізнаємо Україну, її історію, культуру та традиції.

ОКСАНА ЯСІНСЬКА, завідувачка Музею писанкового розпису – філії Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Коринського.

P.S.

25 років!!! Чверть століття... Час невблаганно мчить у вічність, забираючи з собою події, що згодом стають історіями, легендами і міфами. І в кожній із тих подій головними дійовими особами були і залишаються люди... Дякую кожному причетному до цієї події персонажу. Дякую словом, щирим стисканням руки і тихою молитвою тим, хто вже не з нами... Дякую моїй дорогій колезі, Оксані Ясінській, за цей історичний екскурс, довжиною у чверть століття.

ЯРОСЛАВА ТКАЧУК, директорка Національного музею народного мистецтва Гуцульщини та Покуття імені Йосафата Кобринського. Місто Коломия. 23.09.2025.

ЯХНЕВИЧ ОРИСЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 17.10.1947 року в селі Семенівка Городенківської ОТГ на Івано-Франківщині. Українська письменниця, поетеса, авторка пісень та півтора десятка власних книжок. З дитинства невиліковною хворобою прикута до ліжка. Членкиня НСПУ та Асоціації Українських письменників. Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука та Григорія Никифорука. Нагороджена почесною відзнакою «За подвижництво в культурі Прикарпаття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№35).

ДЕНЬ УКРАЇНИ

Сонця позолота у вікні спинилась,
І вже будить ранок до праці людей...
А мені всміхнувся, наче би наснився,
України славної сонцесяйний день!
О моя соборна, вільна, Незалежна,
Скільки літ ішла ти в глумі до мети...
Цінують твій символ нащадкам належно,
Бо лиш так боротись вмієш в світі ти!
Хай там бенкетують греки чи іспанці,
Хай вирує настроїв денно і вночі,
Люблю до безтями предків наших танці,
Сорочки вишивані, запаски з парчі!
Я тебе не кину у біді ніколи,
Але і не знаю, як допомогти?!

Я лише бажаю дружби і любові
І на видноколі мир всім зберегти!
Україно, ненько! Процвітай трояндно!
Дай мені гордитися, хоч і у журбі...
Ти така озорена, сонячно принадна,
Я щоразу кланяюсь в молитвах тобі!

24.08.2025

СВІТ СИНЯВИ

Україна горить, Україна в вогні,
Україна — мов факел палає,
Та не зможе ніхто погасити пісні...
Прапор той, що під сонцем витає!!
Будуть птиці й народ! І не стане заброд,
Щезнуть враз яничари і юди...
Встануть предки з могил, і розвіється пил:
Гніт віків, що давив наші груди.
Зазоріє життя з медом бджіл золотих,
А не трутнів, що сморід розносять!
На планеті Земля підіймуться мости,
Світ хлібів, синяви і колосся!

26.09.2025

БУДЬ ЗІ МНОЮ

Знайди мене і більше не губи,
Хай не минає, хоч і в смутку, старість...
Із уст моїх напиток пригуби —
На зло тим людям, що тамують заздрість...

Минулого вже розійшовсь туман,
Відкаркали ворони чорні й білі...
Було чи не було? Кохання чи обман?
Та наші весни зорями доспіли!
Знайди мене й нікому не віддай!
Помріймо разом — разом воскресімо!
...На новорічній казці загадай,
Щоб Нагасак не було й Хіросіми!
Повільний хід прив'язаних коней,
А нас судьба й на мить не відпускала...
Завжди в ланцах був з нами Прометей,
А Муза нам з Пегасом заспівала!

27.08.2025

ТАРАСОВІ МЕЛЬНИЧУКУ

Гуцулка-мати породила
І для життя, і для краси,
А дала мученику крила —
Князя Роси.
Пройшов у холоді й зневірі
Увесь свій вік на чужині,
Де скаженіють люті звірі
Та «вбиті» вірші і пісні...
В снігах земля заледве диха,
І стогне буря в котрий раз.
Та, нахилившись, про щось пише
Красивий легінь з гір — Тарас!..
Пророк! Ви чуєте, гуцули?!
Як він, несім в серця любов
Планеті, людям, що пірнули

В проблеми вічні стрімголов!..
Гарячий місяць серпень плаче,
І Україна сльози лле,
Й ти голову схилив, юначе,
Бо Князь Роси вже не встає...
Та його слава має крила,
Й вона витає поміж нас!..
Гуцулка-мати народила
Тебе, мій Князю, в добрий час!

РІДНА МОВА

*У вінок світлої пам'яті
Людині-борцеві Андрію Парубію*

О мово моя незамінна,
Мов юних дівчат й хлопців соло,
На сценах легка, мов пір'їна,
Друзів збираєш навколо!
Зворушуєш серце і душу,
Відновлюєш приспану мрію,
З тобою я скелю розрушу,
За обрієм враз зазорію.
Ти — в нас від походу з колиски,
Від першого подиху-слова...
Від спільної ложки і миски,
Мов їжа питна і здорова!
Де крок не ступлю чи спіткнуся,
Ти всюди, мов лагідність мами...
Без тебе, повір, задихнуся,
З тобою іти над віками!

О предківська, наче магічна!
За тебе я кращу не знаю!
Незламна в бою, героїчна!
В душі — коли я засинаю!

02.09.2025

О МОЇ ПОДРУЖКИ

Задивлюся в очі, на смагляве личко,
Маючи коляску-візок на меті...
Алла Васишлин й Марійка Боечко
Відкрили для мене сонце на путі!
Ой чи збагачуся їхніми дарами?!
Чи зможу ще бути у розквіті сил?
Та одного прагну, щоб повік був з нами
Український жіночий та творчий ясир!
Хоч би був від ранку до пізньої ночі
Музи чарівної мелодійний тон,
А в злеті Пегаса і в стилі робочім
Нам би посміхався трояндний бутон!
Ох, яке ж то щастя побувать в полоні
Ліричного слова, молодечих дум!
О мої подружки! Українські доні,
Збираюсь на зустріч, на святковий бум!

09.09.2025

ТИРЛИЧ

Як буде важко — мене поклич,
Я до тебе в ту ж хвилю прилину,
Бо маю зілля хмільне — тирлич,
Зілля, що знає причину...
Примчу крізь терни, через ріллю,
Твій душі настрої зрошу сльозою...

Не треба буде казати: «Люблю!» —
Лише обнятись, мов хміль з лозою...
Лише б заглянути в очі раз —
Й колишня зрада, мов віск, розтане...
Покличеш, знаю, уже пора...
У серця наші сонце загляне!

12.08.2025

МРІЯ

Розсипала сонячне проміння
Крізь вікно невидима рука...
Рахувала й ждала з нетерпінням —
Хай то буде син, а чи дочка!
Уявляла оченята сині,
Мов льонок, волоссячко ясне...
Ой, ви мрії — ніжні, журавлині,
На двох щастя — небесне й земне!
Вже дитятко тулить губенятка
До молочних персів, до грудей...
Гріється чайочок у горнятку,
Колискова ввечері і вдень!

25.09.2025

А ДОЩ ІШОВ...

Він впевнений у власній силі був,
Вона була покірна і велична...
Як він шептав в п'ятьмі —лиш явір чув...
«Ти не така, як всі... Каліка? Симпатична...»
Протези. Милиці. Безвладдя рук...
Життя чи існування? Кара Божа?!
«Артистка ти! Зворушиш і гору!
Безстрашна! Мужня і непереможна!»

...А дощ ішов. І мив прозоре скло,
І було зручно й затишно в машині...
Немов ніколи не родилось зло
І не бувало боляче людині!

11.09.2025

СИЛЬНА ЛЮБОВ

Він наш гуцул, із гір Карпат,
Вона звідтіль, де Чорне море,
Спочатку був, мов рідний брат,
(Може мішало спільне горе).
Він на візочку і вона,
А санаторій — матір, доля...
Їх поєднала вишина,
А не волошки в житнім полі.
Одна їдальня, один стіл,
А ще навпроти очі в очі...
Душа закоханих двох тіл
І з білим ложем ждала ночі.
Минав ще день й не без тривоги,
Щоб підтвердити двох єднання...
Та замість ЗАГСу прийшов Бог
І вмить скріпив їх без вагання.
Сім'я — це діти! Творчий злет!
Рука перо не покидає,
А муж сильніший від ракет —
Кращого життя він не жадає!

14.09.2025

ЖИТТЯ ПОВНЕ ДИВ

Заручи мене, доле, з вербою,
Яку татко колись посадив,

Уявляти себе чарівною
Буду завжди в житті, повна див.
Березневі вітри на припоні,
Нас потішать при першій теплі...
Моїх ранків розсідлані коні
Враз промчать по ромашковім тлі!
Будуть верби й калини шуміти
Над моїм синьо-зорим вікном...
Нам судилося мрії леліти,
Нам судилося бути обом!
(Я б'ю тобі, доле, чолом)!

12.10.2025

ДО ПОБАЧЕННЯ, ЖУРАВЛІ

Як здружило літо нас гаряче!
Нерозлучні ми були і в полі...
Журавлі осінні, до побачення,
Мірної дороги вам на волі!
О жожаку, чом такий журливий?
Чом в блакиті сумно так курличеш?
Жаль лишати ці озера й ниви,
Чи ти нас в незнаний вирій кличеш?
Огортають землю сиві хмари,
Присмутніли верби над потоком,
Але знаєм: журавлині пари
Принесуть всім щастя з новим роком!
Навесні у сонячній розлитті
Ваше «кру» привітно залунає —
Це для вас путі назад відкриті:
Повертайтеся! Віримо! Чекаєм!

10.10.2025

СЛК «СУЦВІТТЯ»

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 18 травня в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює в ВПУ-14 міста Коломиї. Літературна редакторка газети «Гомін» (з січня 2024 по лютий 2025 року) та альманаху «Суцвіття» (№3, 2024). Членкиня та одна з адміністраторів Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №35).

* * *

А я все ще там, прилишилася в літі,
В думках перелистую дні розмаїті.
Чи щось загубила, чи хто його знає,
Воно ще і досі не відпускає.
Пасуться тумани в лугах спозаранку,
А літо мене ще тримає, мов бранку.
Як діяти маю — сказати не хоче,
Лиш трепетним спогадом душу лоскоче.
Складається часто: щось недоробили,
Чи недоказали, чи недолюбили...
І потім щодуху можливість шукати.
А пізно вже — осінь рахує дукати.

* * *

Поговори зі мною, вересню, посидь,
Ще встигнеш своїм сяйвом майоріти.
Неначе літо, дивно так, — пашисть.
Але я знаю, то твої кульбіти.
Спокусно пахнеш яблучним вином,
Тяжіють соком виноградні грона...
А день, та все по часу, мов серпом.
Тобі то що – завітчана корона.
Поговори зі мною, вересню! Авжеж,
Ми стільки всього маємо згадати.
Лиш не руйнуй отих небесних веж,
Які ще вміють сонце підіймати.

* * *

Уже не літо, але ще й не осінь —
Така собі передосіння суть.
І мерзнуть у світанків ноги босі,
Туманом оповита з ночі путь.
Тяжіє сад. Розноситься медами
Ген-ген поміж отой прадавній ліс.
І щось таке вже сіється між нами:
Чи смуток, чи щось вітер ще приніс.
Та все за тим, що так і не збулося,
Не проросло з безумства протиріч.
Чи було літо? Чи лише здалося?
А, може, власне і не в тому річ?!

* * *

Абонент недоступний, давно не в мережі...
Плавляться здогади необережні.
Спритне безсоння по венах гуляє.
Може вже завтра... То так буває.
Тиша шліфує душу безжально.
«Все буде добре» – як це банально.
Що ж там ховає незримо мовчання,
Вже відправляю «до запитання».
Тягнуться вічністю миті, години:
І так щоднини, і так щоднини...
Враз телефон, мов спасіння, вібрує –
Ваш абонент...він на небі...не чує...

* * *

Вам каву, чай, десерт бажаєте?
Щось, може, з вишуканих вин?
Мені би спокою, а знаєте,
І щоб спинити часоплин.
Мені би жменю терпеливості,
Без цукру – то вже інший смак.
І ще удачі, по можливості,
Без неї, все-таки, ніяк.
Мені би світла ясноокого,
В саме осердя, до кісток,
Тепла туди рожевощогого
І тихих радостей ковток.
Ах, каву? Так, люблю з корицею.
А то я щось відволіклась.
Колотить осінь день правицею,
А я кажу їй: «В душу зась!»

**Гори – то любов!
Місце сили, спокою,
Душевної гармонії!**

Привал осінній. Остивають дні,
Тумани в світ виходять спозаранку,
А лагідні калинові вогні
Цілюють тишу в руку на світанку.
Грибні дощі торують шлях до гір,
Туди, де спокій множиться з пів тона.
Потрохи сонце вже втрачає зір,
Взнаки дається літня перевтома.
Тепла б побільше, сили з верховіть,
Нехай душевні повняться засіки.
Привал осінній. Дух тисячоліть
Вливається в гірські потоки й ріки.
А ми все в мандри, все в життєвий біг,
Задихавшись, долаємо пороги.
Шепоче осінь крізь привітний сміх:
Присядь на хвильку, відпочинь з дороги.

* * *

В Коломиї осінь. Вирядилось місто
У багряні шати, в сонячну блакить.
Горобина щиро: «Ось тобі намисто,
Й буде ще привітніша ця осіння мить».
В затишних кав'ярнях ароматний спокій
Розчиняє смуток всіх похмурих днів.
І душа радіє – світ такий широкий,
Але вабить осінь рідних берегів.
Сонце йде на захід, в чашці стигне кава,
Чорнобривці гречно квітнуть біля хат.

Осінь в Коломиї напрочуд цікава —
Вже подала руку в щемний листопад.

* * *

Просто... Є... Люди... З якими цікаво,
З якими солодка без цукру кава...
З якими проста й легка розмова...
І все зрозуміло з першого слова.
Просто Є люди, з якими тепло...
Душевно, щиро, навіть дотепно.
Неначе світло в кишенях тримають...
А коли темно, ним обіймають.
Просто Є люди, яких небагато...
Що навколо Себе створюють свято.
Завжди надихають, підносять до Неба...
І в кожного Є... В таких Людях потреба...

* * *

Оця осіння нагота,
Невідворотна і безжальна,
У вічі дивиться печально:
Я вже не та, я вже не та.
Стоять обвітрені ліси.
Щось намагаються збагнути...
Та вже ніяк не повернути
Отої дивної краси.
Хіба що нарік, час пройде,
Таки щось зміниться на краще.
Вдихнеш отак повітря натще,
І спокій нишком підійде.
Всміхнуться в осені вуста,
Засяє світлом позолота.

І мовить знов: (така охота)
— Я все ще та, я все ще та.

* * *

Листопадно. Сутуляться ранки,
Поглядаючи скоса на схід.
Вже не ті, що були, забаганки.
Лиш скупий прохолодний «привіт».
По периметру тиші ступає
Те загублене, що не збулось.
І надію за руку тримає:
Може завтра, а може якось.
Хризантемне доладне цвітіння
Зігриває простуджені дні.
Листопадно. Задума осіння
Вже проклала путівець зими.

* * *

Листопадово все: що сьогодні, що завтра, що потім...
Притаїлись дощі, таки добре хоч трохи без них.
Лист кленовий дописує щось на прив'ялім звороті.
Йому сумно уже без тих днів: золотих, золотих...
Замовкають слова. Їм не просто отак поміж люди,
Часто губляться в натовпі китиці зірваних фраз.
Вечори заглядають у вікна, (такі вже зануди).
Дочитати відкладену книжку — от саме якраз.
Листопадово все: не рятують скупі компліменти.
Пізня осінь складає пожитки — уже повний міх.
Залишаються з нами лише ті приємні моменти,
Які кожен прожив, як умів і як міг.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району. Закінчила середню загальноосвітню школу в селі Коршів. Учасниця і лавреатка багатьох літературних проєктів і конкурсів. Героїня телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (27.11.2023). Переможниця всеукраїнського конкурсу поезії «Закарбований у слові – 2025». Учасниця альманахів: «Суцвіття», «Дотик», «Колобок», «Відтінки медоквіту», «Без тебе», «Розсипані зорі». Друкується у місцевій періодичній пресі. Друкувалась у часописі «До світла» (Італія 2010-2013р.). Авторка п'яти поетичних збірок і дитячої книжки «Казкові історії» (2024). Членкиня Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття» та Асоціації поетів-ронделістів України. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки (2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№35).

ПОЕТИЧНІ МОТИВИ – 2025

* * *

Між землею і небом –
Завіса чарівної ночі,
Десь, у світлі проміння,
Доторкнусь до твоєї руки.
Тільки погляд єдиний,
Без слів говоритимуть очі,

Бо слова уже зайві,
Коли сяють вони, як зірки.
Заблукаємо в мріях
Усупереч істинам долі,
Почуття непокірні
Подарують і радість, й печаль.
Та душа, без кохання,
Не знає ні щастя, ні волі,
Лиш заплаче у тиші,
Як до струн доторкнеться скрипаль.
Хай нас ділять світи,
А стежини ведуть в паралелі,
Та, для наших сердець,
Є в надії надійне крило.
Ми зустрінемось в снах
На одній чарівній каравелі,
І відчує душа,
Як кохання дарує тепло.

* * *

Епоха зла руйнує рідний світ.
Обпалені війною дні і ночі.
Байдужа смерть до зовсім юних літ,
До сліз отих, що заливають очі.
Знов літо плаче краплями дощу.
У згарищах міста і у руїнах.
Десь чути крик: «Ніколи не прощу...
Лиш перед Богом стану на коліна...».
Немов пісок крізь пальці, йде життя —
Для когось перший день, комусь останній.
Сьогодні ми — основа майбуття,
А всі ідеї губляться в тумані.

У серці мрії, а в душі печаль.
Стають хрести у пам'яті рядами.
Земля свій біль і невимовний жаль
Теж може розділити тільки з нами.
Сумні сплелися й світлі кольори.
Танцює вітер з пухом тополиним —
Навіть тоді, як гаснуть вечори
В словах п'янкх, під поглядом невинним.
Згорає день, ховається у дим.
Торуємо свій шлях уперто нині.
Хай знають ті — хто був глухим й німим:
Зійде знов сонце в нашій Україні!

* * *

А в серпня вже осінні кольори,
Хоч теплий день, та догорає літо,
Цикади ще тривожать вечори,
Кохуючись між вітами і цвітом.
Тумани сірі стеляться, як дим,
Плете павук знов павутини білі,
А поміж листя, з кольором рудим,
Ховаються плоди осінні, спілі.
Холодні ранки в крапельках роси,
Повільно відступає літня спека,
У яснім небі чути голоси —
В далекий край збираються лелеки.
Медовий запах огорнув сади,
Солодким соком яблука налиті,
Вже є осінні на землі сліди,
Але ще серпень, скрізь, у ріднім світі.

* * *

Стоїть поет на шпилі всіх думок —
Де грають голосно церковні дзвони,
Де солов'ї дають комусь урок,
А сни спасають тіло від втоми.
Частує вірші медом пізній цвіт,
Вином спокуса пригощає тишу.
Не має меж той дивовижний світ,
Що, тільки раз, поет впустив у душу.
Радіє й плаче в ньому суєта,
Тримає в пам'яті усе минуле,
Лиш серце знає — доля не проста
І ще не всі життя його збагнули.
У нім світанок п'є росу з полів,
А вітер гонить юності вітрила.
Як більший досвід, меншає гріхів
І, з кожним днем, міцніші вільні крила.
В нім квітне світ. Горить сльоза сліпців.
І, часто так, падають слова в безодню.
В нім б'ється дух героїв й честь бійців,
Що силу й славу визнають Господню.

* * *

У обіймах осінньої ночі
Щось шепочуть холодні вітри.
Почуття розтривожив жіночі
Ясний місяць, що світить згори.
Прохолодою бабине літо
Зачепилось за душу мою.
Доля знов поведе мене світом,
Та її визнаю, як свою.
В краплі сліз заховалося лихо,

Як сягнуло у прірві до дна.
Світла ніч без пісень — надто тихо,
І бентежить її тишина.
До світанку засяє росою
У тумані стійкий сухоцвіт,
Де, в думках, розмовляти з собою,
Хочу, мабуть, багато ще літ.
Ніч безсонна потихо відступить,
І змахне знов крилом часоплин,
Та бажань у душі не остудить,
Залишаючи запах жоржин.

* * *

Там, де вітер торкається тиші
І гойдає всі мрії твої,
Я для тебе писатиму вірші,
Хоч не змовкли тривожні бої.
Ми дорослі та мрієм багато,
Бо життя — не роки, тільки мить.
Я так хочу тебе обійняти,
Коли чую, як в небі гримить.
Лиш з тобою я буду сильніша,
В нас не буде дороги назад,
Розцвіте знов земля найрідніша,
І родитиме батьківський сад.
Наболіле сьогодні співаю —
Наша дійсність тепер не проста,
Та я зможу, розлуку здолаю,
Цілуватиму твої уста.
Нас єднає кохання з тобою,
Світ майбутній чекає новий.
Справжнє щастя умите сльозою,
Тільки ти повертайся живий.

* * *

У цім житті короткому, як сон,
Так часто, в миті розпачу і втоми,
Шукаємо для серця еталон,
Щоб не зламали болісні судоми.
Черпаєм сили в щедрої землі,
Коли натхнення опускає крила,
Коли великі мрії і малі
Розгублені у пошуках вітрила.
Свої молитви шепчем до ікон
І вже надії не лякають грози,
Бо все життя – напрочуд дивний сон,
Де хтось усмішкою нам сушить сльози.

* * *

Нас ведуть тумани по стежині в осінь,
Достигають яблука в батьківському саду.
Де, в дитинстві нашім, бігали ми босі,
Я тепер, у спогадах, часто-часто йду.
Пахне сад плодами в кольорах осінніх,
Поспішає вітер в загадкову даль.
Вже не чути в тиші голосів тих літніх,
А сумних мелодій награє скрипаль.

ПРАПОР УКРАЇНИ

В нім, завжди, майорить
Диво синіх небес,
І жовтіють степи
Життєдайної слави.
З ним народ наш вмирав,
Зустрічав з ним прогрес,
Поколіннями жили

Для волі й держави.
З ним до бою ішли
Захищати свій рід,
Сотні літ наші предки
Лихої години.
З ним сьогодні в боях
Наша молодь стоїть
За майбутнє своє
І за долю країни.
В ньому сила небес
І багатство землі,
Дух свободи у ньому,
Як світло заграви.
Йому честь віддають
І дорослі й малі,
Бо наш прапор —
Це символ держави.

ГЕРОЯМ-ЗЕМЛЯКАМ

І біль, і жаль без Вас на цій землі,
Від сліз щоденних не гояться рани.
На крилах сум підняли журавлі,
Та кожний з Вас живе у серці з нами.
Вклоняюсь Вам за подвиг до землі,
За ранок цей і в синім небі сонце,
За сміх дитячий в рідному селі
І ясний промінь у моє віконце.
Вклоняюсь Вам за кожний день життя,
За мрії всі великої родини,
За всі живі у серці почуття
І за майбутнє нашої країни.

БОЙЧУК КАТЕРИНА ВАСИЛІВНА

Народилася 03.10.1954 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учителька української мови та літератури. Членкиня СЛК «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Друкується в спілчанській газеті «Гомін» та місцевій пресі. Авторка поетичної збірки поезій «Душі торкнуся словом». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34 - №35).

НАРОДЕ МІЙ

Народе мій, скарби твої пісенні
Справіку б'ють нетлінним джерелом,
Душа твоя у Божому натхненні
Красу творила, билася зі злом.
А пісня, пісня, як орлині крила,
Тебе підносила увись, у небеса,
Симфонію твого життя творила —
В ній горе й щастя, усміх і сльоза.
У ній кохання й відголосся бою,
Душі страждання й радості буття,
В ній поривання боротьби за волю,
В ній суть і зміст народного життя.
У вік комп'ютерів, сучасних технологій
Ви скажете, що місця їй нема,
Замулені до тих джерел дороги,

Та пісня в груді пробивається сама.
Адже вона, як і душа, безсмертна,
І де ще в світі кращу віднайти?
Народе мій, тобі судилось вперто
Йти з піснею до заповітної мети.

ВИШНЕВИЙ СПОМИН

*Пам'яті загиблого у 2014 році
ЛУЦКА АНАТОЛІЯ*

ВІЧНИЙ СПОМИН

«У Бобринці достигли, мабуть, вишні»,—
Летів думками у свій рідний край,
І спогади, немов стежки колишні,
Вели в дитинства незабутній рай.
Себе малим хлоп'ям ще пам'ятає:
Біг стежкою від хати до воріт,
Там його вишня зустрічає,
Як бабця, кличе внука на обід.
Вона його завжди стрічала радо,
Як повертався з далечі доріг,
І він ішов до неї на пораду,
Переступивши батьківський поріг.
Це все було недавно, ніби вчора,
Бо за плечами небагато літ,
Все відібрав у нього лютий ворог,
Мрій молодечих обірвав політ.
Тепер воїн, він солдат і зброю
Тримає міцно у своїх руках,
На бій стає з москальською ордою —

До перемоги це єдиний шлях.
Всміхнувсь думкам своїм, на друга глянув:
Про щось своє задумавсь побратим,
Удвох складали на майбутнє плани,
Тут, на війні, вони здружились з ним.
Тоді разом вони були на варті,
На блокпосту, щоб ворог не пройшов.
Блокпост «Довжанський» — значилось на карті,
Там своє місце у строю знайшов.
І раптом вибух, спалах... І мовчання...
Душа зітліла знялась в небеса.
Вже потім скажуть, що пряме влучання,
Над попелищем плакала роса.
Чи думав він тоді, в ту мить затишшя,
Про смерть, що так раптово прилетить?
А там, у Бобринці, старенька вишня
Його все виглядає край воріт.
Блокпост «Довжанський». Тут він залишився
Повік стояти мужнім вартовим,
А старій вишні сон якось приснився:
До неї він біжить хлоп'ям малим.

ДЗВЕНІЛА ТИША...

Дзвеніла тиша над безмежжям нив,
Сміялось поле золотим колоссям,
Вітрець легенький з колосками гомонів...
Рай на землі — тоді мені здалося.
І враз під вибухами здибилась земля,
Заплакала кривавими сльозами,
Ядучим димом застелилися поля,

І спалахнуло пекло під ногами.
Горіло поле, пожирав вогонь
Колосся стигле, золоті зернини.
Ридало поле, а з обвуглених долонь
Здіймались в небо розпачу жарини.
Тоді не хліб збирати довелось:
Там лють і ненависть до ворогів вродила.
Від болю серце лиш змужніло, не здалось,
А за плечима вирости помсти крила.
Відімстимо нападникам за все,
І буде в них земля горіти під ногами.
«Любити Україну понад усе, —
Синочка мати вчить, ідучи полями,—
Ми зможемо, ми подолаєм їх,
Бо нас любов до України пориває,
Відплатимо за все і за усіх,
Спалене поле кривди не прощає».

* * *

Обійму тебе молитвою своєю
І ласкавим словом обійму.
Засвічу над долею твоєю
Зірку провідну, що крізь пітьму
Виведе тебе живим із пекла бою,
Збереже тебе в найважчу мить.
Глянь, вона вже світить над тобою —
То любов моя тобі зорить.
Ти лиш віри, віри не втрачай
І не сумнівайся ні хвилини,
Зброю міцно у руках тримай
І будь вірним сином України.

* * *

Синочку, зачекалась тебе хата,
І вигляда тебе розквітлий сад,
І стежечка біжить тебе стрічати
Туди, де ночами рясніє зорепад.
Ждуть — не діждуться тебе ластів'ята,
Гніздечко ліплять над твоїм вікном,
І бджілки пораються так завзято,
Щоб пригостить тебе свіжим медком.
Чекаю, сину, так тебе чекаю,
Як всіх синів чекають матері.
Україна переможе, твердо знаю,
І ти прийдеш додому на зорі.

* * *

Вишиванко, моя вишиванко,
Пам'ять роду і серця мого,
Ти для мене не забаганка,
Ти як суть, ти як справжність всього.
Одягну тебе не для прикраси,
Незнищений мій оберіг, —
І в душі потепліє одразу,
І розтане печалі сніг.
Одягну тебе, бо українка,
І без тебе вже я — не я,
Як народу свого частинка,
Бережу це горде ім'я.
Вишиванко — красо чорнобрива,
Код священний в глибинах століть,
Ти для мене немеркнуче диво
Веселкових мережок — суцвіть.

Вишиванко, для мене ти — свято,
Моя гордість, краса і любов,
Хай у когось там скарбів багато,
Ти ж дорожча від всяких обнов.

МАТЕРІ

Я зовсім юною пішла у світ,
І ми з тобою бачились не часто.
Я, молода, так рвалася в політ,
Стежки до тебе заростали рястом.
А ти чекала, ти завжди чекала
І виглядала з далечі доріг,
Яким же щастям твої очі сяли,
Коли донька ступала на поріг!
І не ставало часу ані днини
Усе розповісти, переказати.
Не повернуть назад мені й хвилини,
А так же хочеться тебе обняти.
Собі в думках щоденно дорікаю,
Що мало чула ти ласкавих слів.
Тобі, рідненька, пісню цю співаю,
Та вже ніколи не лунатиме твій спів.

ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

Та дівчинка... Вона була...
Така була на мене схожа:
Кучерики навкруг чола
І вустонька, немов та рожа.

Мені бабуся в котрий раз
Про неї сумно повідала,
Про той страшний, жахітний час,
Як люди з голоду вмирили.
Ти часто в сни мої приходиш
Й кричиш, хоч зімкнені уста,
І рученьки до неба зводиш:
«Де ж, Боже, праведная мста?»
Хто відповів за ті мільйони,
Що в тридцять третім помирили?
Над ними лиш чорні ворони
Свої молебні відправляли.
Та дівчинка...одна зосталась,
Вже батько й мати відійшли.
А їй, стражденній, все здавалось:
Ось-ось повернуться вони.
Тоді, на жаль, не сталося дива,
І свічечки тремкий вогонь
Погас в очах і полохливо
Торкнувся зимних вже долонь...

* * *

Слова засумували в словнику:
І хто послав їм доленьку таку?
Їм би глибоким змістом величатись,
Їм би красою, звучністю пишатись.
Натомість замкнені у книзі словниковій,
І мало хто бере їх до розмови.
Отак із дня на день вже не живуть, а скніють,
О, чом же люди їх не розуміють?
Їх так багато, і вони всі різні.
Чи ви хоч знаєте, а скільки їх приблизно?

Вони усі служити вам готові,
Щоб сяяти, дзвеніти в вашій мові,
Щоб думку вашу до висот підняти,
Щоб душам вашим крила дарувати!
Та вам їх треба зовсім небагато:
Все «кльово» й «на фіга» слова ті знати.
Ой люди, люди, нехтуєте словом!
А це ж бо мови нашої основа.
Не забувайте: слово — Божий дар,
Тож не лінуйтеся пити той нектар.
З бездонної криниці мови
Скарби черпайте знову й знову.
Нехай, мов пісня чарівна, звучать слова.
Хай в кожному слові Україна ожива!

ГОРОДЧУК НАТАЛІЯ ЄВГЕНІВНА

Народилася 21.12.1972 року в місті Коломия. Учителька математики та завідувачка Коломийської філії №3 Коломийського ліцею №4 і імені Сергія Лисенка. Членкиня Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття» та Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Переможниця Івано-франківського обласного конкурсу «З точки зору осені»-2025 (одна з 224-х учасників). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №35).

ВІРШ-ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Ранок, тривога, кава...
Звичним вже став букет.
Дощ, рій новин з Телеграму.
Осені щемний лет.
Мрії про перемогу.
Сховище, серця крик.
Тернисті війни дороги.
Осені сірий штрих.
Міnorні в душі октави.
Акорди сумних пісень.
Щоденні турботи й справи.
Осені новий день.

* * *

Посріблили літа мої коси,
І тумани вплелися у сни.
В серці зболенім дихає осінь,
Кілометри доріг до весни.
Неможливо спинити хвилини,
Повернути назад юні дні.
Час на крилах все лине та лине,
І наспівує думи сумні.
Посріблили літа мої коси,
Усміхнулася айстрами мить.
Я іду на світанку у роси,
Ще душа моя мріє, горить.
Зупинятися права не маю,
Богом дані ціную я дні.
Сонця диск за п'янким небокраєм
Розгорівся в осінній імлі.

* * *

Я завжди посміхаюся життю...
Хоча... Буває неймовірно важко...
І де, не знаю, оптимізм той п'ю?
Казка...
Я завжди посміхаюся життю...
Хоча... Буває дуже-дуже гірко...
Наперекір вітрам сильним стою.
Стійко...
Я завжди посміхаюся життю...
Хоча... Буває прикростей надміру...
Життя у відповідь дає мені снагу.
Й віру...

* * *

Осінні ноти линуць у етері,
Сплітаються у ніжний передзвін.
Сонет п'янкий лягає на папері,
Руйнує мовчазну холодність стін.
У день новий я відчиняю двері,
Мене зігріє теплим сонцем він.
І в звичній та чаруючій манері
Помчить за вітром буйним навздогін.
Осіnnий блюз над містом лине знову,
Я пору неймовірно цю люблю,
Нектаром огортає вона душу.
Мелодію послухаю казкову,
Сумні думки удалеч віджену,
Ідилію пером лише порушу.

* * *

Приємно ранок мрію розпочати,
Відчути осені цілющі аромати,
Зігріти руки об велику чашку кави
І пити день солодкими ковтками.
Спинити час, на крилах мрій літати
І кожну мить щасливу цінувати,
Не квапитись, сміятися, любити,
Тому що так чудово — просто жити.
Приємно ранок мрію розпочати...
Світ посмішкою щиро обійняти,
Красою все наповнити довкола,
Почути осені п'янкої ніжне соло.

* * *

Свої картини осінь вишиває,
Гаптує візерунки золоті,

Красиво хазяйнує в ріднім краї,
В серпанки огортає теплі дні.
Вона талановита є майстриня,
У всьому навести уміє лад,
І фруктів, й овочів у неї повна скриня,
Всміхається налитий сонцем сад.
Завжди усміхнена, бо сум це не для неї,
У теплих кольорах усе довкіл,
Малює оксамитові алеї
Та кличе дітлахів завжди до шкіл.

* * *

Намісто з калини — то мій оберіг,
Бо я українка по плоті та крові.
На долю жалітись свою — це є гріх.
Несу в світ я світло й краплинку любові.
Сплітаю усі свої мрії в слова,
Що віршами линуть, даруючи втіху.
На долю жалітись не смію... Жива.
І дякую Богу за пройдені віхи.
Щодня зустрічаю світанки та дні,
Радію, що осінь у сад заглядає,
Не гублюсь, тримаюсь в життя метушні.
У серці вогонь та натхнення палає.

* * *

В пам'ять про мого учня
Сашка Насташука

Війна така... Вона не обирає...
Найкращих та хоробрих забирає.
І рветься на шматки щодня душа...

І мерехтить іще одна свіча...
Ридає небо... Почорніла вся блакить...
Пече у серці, раною болить.
Зимовий настрій хазяйнує всюди.
Мінорні линуть Коломиєю етюди...
Сашка немає... Плаче все довкола.
Героя зустрічати вийшла школа.
Кортеж скорботний зупинився на хвилину.
Ридає мати: «Сину! Вибач, сину...»
Війна така... Вона не обирає...
Шалена куля вибору не знає.
Ще зупинилося одне серденько юне.
Акордами сумними плачуть струни...

* * *

Летять роки, неначе мають крила,
Несуть удасть все далі нас і далі.
Барвіста юність квітами відцвила,
Спинити неможливо часу ралі.
Ще вчора усміхалася так щиро,
Здавалося, що вічність є, щоб жити.
Наївна, молода, завжди щаслива,
З букетом мрій, яких і не спинити.
Сьогодні все лиш спогадами стало,
І за минулим серце дуже крає,
І на обличчі зморшків є чимало.
Життєвий потяг довго не чекає.
Летять роки, неначе мають крила,
Несуть удасть все далі нас і далі.
І кожен день — це Богом дане диво,
Життєвої частинка магістралі.

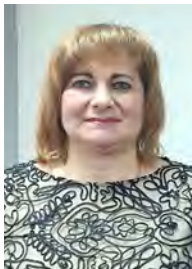
* * *

Мелодія ночі світ тішить красива.
У вихорі мрії кружляють хмільні.
І крапелька щастя така вередлива
Летить та зникає у сивій пітьмі.
І зорі шепочуть нам щось про кохання,
Про ніжні цілунки й обіймів тепло.
Мелодія ночі звучить аж до рання.
Враз місячне сяйво на землю лягло.
До тебе іду крізь тумани та ночі,
Несу тих мелодій солодкий нектар.
В ясні заглянути я мрію так очі,
Пізнати з тобою небачених чар.

* * *

Заходить сонце... Горизонт палає.
Краплини світла губляться в пітьмі.
Душа від дива цього розквітає.
Дивлюсь в твої я очі голубі.
Навіки разом... Всі пройшли розлуки.
Цей захід сонця знов єднає нас.
Твої слова, обійми, ніжні руки.
Бринить кохання, вічне, наче час.
Заходить сонце... Оживають мрії.
Нас зігрівають трепетним крилом.
Весь світ співає, гомонить, радіє.
Бентежить серце ласкою й теплом.

ДАНИШ ЛІЛІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася на Рогатинщині. Живе і працює у Коломиї. Медик. Свої перші літературні спроби зробила в дитячому віці. Неодноразово друкувалася в місцевих часописах. Вибрані твори увійшли до альманаху «Суцвіття», збірки поезії медичних працівників «Серця білих янголів», альманаху «Джерельні дзвони» і літературно-мистецького альманаху «Палітра муз». Авторка книжки «Коли розцвітає лаванда» (2025). Членкиня СЛК «Суцвіття» та Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Крім художнього слова, захоплюється виготовленням флористичних картин та художньою вишивкою. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21, №23, №34-№35).

СВІТЛО ЛЮБОВІ

Я для тебе стану новим світлом,
Не вогнищем і не лампадкою,
А тим сяйвом, що править світом,
Що живе між надією й згадкою.
Не півтон, не тінь у чеканні,
А любов, що між нами зростає.
Я живу у твоїм бажанні,
Твоє серце мій подих приймає.
Просто є, я лечу крізь літа,
Я – мов вітер, що ніжно співає.
Я – любов, що в тобі пророста,

Моя ніжність в душі розквітає.
Я – твій спокій у цій метушні,
Крізь всі шторми, крізь бурі й темряву.
Я несу світлий промінь тобі,
Щоб душа не вдихала кіптяву.

ВОГОНЬ

Горить вогонь у серці мого краю,
Шепоче ніч про силу неземну.
Він, мов життя у темному розмаю,
Що світлом творить тишу чарівну.
Вогонь живе у погляді тривожнім,
У блисках мрій, що кличуть крізь роки.
Він не мовчить, він шепче обережно,
Лягає тінню в серце навіки.
Його тепло – у дотику мовчання,
У спогадах, де втрати і жалі.
Його вогонь – це подих сподівання,
Що не згасає навіть у золі.
Він з уст моїх злітає, немов молитва,
Теплом торкався крижаних долонь.
У ньому – ніч, безмежна і блакитна,
І перший подих, і останній сон.

ЖИТТЄВА СТЕЖКА

Життєва стежка в'ється вгору,
Мов нитка світла крізь туман.
Далеко – обрій, синє море,

А в серці — мрія і тюльпан.
Я йду, ступаю тихо, гнучко,
Та з кожним кроком — більше сил.
Думки збираю чисто, зручно,
Мов перший дощ на теплий схил.
Я йду, несучи у кожнім кроці
І тишу, й пісню журавля.
У погляді — весняне сонце,
У серці — рідна вся земля.
Шепоче всесвіт у дорогу,
У кожнім шелесті — пора.
І світло ллється крізь тривогу,
Як з джерела жива вода.

Я ХОЧУ В ГОРИ

Я знову хочу в гори йти,
Де хмари п'ють ранковий цвіт,
Де небо ближче, ніж думки,
І кожен крок — мов перший зліт.
Я знову хочу лісом йти,
Де сонце світить крізь гілки,
Де мох і камінь — як брати,
А з неба падають зірки.
Я хочу бути там, де спів
Пташиний будить в вишині,
Де ранок чистий, мов наплив
Надії тихої в мені.
Де трави стеляться до ніг,
А день злітає, мов пташки,
І світло ллється з глибини

Та проклада нові стежки.
Де вітер свіжий — наче снів
Подих, що кличе в далину,
Де час зникає без слідів,
А тиша чує глибину.
Де кожна стежка — як струна,
Що грає пісню без кінця,
Де в кожному подиху весна,
Як чиста крапля з джерельця.

ЦВІТЕ ПАХУЧА ЛИПА

Цвіте пахуча липа край дороги,
Шепоче листям літній ніжний час,
Відходять вдалину усі тривоги,
А сонце грає променем для нас.
Легенький вітер пестить стигле жито
І шепче казку ранку у гіллі,
Усе навколо лагідно зігріто,
Співають хмари пісню у імлі.
І квітне шлях, омитий світлом ранку,
Де кожен крок — то щастя глибина,
Де серце б'ється в теплому серпанку,
І душу гріє тиша запашна.
Цвіте пахуча липа край дороги,
І світ здається лагідним, як сни.
Зникають мовчки втома і тривоги,
І день пливе у сяйві глибини.

У ГОРАХ

Я йду у гори, де гудять вершини,
Де стежка стелиться у дальню синь,
Й квітковим медом пахнуть полонини,
В пилку купається смугастий джміль.
Тут хмари ллються з неба, наче ріки,
А камінь дихає живим теплом.
І кожен подих, кожен крок – великий,
Бо в серці чути гір живий псалом.
Іду між трав, де шепіт вітру – щемний,
Де кожне стебельце – немов свіча.
Здається, світ тут вільний і безмежний,
Радіє простору моя душа.
Вода дзюрчить у променях ранкових,
Пташиний спів пливе на висоті.
День обіймає пагорби шовкові –
Я розчиняюся в гірській красі.

ДОЩ

Сьогодні хмари плачуть знову,
Сріблиться дощ на полотні.
Мов шепіт вітру – тихе слово,
Зринає спогад уві сні.
Волога просочилась в ранок,
І все мовчить, немов німий.
Тріщить по швах небесний збанок,
Танцює лист на вістрі днів.
Десь жайвір кличе в піднебесся,
Та тоне голос у дощах.

А серце, мов струна, відлуння
Ловить в краплинках на гілках.
З-під хмари виринає тиша
Й несе на крилах ніжний сум.
Душа крізь сіру тінь зависла
Між спогадів і давніх дум.
Та кожна крапля — то надія,
Що змиє тінь з очей землі.
Вона, немов весняна мрія,
Живе в прозорій глибині.
Вона спадає і співає,
Неначе дзвін далеких мрій,
І в серці тьма уже згасає,
Зростає день з нових надій.

БІЛА РОМАШКА

Біла ромашка в траві розцвітає,
Іскра кохання ще не погасне.
«Любить чи не любить?» — вітер питає,
Сонце сміється, літо прекрасне.
Світанок торкається листя в росі,
Сонце дарує пелюстці тепло.
Серце тріпоче в білосніжній красі,
Шепіт легенько торкає чоло.
Доля ховається в кожному бажанні,
Пахне надією стигле зерно.
Мрії пливуть у прозорім чеканні,
Сонце розсипало світло в вікно.
Любить – не любить... Пелюстка злітає,
Серце в долонях тримає тепло.

Вітер у травах щось тихо співає,
Спомин торкає душі джерело.
Щастя без слів у очах проростає,
Літній той вечір, мов тиша ясна.
Серце, мов квітка, надію тримає,
Біла ромашка уже розцвіла.

ВЕСНЯНИЙ ДЕНЬ

Весняний день бринить хрущами,
Тремтить тепло на ніжному гіллі,
Гуляє вітер між лугами,
А сонечко купається в росі.
Співають птахи над садами,
І розсипається весняний цвіт,
Кружляє він поміж полями,
Лишаючи надії білий слід.
Розлитий день в промінні щастя
Гойдає час на хвилях теплоти,
Усе цвіте, тріпоче листя
В обіймах тиші й ніжної краси.

ЗАПАХ СІНА

Цей запах сіна, що мене п'янить,
Витає в просторі поміж полями,
Я завмираю, серденько щемить
Та випромінює щасливі гами.
Я закриваю очі, мабуть сплю,
Вдихаю свіжий аромат трави,

Це сон чи все це я бачу наяву
Та млію вже від сонця та жару.
Вже літо йде від нас у далечинь,
Метелики блукають у травиці,
Осінній день ховається у тінь
І кличе за собою громовиці.
Цей запах сіна, що мене п'янить,
Витає в просторі поміж лісами,
Я прошу літечко ще одну мить
Побути тут в садочку поміж нами.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 28.08.1939 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Коломиї. В минулому — працівниця дошкільного закладу. Дитяча письменниця і поетеса, авторка пісень. Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Членкиня СЛК «Суцвіття» та Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2013 року (№13 - №35).

КОД ДО ЩАСТЯ Й ПЕРЕМОГИ

Слово кожне силу має,
Гімн — код кожної країни,
Міць і захист зберігає,
Щастя й долю для людини.
Стрічку б першу написати:
«УКРАЇНО НАША СЛАВНА!»
Цим би край наш величати,
Що був гожим, славним здавна.
«Душу й тіло ми положим»
На «ПРИЛОЖИМ» замінити.
Захистити рідне зможем,
ВОЇН МАЄ ПРАВО ЖИТИ!
Тисячі тіл положили
При татарах, австріяках,
Юнаки, що німців били,

І з рашистами в атаках.
ДОСИТЬ МОЛОДЬ ХОРОНИТИ!!!
Тож змінім невдале слово,
ЩОБ ЛЮД КОДОМ ЗАХИСТИТИ,
Бережи нас, рідна мово!
Просвіти Верховну Раду:
«Замініть чотири слова!»
ВДЯЧНІСТЬ Вам за це приношу
Україні – міць, обнова!

ПОКЛЕПАЙ, ЛЕЛЕКО, КОСУ

Лелека гордо пролетів
Низесенько над головою.
Весна і праця! Серця спів!
Це оповите все красою.
Пісень пташиних славний хор,
Їм диригента не потрібно.
Такий до пісні в них задор!
Працюється в цім співі плідно.
В лелеки того, що клепає
Вгорі на телеграфі косу
Чи сапу, щоби хтось сапав,
«Ще поклепай, – у птаха прошу. –
Якщо ти звиєш тут гніздо,
Про лелечаток буду дбати.
Ти про харчі подбай, ґаздо,
Щоб було що крилатим дати».
Така-то дружба в нас міцна,
Хоч я широких крил не маю.
Любові, ласці є ціна

В родинному святому краю.
Вертайтеся, птахи, до нас,
Ми друзями вас будем звати.
«Нехай настане мирний час»,—
Всі будем в Господа благати.
Пташина й наша пісня в тон
Лунати буде над світами.
До щастя й миру перепон
Немає, бо Господь з нами.

ПІСНЯ ДЛЯ НЕБА І ЗЕМЛІ

Вже поле навкруги так заясніло,
У гості Богородиця прийшла.
Вже скрізь стерня дощами зарясніла,
А проща всім блаженство донесла.
Хтось їхав у автобусі з комфортом,
Від ходу інших — втома, мозолі...
У серці радість, хоч скупались потом,
Здається, ми на ангельським крилі.
Полився дощ, сховався місяць в хмари,
А ніч, як рік, довжезна, як життя.
Нас Зарваниця в вірі поєднала,
Як еліксир, для всіх сердець пісні.
Пречиста з неба всі потреби знала,
Котились сльози в каятті рясні.
Наш хор міцнів в духовному єднанні,
Співали всі чоловіки і жінки.
Єднались всі у скромності, пізнанні,
Всіх чарували тих пісень рядки.
Чи ще колись зберемося до купки?

Не знаєш телефонів ні адрес.
Пливли до неба всі пісенні звуки,
Тут інших ми не прагнули чудес.
Ніч вкоротилась і прийшло спасіння,
Йду на дорогу Хресну, не легку.
Звучить ще й досі в серденьку співання.
Вся Україна в пісні, мов в вінку.

ВИГЛЯДАЮ ПЕРЕМОГУ

Настав рік двадцять шостий новий
І тривожний, й серцям дорогий.
Роздум — з чим ми у нього ввійдем?
Перемоги жаданої ждем!
Уділив нам Всевишній покров:
Українців з'єднав крізь любов
До рідненької серцю землі,
Від котрої в нас хліб на столі.
Де та радість, що раніше була,
Що, як квітка, у душах цвіла?
Спокій, радість, до нас повернись!
Ти, рашистська навало, спинись!
В нас у душах немає війни,
Ворог діям не ставить ціни.
Дай нам, Боже, з води і роси,
А весною багато краси.
Всяким діям нема забуття,
Бережи цінне людям життя.
Є стежини рівненькі й криві,
Поверніться всі, хлопці, живі!
Із весною мир, спокій, настань,

Зійди, сонечко, в світлицю рань.
Ми чекаємо на спокій і мир —
Це для нас, наших душ: ЕЛІКСИР.
Перемогою марю у сні,
Перемогою пахне мені.

БАБАК

В мене думка є така:
Не будити бабака.
Хоч і довге зимове чекання,
Час пливе, мов та ріка,
Це не спинить рука,
Хоч би як прикладав ти старання.

Спить бабак, не буди,
Прийде веснонька, жди.
Тепле сонечко грітиме ясне,
Бо бабак не завжди
Засвистить. Тільки жди.
Та тепло всіх розбудить прекрасне.

Всім би знань дорости,
Щоб нащадкам нести,
Щоб весна все приходила вчасно.
Хоч свисти чи не свисти,
Чи проси: «Відпусти!», —
Промінь сонця осяє нас ясно.

Спати звір так хотів,
Пробудившись, посвистів,

Всі ви мали від цього потіху.
Не нахмурюймо брів,
Як вгадать не зумів.
Це гадання лиш буде для сміху.

Ми весни ждем з теплом,
Кожним містом і селом
Заспівають бурхливії хвилі.
Квітку вкрий, джміль, крилом,
Загадки над зелом.
Ой ви, весноньки, серденьку милі!

ДОБРОГО РАНКУ!

Доброго ранку, осінній туман,
Ясність в вікні, мов чарівний екран.
Тільки не видно, де сіли птахи,
Сховались, як нині, життєві гріхи.

Доброго ранку, сади і гаї,
Роздуми, втіхи і думи мої.
В згадку прийдіть, всі знайомі пісні,
Юність згадайте всім людям й мені.

ДИТИНСТВО ЗНАЙДУ?

Доброго ранку, холодна зима!
Вже пів листопада, а снігу нема!
Каменем стала родюча земля,
Тракторний гул долинає здаля.

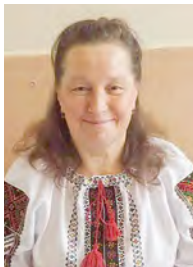
Птаха шукає горіха в саду,
Йду я пошукаю, дитинство знайду?
Пізно шукати, казав Стець: «Дарма!»
Та хоч не знайду, є в прожитім ціна.

МОЛИТВА

Навчала мати: «Не спіши
Поживу вранці в рота класти,
Звернись до Бога, не гріши,
Уникнеш злих людей, напасти».
Тримаймось материнських слів,
У них життєвий дар, наука!
Щоб Бог стежками долі вів,
У цьому щастя запорука.
Спочатку мовте: «Отче наш,
Пречиста, добра Діво Мати».
В молитві радість, захист наш,
Ми будем в Божій благодаті.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия кастелянкою в дитячому садку, кравчиня і реставратор старовинного жіночого одягу. Членкиня СЛК «Суцвіття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №35).

ДУША ПОЕТА

Душа поета – це скарбниця,
Яку поезія тримає на плаву,
Чиста, як прибрана світлиця,
Я нею кожен день і мрію, і живу.
В душі поета слів розмай
Й великий спектр кольорів.
Читачу, з легкістю читай –
Любов'ю й серцем він творив.
Поезія – моя улюблена дитинка,
Яку я відчуваю навіть в сні.
Вона завжди леліяна й любима,
Віддячує натхненням по всі дні.
Поезія – цілюща чистая водиця,
Яка продовжує моє життя,
Невичерпна в душі криниця –
Дає мені надію й майбуття!

22.03.2025

МОЛОДІСТЬ ПРОЩАЄТЬСЯ

Молодість прощається зі мною,
Хоч шкода розлучатись нам обом.
Зрілість вже чекає за спиною
Із досвідом, любов'ю і теплом.
Вона мені всміхнулась і пішла,
Сказавши: «Щастя тобі, поважна Пані!
Знаю, в душі твоїй цвіте іще весна,
Та буде літо тепле й осінь у коханні.
З тобою всяке пережили ми разом,
І щастя, й радості у нас було багато».
На згадку залишивсь з світлинами альбом.
Й приємні спогади для душі завжди свято.
Не пішла молодість моя далеко,
Ми з нею ходимо по одних стежках.
Вона тепер у моїх дітях і онуках,
Її краса у їхніх посмішках і люблячих серцях!

10.09.2025

ЛІТЕЧКО РАДІЄ!

А моє літо-літечко радіє,
Із сонечком гайнули на ставок,
Там вітерець із хвильками фліртує
Й запрошує усіх у свій танок.
Сонце дивиться у водяне люстерце
І бачить там красиве сяйво й блиск,
Хвильки біжать із радістю у серці
До бережка, де вітерець принишк.
Ось починається веселе дійство,

Промінчики із хвильками біжать,
Та вітерець їх доганяє швидко,
І нумо весело всі разом танцювать.
А моє літо-літечко радіє,
Як нічку зоряну, так ніжно обійма.
Золотий місяць між зірками сяє,
І на землю спадає світанкова роса!

12.07.2025

Я ЛЮБЛЮ МОРЕ

Я люблю море — воно дивовижне,
Таке неосяжне і таке величне,
І незалежно, чи холодне, чи тепле,
Мені воно миле і дуже приємне.
Море моїх мрій дарує мені крила,
А кораблик надій має білі вітрила,
Так зачаровує його сила й краса,
Як зустрічаються хвилі і небеса.
Його грайливі хвилі котяться до мене,
Підіймаючи білі гребені з піни,
Мені так весело бавитися з ними,
Вони натхнення додають і снаги!

17. 07.2025

МОЄ КОХАНЕ ЛІТО

Моє чарівне кохане літо
Вже мою душу відіграло,
Гарячою любов'ю оповило,

Світло й тепло в душу поселило.
Хоче, щоб щасливою я була
І любов у серці завжди берегла,
Красою неймовірною огортало,
Всі квіти землі мені дарувало.
Кохане літо з присмаком любові
І ніжним дотиком до серця,
Й такі п'янки обійми вечорові,
Де пристрастю переповнені відерця.
З захопленням вдивляюсь в небо,
Краса неймовірна — очей не відвести,
В невидимому просторі стільки любові,
Так хочеться цю мить навіки зберегти!

25.07.2025

З ЧАРІВНИМ ЛИСТОПАДОМ

З чарівним милим листопадом
Йдемо удвох осіннім садом.
Він листя золоте кладе мені до ніг
І неба прихилив би, якби міг.
Вже квіти не цвітуть йому дарма
І не засмучує, що скоро вже зима.
Його любов дарує теплі ніжні дні,
Які приносять радість не лише мені.
Скоро спадуть з дерев усі листочки,
Й вони у спокої чекатимуть весну.
Лиш вітерець запрошує в таночки
Мене й красиву щедрю осінь золоту.
Запанувала тиша й спокій всюди,
Прощається і з нами осінь чарівна.

Підводить підсумки вона і люди –
Минуле відійшло, попереду нова пора!

11.11.2025

СМУТОК ДУШУ ОГОРТАЄ

Як смуток мою душу огортає,
Сльоза солоні біжить по щоці.
Коли від болю серце завмирає,
Листи благання я пишу тобі.
Так я відразу отримую розраду,
Переношу весь біль свій на папір,
Шукаю теж собі слухну пораду,
Проблемам всім наперекір.
Ти знаєш, що в моїм серденьку
І сили й духу додаєш мені.
Мій люблячий небесний Батьку,
Мій Боже у небесній вишині!
Твої повчання з радістю приймаю,
З тобою завжди всі мої думки,
В молитві низько голову схиляю,
Щоб славу й честь тобі нести віки!

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськ-квітло». Членкиня СЛК «Суцвіття». Друкується в газеті «Гомін». Переможниця II Міжнародного фестивалю-конкурсу «Мистецькі промені України» (I місце). Закохана в природу і поезію. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№35).

* * *

А я буваю часом, як скала,
Як той цемент, що швидко застигає,
Не маю в собі ані краплі зла,
Кожну людину так, як є, сприймаю.
Вникаю в душу, в серця глибину,
Чужими бідами проймаюся до болю,
Знаю життя людського я ціну,
Й що на землі на все лиш Божа воля.
Випробування Бог мені дає,
І я стараюсь поводитись чемно,
Тож вдячна за те все, що в мене є,
Кожний мій крок на світі не даремний.
Чогось навчилася, щось принесло біль,
На прикладах й помилках чужих вчуся,
Буває хтось на рани сипле сіль,
Та я, на щастя, цього не боюся.

Хоча пече, та я усе стерплю
І, навіть, вдячна за такі «дарунки»,
Бо я ЛЮБЛЮ, з любов'ю я живу,
Із Богом дуже близькі в нас стосунки.

28.09.2025

* * *

Хто на землі я? Хто я? Хто я?
Та я краплинка теплої роси,
Лиш тільки трошки у траві постою,
А гляне сонце, пропадуть сліди.
Я часом почуваюся, як квітка,
Яка в період певний зацвіте,
А потім незаметно й дуже швидко
Зів'яну, лиш стебельце ще росте!
Я тут на світі, просто собі жінка,
Любов свою дарую геть усім,
Хоч на душі буває часом гірко,
Тоді я прошу: Господи! Спаси!
Я сильна! Я завжди перемагаю,
Не гнуся, бо я з Господом живу,
Тож в результаті щастя відчуваю,
Тому я під хрестами не паду!
Я ясна зірка! Я яскраве сонце,
З повагою відношуся до всіх,
Я бачу світ духовний крізь віконце
І друзів щирих, серцю дорогих.
Хотіла б, часом, ягідкою стати,
Щоб смак солодкий чули у мені,
Та марно про це думати й гадати,
Бо я людиною родилась на землі.
У небо піднімаюся щоразу,

І почуваюсь, як журавлик той,
А зараз вам скажу важливу фразу:
Що я без Бога зовсім є ніхто!
Без Нього планів своїх не будую,
Бог є моїм духовним джерелом,
Я Бога всюди бачу, всюди чую!
Я впевнена: без Нього Я ніхто!

ЖІНОЧА ДОЛЯ

*Шлях довжиною в 35 років...
Присвячую тому, з ким
таке коротке було життя...*

* * *

Пережито багато і вже старість на носі
Й захотілось згадати час колишніх відносин,
Як світанки вітали нас під місячним сяйвом,
Солов'ї додавали у коханні нам драйву.
Аромат ми вдихали від травневого цвіту
Й з нетерпінням чекали, коли прийде вже літо.
Промайнуло те літо, і зима завітала,
Стали разом ми жити, свої долі зв'язали.
Та, на жаль, нетривалі були весни і зими,
Смерть тебе відібрала і пішло все із димом.
Ой, чому наша доля у злі жарти зіграла,
Що з гірким в серці болем нас навек роз'єднала?
І не було бажання мені жити на світі,
Та, на щастя, кохання перейшло в наші діти.
Адже я замість тебе їх кохала й любила,
Забувала про себе, бо для них тільки жила.

Будувала майбутнє для синочків й для доні,
Але знов стало скрутнo, опинилась в полоні.
Бо синочкова втрата мене сильно зломила,
Я почала шукати у собі нові сили.
Ну, а звідки їх взяти? Де підтримка для долі?
Чи я зможу стояти? Чи зігнуся від болю?
Та прийшла допомога, Бог додав мені сили,
Підвелася на ноги, міцно зуби зціпила.
Хоч нелегко давалось, з кожним днем усе гірше,
Але я закохалась... На цей раз уже в вірші...
І хоча зупинились всі до щастя канали,
Але я не корилась, щастя з віршів черпала.
Тому зараз ці вірші додають мені сили,
Я до них усе більше, як смола, прикипіла.
Вони моя розрада, вони моя підтримка,
Лиш під їх серенади відчуваюся жінка.
У дітей свої сім'ї і я ними радію,
Дочекалась онучки – це була моя мрія.
Прошу Бога ночами я за їхні родини,
І, надіюсь, що далі мене Бог не покине.
А цікаво, чи бачиш, мій Коханий рідненький,
Як страждає і плаче тут жіноче серденько?

19.09.2025

НЕВИННИЙ ЦВІТ...

*Маленьким діточкам, вбитих ворогами
у Кривому розі 04.04.2025 року*

В скорботі нині вся країна...
Душа у кожного болить,
Бо є на те у нас причина:

Зів'яв невинний зовсім Цвіт.
Такі малесенькі сердечка,
В бутонах було їх життя.
Як пташенятка у гніздечку,
Бо ще летіти не пора...
Батьки хотіли, щоб щасливі
Малі кровиночки були,
Та вберегти їх не зуміли —
Убили кляті вороги!
Ну, що зробили комусь діти,
Що так їх знищили умить?
Ніхто не хоче пожаліти,
Бо світ собі спокійно спить.
Чому б катів не засудити?
Ще мало доказів в нас є?
Невже це важко так зробити?
Чи досі фактів не стає?
Безжальні іроди, безбожні,
Здоровий глузд відсутній в них,
Не розумію, як так можна
На душу брати тяжкий гріх?
Ніхто нам в цьому не допоможе,
Біда чужа їх не болить,
Надія лиш на руку Божу,
Тільки вона нас захистить.

04.04.2025

БІЛИЙ ТАНЕЦЬ

*Матері Героя Степана Тарабалки –
Наталії Тарабалці присвячується*

Цей танець зворушив мене до сліз,
Який є мужній й надзвичайний Воїн,
Хоч не такий уже, як був колись,
Бо опинився у вогняному лоні.
Зате він справжній України син
І патріот Великої держави,
Піднявся, як говориться, з колін,
І вірив, що на ноги скоро стане.
Здійснилось... Став... Й нарешті станцював,
Здогадуюсь, що відчував в цю хвилину,
Чужу матусю у той танець взяв,
Ну, а їй який він був близький і милий.
Все пригадала... Відгомін в душі,
Застукало матусине серденько,
Бо її син лиш спогад залишив,
А цей чужий вклонився їй низенько.
Зійшлися двоє... Біль у них обох,
Та помаленьку гояться їх рани,
Бо, звісно, допоможе Бог –
Попереду в них грандіозні плани.
Війна закінчиться... І буде у нас мир,
А танець цей навек запам'ятають,
Прийде до мами в гості чужий син,
І, може, колись знову закружляють.

27.09.2025

ПРИСВЯТА ВЧИТЕЛЯМ

В жовті барви одяглася осінь,
Закружляло листячко вгорі,
І на ньому вже холодні роси,
Ну, а ми вітаєм Вчителів.
Бо ці Люди нам шляхи проклали,
Дали всім путівку в майбуття,
Та чи ми хоч їх колись згадали?
Чи спитали, як у них життя?
Бо нам добре, всьому ми навчились,
З багажем науки вийшли в світ,
Наші долі всіх порозходились,
Але в школі залишився слід.
То ж і в серці слід той має бути,
Маємо згадати вчителів,
Щоб вони могли в цей день відчути,
Хто вони для нас є на землі.
То ж давайте квіточок нарвемо,
І, як поруч з нами вони є,
До оселі зараз віднесемо,
Скажем тепле слово їм своє.
В ноги їм низенько поклонімся,
Бо вони від нас такого ждуть,
Мудрості з долоньок їх напиймось,
Хай ці люди довго ще живуть.

ПРО МИСТЕЦТВО

Захоплююсь мистецтвом я давно,
Та знаєте у чому його бачу?
Усюди проявляється воно,
В кульбабках ніжних і жовтогарячих.
Це не лише в піснях чи у віршах,
Не тільки в музиці, картинах, чи в театрі,
Його я бачу і на небесах,
У крапельці роси і навіть в ватрі.
Метелики, комашки чи павук —
Усі митці й такі талановиті,
Бо як вдається їм отак без рук,
Немов людина, тут дива творити.
Дивлюсь на пташку і дивуюсь їй,
Яке вона гніздечко змайструвала,
Бо розум треба мати їй який,
Щоби все вийшло так майстерно й вдало.
Я чую, як співає вітерець
І як звучить у сонці увертюра,
Як у травичці коник-цвіркунець
Чудово й мило грає на бандурі.
А колоски — хористи чарівні
Разом з волошками природу величають,
Це все Мистецтво, друзі дорогі,
Лиш шкода, що не кожний помічає.
Ну, а яке мистецтво у лугах,
Де вродою пишається калина,
Люблю Мистецтво, бо то гарно так,
Мистецьку в вишиванках Україну.

*

*

*

Споріднені душі нелегко знайти
У цьому сучасному світі,
Нелегко із Богом в дорогу піти,
Його у свій дім запросити!
Любов дарувати вдається не всім,
Якщо душі в серці немає,
Бо часто вона носить маску і грим
І ними себе прикриває.
Якщо тобі вдасться тут душу знайти,
Таку, щоб твою зрозуміла,
Це значить, що щастя отримав вже ти,
Хапайся за душу цю сміло.
І разом ідіть, щоб творити добро,
Щоб іншим любов дарувати,
Тоді ми і зможемо знищити зло
Й коріння його обрубати.
Шукаймо ми душі споріднені нам,
Єднаймося в правді і в вірі,
Налиймо ще ласки цілий океан,
Лиш тільки це зробимо щиро!
Я дуже щаслива, що Душі такі
Із Богом разом відшукала,
Лиш шкода, що довгі і довгі роки
Споріднених Душ цих не знала!

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. У віці 5-и років сім'я переїхала в Коломию. Там закінчив восьмирічну школу №3 та середню школу робітничої молоді №1. Працював художником-оформлювачем на підприємствах міста. І лише з 1999 року живе в Ковалівці. Член Міжнародної асоціації художників України та Співки художників «КОЛО-МИ-Я» і СЛК «Суцвіття», поет. Автор понад півтори десятків книжок. Активний учасник благодійних аукціонів на підтримку ЗСУ. Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14 - №35).

НАШ ПРАПОР

У кожної держави є символи святі,
Які є оберегом рідної землі.
У кожної держави є свій оберіг,
Щоб ніхто й ніколи її не переміг.
У кожної держави свій прапор майорить,
І в кожного за прапор серденько болить.
Хай ворогів лякає наш синьо-жовтий стяг,
Це – символ перемоги, відваги і звитяг.
Воїни на фронті, з прапором в руках,
На ворогів наводять смертельний жах і страх.
Зі стягом переможемо усіх ми ворогів,
Вітчизну захищати нам сам Господь велів.

23.08.2025

* * *
Відлуння війни літає в повітрі,
Серце тривожно тремтить,
Журавель у небі кружляє,
Далеко за море летить.
Не лети, не лишай цю землю,
Ти тікаєш від неї дарма,
Ріднішої, милої, кращої
На світі більше ніде нема.
Сумує за вами земля,
Їй хочеться миру й спокою,
Соловейко хоче в гаю
Щасливо виспівувать долю.

* * *
Дружина вийшла за поріг
І сіла на причілок біля хати,
А я думки ще висловить не зміг,
Мені уже не в силах їх тримати.
Ще не перейшов на серці щем,
Думок багато просяться на волю...
Чого ж ти, Українонько моя,
Занапастила нас і свою долю?
Над нами зловісна тишина,
Заплакала верба, розколота снарядом,
Підкралася вселенська німота,
Порушена кулями і градом.
Таке життя, веселощів в нас мало,
Бо кулі тут летять скажені,
А матері оплакують синів,
Ковтають сльози непрошЕні.
Допоки ворог ще живий,
Нам спокій буде тільки снитись,
Потрібно нам боротись до кінця,
Щоб не могло це знову повторитись.

* * *

Сіріло небо у чеканні,
Чекало грому звідусіль,
На землю враз летіли «гради»,
Насипали в рани сіль.
Така якась несправедливість,
Життя на ниточці висить,
Бо шахеди вже над нами —
Змінитись може все за мить.
Життя і смерть — все поєдналось,
А полум'я змітає все,
Що нам біду лишень несе.
Коли те небо вже засяє,
І вкриє синява блакить?
Нехай біда уся пропаде,
Нехай вона в вогні згорить.

* * *

Іду немовби крізь вогонь,
Тримаю жезл — моє перо,
Міняю світ цей ненадійний,
Поки жевріє ще зело.
Отак іду, минаю грані,
Немов по лезу, топчу зло.
А люд спішить, немає в нього діла,
І в цьому, мабуть, людям повезло.
Іду, немовби крізь вогонь,
Поволі настає зима,
А ми чекаєм з нетерпінням,
Коли закінчиться війна.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює бібліотекаркою. Членкиня СЛК «Суцвіття» і Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Авторка чотирьох поетичних збірок. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Друкується в спілчанській газеті «Гомін» та в газеті «Вільний голос» в рубриці «Палітра муз». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №35).

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, УКРАЇНО

Люблю тебе всім серцем, Україно,
Ввінчаю словом я твоє ім'я,
Молюсь за тебе, горлице єдина,
Хай родовід твій повниться щодня.
З сумлінням я цілую твої рани,
Утомлююсь від бід кривавих днів,
Складаю всім твоїм Героям шану
Й бездонне море теплих щирих слів.
Люблю тебе всім серцем, Україно,
І не приховую свою любов.
Хай нас осяє переможне диво,
Щоб ти ожила й процвітала знов.

ХАЙ НЕ БРАКУЄ В СВІТІ ДОБРОТИ

Крізь радість, горе, жах війни
У єдності нам треба всім іти,
Подати руку, витягти з біди —
Хай не бракує в світі доброти.
Із чистим серцем друзів зустрічати,
Щоб відчувався подих теплоти,
Любов свою і щирість дарувати —
Хай не бракує в світі доброти.
Тепло й надію вчимося вселяти,
Інколи вивести з глухої темноти,
До всіх із посмішкою привітатись —
Хай не бракує в світі доброти.

ЦІНУЙ КОЖНУ МИТЬ

Квітне молодість цвітом буйним,
Ген горіями відлунює спів,
Любов щира єднає серця
В світлих барвах юнацьких років.
Не відзивайся, юносте мила,
На той літній й осінній призов,
Бережи ще свій статус безцінний,
Шануй мить кожну знову і знов.
Бо прихильниця осінь зрадлива,
Заманить на прем'єру віків,
Мов діаманти, скарбниця відкриє
В срібнім сяйві прожитих років.

07.10.2025

ВСМІХНИСЬ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

У зорепадах слів і кетягах калини,
В щасливій посмішці маленької дитини,
В теплих обіймах рідних, друзів й всіх вірян —
Всміхнись, Українонько, вже переможно нам.
Розвій, рідненька, темні, чорні хмари
На ті поганські прòкляті отари,
Вдягни розкішну білу вишиванку
Й молися щиро з вечора до ранку.
За довгожданий мир і перемогу
І за усе-усе подякуй Богу,
Вклонись низенько до землі й поклін віддай,
В молитвах всіх Героїв пригадай.
Що життям і кров'ю спòкій здобували,
Ту молодечу долю на вівтар поклали,
Відкрили рану назавждì батькам,
Милим дружинам й любим діточкам.
Всміхнись крізь сльози, мила Україно,
На тебе ждуть великі переміни —
Ти однією з перших станеш, лиш повір,
У тобі велич, сила й світлий кругозір.

ПОРАНЕНА ПТАШКО МОЯ

Земле рідна, поранена пташко моя!
Яка ж гірка доленька й вдача твоя.
Враз сум огортає знедолену мить,
А сèрденько плаче, ридає, кричить.
За скоєне лихо, за щем й море бід,
Що явно торкає крилом славний рід.

За тугу тривожну, що краєм гуля,
Тебе проклинаєм, лихарю кремля.
Однак стихне буря, сильний ураган,
І доля щаслива всміхнеться всім нам.
Зцілить свої рани лебідка моя,
І славно розквітне українська земля.

НА СТРУНАХ ЧАРІВНОГО СЛОВА

Кружляють думки в світлім пр́осторі див,
Заповнюють тишу довкола,
А сèрденько моє сонет виграє
На струнах чарівного слова.
Виводить чуттево на всі голоси
І повниться змістом розмова.
Як хочеться в світ теплоту донестù
На струнах чарівного слова!
Життя змалювати у різних тонах —
В нім сутність така кольорова.
Плекає нас мова єдина одна
На струнах чарівного слова.

НАША СІЯЮЧА ПЕРЛИНКО

Мій малесенькій онучці Катрусі

В осінніх барвах вересень
Веселі ноти подає —
Це ж наша квіточка Катруся
Свій перший рочок святкує.
Любов'ю й ласкою зігріта,

Щасливим батьківським теплом,
Матусині рясні цілунки
Сповнені радістю й добром.
Безмежне щастя й для бабусі
Бути з маленьким немовлям,
Безцінним подарунком долі,
Таким солодким янголям.
Наша сяюча перлинко,
Миле усміхнене дитя,
З тобою радості без ліку,
Ти сутність нашого життя.
Хай тобі доля посміхнеться
На всіх дорогах і стежках,
Хай у житті усе вдається,
Й благословить Божа рука.

25 09.2025

МАМИНА ЛЮБОВ

За все, що маю, дякую Тобі,
Моя ріднесенька матусю,
Перш за життя, що дала Ти мені,
За те, що донею Твоєю звуся.
За щиру, добру посмішку Твою,
Що теплотою зігрівала,
За колискову пісеньку Твою,
Що мене зàвжди присипляла.
За ті порадоньки Твої,
Що в житті місце знаходіли,
За ті розмови виховні,
Що мені успіх приносили.

Мов цінний скарб із джерела,
Приємним спогадом черпàю,
Й так мені мило на душі,
Що ностальгію не сховаю.
Згадую вкòтре знов і знов,
Ворушу пам'яті скарбничку,
Як гріє мамина любов!!!
Така солодка, щира, звична.
Дякую, мамочко, Тобі
За всі турботи і старання.
Хоч не почула Ти мене —
Тобі розкаже зірка рання.
Тужливу пісеньку, бува,
Пташина на могилці заспіває.
Чи передасть мої слова,
Чи таке в світі не буває???

Я ЧУЮ МЕЛОДІЮ СЛОВА

В душі, мов у хлібному полі,
Я чую мелодію слова,
Співає провісниця долі —
Моя голосна рідна мова.
В її милозвучнім акорді
Линуть звуки мажорні, дзвінкі.
О, як крають до болю сèрденько
Оті ноти мінорні сумні.
Я чую мелодію слова
В таких різних, різних тонах —
Як в'яжеться щира розмова
І як гасне життя в бліндажах.

Як материні сльози розпуки
Омивають жажіття війни.
О, який багаж слів превеликий,
Та для розради одне б хоч знайти.
Я чую мелодію слова,
Із сèрденька мого ллється воно.
Теплом і любов'ю звеличуйся, мово,
Щоб все у гармонії жило й цвіло.

ДАРУЙ ДОБРО

Вдумуюсь вкотре знов і знов,
Що в світі так уже ведеться —
Даруй добро, світлу любов,
І щастя в серці відгукнеться.
Даруй тепло, даруй щодня,
Хай життя цвітом усміхнеться,
Повір, та доброта твоя
Тобі сторицею озветься.
І як в житті б там не було,
І що вже долі доторкнеться,
Даруй добро, тільки добро,
І щастя в серці відгукнеться.

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Командир відділення ВОЗ 4 ДПРЗ (пожежна). Героїня радіотелепроєкту «Унікальна людина» (27.09.2024). Членкиня СЛК «Суцвіття» та Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Переможниця II Міжнародного фестивалю-конкурсу «Мистецькі промені України» (I місце). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №35).

* * *

Люблю, як співає пташка,
Як цвіте калина,
Люблю, як є в Україні
Гарна й світла днина.
Люблю море, люблю зорі,
Люблю чисте поле,
Люблю мову українську,
Хай там хто говоре...
Люблю ранки росянії,
Росою покриті,
Люблю босою купатись
В чистім жовтім житі.
Люблю ніченьку я темну,
Де місяць високо,
Люблю свою Україну,
Вдихаю глибоко.
Люблю все я в своїм краю,

Іншого не знаю,
Українців своїх любих
Всіх я обіймаю.
Люблю чисте я повітря,
Відкриваю груди,
Надихатись ним не можу,
А далі, як буде...
Люблю траву я зелену,
І міста, і села...
Жаль, що моїй Україні
Тепер не весело...

* * *

Іде гуцул з полонини та й думку гадає:
«Чом життя таке коротке та часу немає?
Кругом гори, кругом поле, бере аж за душу,
Чого нині молодий помирати мушу?
За що землі забирають, за що така кара,
Чого правди та й немає, чого чорна хмара?
Падуть дощі, світить сонце, небо заломилось,
Лиш би жити, лиш би жити... Мабуть, не судилось?
Чи вже люди подуріли, чи що з ними сталося?
Забирають життя моє, не прийде вже старість...
Десь зі Сходу орда лізе, усе розтрошили,
Повкривали жовте поле чорнії могили...
Не віддайте, люди добрі, не віддайте гори,
Душа болить, серце болить за Чорнеє море».
Пішов гуцул воювати, вибору не має,
Бо москаль толочить землю, дітей убиває.
У неділю на Заході трембіти заграли,
Молодого гуцулика батьки там ховали...
Залишив високі гори, чисті полонини,

У неділю на полудне гуцул в небо лине...
«Прощайте, сині гори, зелені Карпати,
Не піду по цій вже стежці, прощай, рідна мати...»
Майоріє прапор в полі, вітри завивають,
Табунами українців москалі вбивають...

13.09.2025

* * *

Четвертий рік війни минав,
Ніхто не думав й не гадав...
І навіть страшно уявляти,
Що пережили, не сказати...
Четвертий рік біди і болю,
Четвертий рік солдати в полі,
Четвертий рік — кривавий рік,
Когось убили, а хтось втік...
Зневіра розтоптала душу,
Розбила серце, плакати мушу.
Немає правди, де шукати?
А ворог лізе убивати.
І чи кінець це, а чи що?
Живемо ворогу на зло.
Живемо, а хіба живемо?
Завжди натягнуте стремено...
Вночі, рахуючи хвилини,
Читаємо ми знов новини.
І так від ранку і до ночі
Не висихають мої очі...

20.09.2025

* * *

Від Карпат до Сахаліну
Буде вільна Україна,
Спершу Курськ, а потім далі,
Добре тиснем на педалі...
Ну, а що вони хотіли,
Щоб ми тихо тут сиділи?
Не на тих вони попали,
Навіть часу трохи дали.

По-доброму не хотіли,
Тож тримайте, ми зуміли,
За селом піде село,
Потім місто, всім на зло.
Ми не злі є зовсім люди,
Та вже буде так, як буде,
Просто плату віддаємо,
Просто всіх вас переб'ємо...

Ми ж не перші це почали,
Ми не грубі, не вандали,
Старший брат приклад подав,
Ну а менший перебрав...
Ми не хочем це робити,
Та за все треба платити,
Не візьмемо забагато,
Тільки, як у нас узято...

Тож стрічайте ЗСУ
Хлібом-сіллю наяву,
Може нас і не чекали,
Але ми також не ждали.

Ви не плачте, ні, не треба,
Визволяєм просто неба,
Просто хочем показати,
Як живемо, приклад дати...

Ну, а ви судіть самі,
Як то жити у ярмі,
Як живемо ми роками,
Як ми виємо вовками...
Як ми плачемо ночами,
Все по правді тут, без драми,
Ну, а ви судіть самі,
Це прикольно, а чи ні?

12.08.2025

* * *

Стоїть стара бібліотека,
Припали порохом книжки.
Жива ще там є картотека,
Колись читали малюки.
Той порох болю та тривоги,
Розбиті нині там шибки,
Не мають діти уже змоги
Читати гарні казочки...
Стоїть стара бібліотека,
І завиває вітер там.
А поряд неї недалеко
Стояв ущент розбитий храм...
Немає ні душі, ні тіла,
Вночі не світять ліхтарі,
Тільки стріляє ворог сміло,
На чужій, зраненій землі...

Ані тварини, ні людини
У цьому пеклі вже нема,
Стоїть стара бібліотека,
Від болю стогнучи сама...

23.03.2025

ЧЕРКАСИ

(З власного досвіду)

Звичайна ніч, гули сирени,
Здавалося, це не про мене,
Шахеди — це уже так звично...
Лягла я спати вже привично...
Я час від часу прокидалась,
Від вибухів гучних здригалась
Та засинала, як завжди,
Бо не чекала я біди.

Четверта ранку, заgrimіло,
Це було поряд, зрозуміло...
Все, що змогла, це лиш кричати
І чи живі, усіх спитати.
Коли кричала, зрозуміла,
Що я жива, та рвало тіло,
На ноги за секунду встала,
Що відбувається, не знала...

Повторний вибух — це ракета,
Безсильна я, кругом тенета:
Сипалась стеля, все гуділо,
Ворог бомбив дуже уміло.

І за секунди проживала
Своє життя усе згадала,
Накрила голову й упала,
«Кінець», – собі тоді сказала...

Часу на роздуми немає,
Третя ракета прилітає,
Боятися уже дарма,
Кругом стіна, одна стіна...
Ховала я під себе ноги,
«Не відірви», – просила Бога...
Не плакала, бо не могла,
Сама на себе була зла...

Чому я тут, де моя хата? –
Питала тихо в небі тата...
Та він мовчав, мабуть не час,
Четвертий раз гатило нас...
Молилась я у ці хвилини,
Бог врятував, нас не покинув.
Тряслась земля, а потім тихо,
Усі живі, пропало лихо...

Життя надвоє розділилось,
Бог врятував, бо так судилось.
Я довго думала й гадала:
«Чому туди саме попала?»
Попала, значить було треба,
Значить була якась потреба...
Значить, це мала пережити,
Не всіх пуйло може убити...

09.09.2025

*

*

*

Зупинись у хвилину мовчання,
Зупинись, ти постій, не спіши,
І віддай ту хвилину спокійно
За людей, за Героїв з п'ятьми...
Зупини ти автівку щоднини,
Хай вона постоїть, не летить,
І віддай свої гідно хвилини
За розлуку й за біль у цю мить.
Зупинись і подумай хвилину,
Завдяки кому тут ти живеш,
Поклонись і подякуй думками,
Бо подяці немає цій меж...
Зупинись, зупинись, не соромся,
Не дивись, що той інший не став,
Бо війна ще його не торкнулась,
Бо не має він зараз підстав...
Зупинись і подумай про завтра
І за що там Герої лягли...
А могли мирно тут собі жити,
Воювали за тебе вони...
Зупинись у хвилину мовчання,
Зупинись, ти постій, не спіши,
І віддай ту хвилину спокійно
За людей, за Героїв з п'ятьми...

02.10.2025

МАРДАРОВИЧ СОЛОМІЯ БОГДАНІВНА

Народилася 08.10.1993 року в місті Коломия, де і проживає. Працює керівницею літературно-драматургічної частини та артисткою Коломийського академічного обласного українського драматичного театру імені Івана Озаркевича.

Стипендіатка Президента України для молодих письменників і митців у сфері музичного, театрального, образотворчого, хореографічного, естрадно-циркового мистецтва (2023). Авторка двох поетичних збірок. Переможниця 8-го Міжнародного літературного конкурсу імені Тодося Осьмачки «Шляхи мої неміряні» (м. Сміла, Черкаська область) та Всеукраїнського літературного фестивалю «Шодуарівська альтанка» (м. Житомир). Дипломантка міжнародного літературного конкурсу романів, п'єс, кіносценаріїв, пісенної лірики і творів для дітей «Коронація слова» в номінації «Пісенна лірика» (2017, 2018). Лауреатка літературної премії імені Михайла Кучірки (2021) та VI Всеукраїнського літературного конкурсу імені Леся Мартовича (III ступінь). Членкиня СЛК «Суцвіття», Благодійного мистецького фонду "Сузір'я Карпат" та Коломийського осередку спілки журналістів України. Пише українською і польською мовами. Вірші опубліковані у Білорусі, в Індії, у Сполучених Штатах Америки, в Польщі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25, №35).

НЕЗНАЙОМЕЦЬ

Чоловік заряджає телефон, як тільки
минув сонорний крик закривавленого міста.
Не пам'ятаю, як наші погляди
зустрілися в задушному підземному ящику.
Усмішка витерла солені краплі,
притупивши невідоме мені гріхопадіння.
Підлітки не здогадувалися,
що бачили перед собою
статую Родена: сміялися з історій
технічного електрозв'язку.
Навколо сиділи ті, хто не очікував.
Навпроти руки невідомого
перепліталися у незрозумілих напрямках.
Тулуб не хитався вперед і назад.
Скрізь пальці інколи зупиняла погляд
на анонімному живому стержні.
Знайомство закінчилося словами «не плачте»,
після наші дороги розійшлися.
Побігла за сумкою у квартиру,
в якій більше не живу,
під час переливу червоних втрат,
де авторитетом став незнайомець.
Щорічна лютнева згадка у диктанті життя
про звичайну людину.
Стільки не вишиєш на полотні:
пожовтіє від ненависті.

СУЛИЦЯ

Циферблат розжарює попіл зустрічей,
чії кроки, як сулиці, колють один одного перед
спільним видихом і вдихом.
Диктор розхитує звукові мікродоріжки,
синергія потоку яких вимовляє
по складах: «Бережи себе. До зустрічі».
Залізничний гігант відчиняє двері:
тут обіймаються, як діти,
і цілюються, неначе коханці.
Вогонь із усмішкою на вікні береже
солодкозвучний електричний заряд і
вбиває ядучий дитячий спогад.
«Через півроку» – миттєвість поставила жирну точку.
Сталеві вибалки розкинули тіні зловісних
відчуттів і пристрастей.

КОРАЛ

Ми виткані із оксамитових печалей,
субстанцій золотих коралових світил,
де зорі плачуть від спалених мемуарів,
капризних чародіїв зловісних втіх.
Сумую, сонце, за безхмарним чудом,
одвічним полум'ям запалених сердець.
Істоти прожогом вирвали з дерева коріння,
паяльник загубив тверду розжарену деталь.
Вінок лавровий я легко кину в очі долі
і тихо віднайду горбочок на краю,
де вітер зітре із вродливиці полуду,

пасмо розправить поспішно від громовиць.
Я не помітила кінця п'яного лету,
остання крапка розплавилася осінній падолист.
Ви не сумуйте, друже, за мною вдруге,
я все віддала тій гравітації морській.

СУХОЦВІТ ГОМФРЕНА

БІЛИЙ

Вкидуєш електрони – там,
де стіни з'їдені жаром,
де гілки – попелисті заграви,
понад розбавленим стогоном
міцно схрещуються октави,
чиї позолочені ноти оголяться,
щойно люди зникнуть в тумані.
Навколо німота до безглуздя:
застелена кволою радістю,
обманута строкатим попелом –
розхитуєш місяць спокійно:
у серці немає облави,
биття відбиває тишу.

БУЗКОВИЙ

Крапля розтанула на кінці язика,
наче вкинута тріщина
серед розлого гострого хрипу.
Її доля – ввібрати чуття,
усе, що було до ранків, агоній,
розчавлених слів, захашчених вулиць.
Викинь у полум'я сплісневий барабан:

крик висмоктаний вітром з пробоїн,
а водойма суха, без побитих імен,
суголосних із тими, хто неначе
ставив двокрапку,
з'єднавав ранок і вечір, день і ніч,
короткі абзаци і довгі вступи.
Розірвана стрічка спалена рвучко,
лячно: ніхто ні на кого
– вже тут, не чекає.

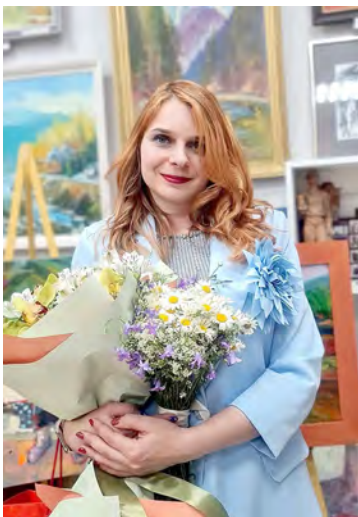
РОЖЕВИЙ

Пагорба не існує. Раніше піднімалися разом,
шукали виття,
розмовляли про збиті п'ятки і зранені руки.
А давніше стежки топтали живцем, в куті,
після випадів, танули хмари.
Та й волокна розірвані,
закидані в ґрунт,
з-під задимлених вицвілих шрамів.
Пагорба не існує. Втратили час,
по коліна ковтали усе припустиме,
так, наче немов і ніяк.
Стояла, як невкопана: чистий ставок,
дрова горять тихо – тепер ти одна,
сонце лоскоче повіку.

ЧЕРВОНИЙ

Тінь розплавлює спогад,
провіщує про кінець.
Папір, тонкий, наче лист,
розгортає у капищі круків.
Не кидай мімозу в затишений сад:

промінь спалений, крила метеликів грубіші.
Я не викину тіло:
не скажу про вуаль,
про розкидані цвяхи;
не вип'ю води:
не складу мемуарів,
не проколю подушечки наскрізь.
Розгніваний шторм – це не буря,
тільки ми стерті з обличь,
стерті з кісток.
Тінь передає вістку – кінець,
зронила кристал у завітчану пустку.

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює в місцевій гімназії вчителькою української мови та літератури й образотворчого мистецтва. Поетеса. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Членкиня СЛК «Суцвіття» та Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Авторка одної поетичної збірки «Перли моєї душі». Друкується в суцвітянській газеті «Гомін». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №35).

* * *

Заблукала в душу жовтокоса осінь,
Фарби залишила там усі свої,
Ними фарбувала душу, як хотіла,
Візерунки в неї вже були сумні.
Ой, подружко мила! Не лякай дощами,
Не шепчи у вушко про морози злі,
Краще оглянися, покружляй з вітрами,
Хай радують око ці чарівні дні!
Кожен день осінній — це щасливі миті,
Це краса барвіста, що вогнем горить.
З осінню всі біди й радощі прожиті —
Вміймо цінувати цю чарівну мить!

07.10.2025

РОМАШКОВЕ ПОЛЕ

Піду я в ромашкове поле,
Де всміхаються квіти мені,
Де кожна до мене говорить
Й дарує слова чарівні.
Пройдусь я раненько тим полем,
П'янкий удихну аромат,
Вже й стерня мені ноги не коле,
І серце вистукує в такт.
Ці біленькі і ніжні голівки
Із сонечком вплетеним в них —
Це радість для кожної жінки —
Краще квітів нема польових!
З ромашками я гомоніла
З любов'ю, інакше не можна,
І багато чого зрозуміла —
Має душу ця квіточка кожна.
— Ну, чому? — запитала ромашка,—
На болючих моїх пелюстках
Загадують долю, як важко,
Без крил не літає вже птах.
Народилась я квіткою в полі
Для краси й для любові також.
Не ламайте і ви мені долю
І не нищіть моїх пелюсток!

07.10.2025

ЛЮБЛЮ ОСІНЬ

Заблукала осінь в моєму саду,
Розгубила червоне намисто.
Заворожена садом іду
І люблюсь її падолистом.

Люблю осінь, бо схожа до неї.
Уже в коси вплелась сивина.
Різнобарвні твої галереї,
А у серці вирує весна.
Дощами всі прогріхи змиєш,
А вітром розвієш печаль.
Лиш одна ти мене розумієш,
Лиш для мене гаптуєш вуаль.
Різнобарв'я із твоїх листочків
У долонях тулю до грудей
І складаю букети з рядочків,
Які пише вона для людей.

25.10. 2025

ТЕТЦІ ОЛІ –75

*Дорогий, єдиний, рідний
Тетоньці Олечці присвячую*

Хай років лік зозуля не кує,
А Бог дає здоров'я Вам і сили.
Як добре, що Ви з нами іще є
І як з дитинства Ви мене любили.
Бажаю Вам достатку і тепла
І ясного проміння у віконце,
Щоб Вас нам доля довго берегла,
А у душі сміялось ніжне сонце.
Щоб гріли Вас надією й теплом
Марійка, Таня, Роман і Діанка,
Щоби не розминалися з добром,
Й була налита щастям повна чарка.
Щоби Ви довго з нами ще могли
Святкові дні стрічати у родині.
Нехай не буде клятої війни
І хай не плачуть очі Ваші милі!

30.10.2025

СТРАШНЕ СЛОВО «ВІЙНА»

Війна — це жах, війна — це сльози,
Це гуркіт, стогін, крик дітей,
Це босі ноги на морозі,
Це плач і біль живих людей.
Війна — це згарища, руїни,
Це сотні втрачених життів,
Загибель батька, а чи сина —
Війни ніхто з нас не хотів.
Війна — це мати на могилі
Смерть сина скроплює слізьми,
Чорна хустина й очі сині,
Які вже дивляться з п'їтьми.
Це кров, це втрати, божевілля
І смутку повні небеса,
Це глум, катівні і насилля
Й чиясь розплетена коса.
Війна — це страх й пекельні муки
Напівживих людей-калік,
Це амповані дві рУки,
Це крик від болю...що затих.
Війна несе смертельні рани
Для наших дочок і синів,
Це в матерів на серці шрами,
Які ніхто ще не згоїв.
Та й не згоїть уже ніколи,
Земний допоки шлях її.
Перед очима чорні кола —
Нема кінця страшній війні...

25.11.2025

САША РУТА

Народилася 17.05.1977 року в селищі Яблунів, що на Косівщині Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия. Поетеса, художниця, авторка і виконавиця пісень. Членкиня СЛК «Суцвіття» і Благодійного мистецького фонду «Сузір'я Карпат». Майстриня української вишивки та модельєрка одягу з використанням авторських орнаментів. Власниця салону вишиванок «Рута». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №35).

* * *

Мій страх. Ти моя совість і любов.
Спіраль — забита цвяхом в часі.
Я йду убік, мене вертає знов.
Не грішна я. І не свята у рясі.
Душа, можливо, бачить оберіг.
А я не знаю — чи в раю, чи в пеклі.
Бо твоє світло — то є мій нічліг.
А моя темрява — твій промінь, ще не змерклий.
І що казати... Я тебе люблю...
Напевно вічно буду вже любити.
Сьогодні я цю мрію розіб'ю,
А завтра склею. Й далі стану жити...

* * *

Люблю цей світ, і ця любов взаємна,
Стрімке тепло вливається у жили.
Така нуга солодка, сокровенна,
Що смак життя малює пензлем сили...
Емоції живі, не буду їх вбивати,
Вони мені у склі дзеркалять диво.
Я знаю точно, можу ще кохати,
І з цим коханням пишу нове читиво...

* * *

Я не знала, як жити далі:
Попереду – то яма, то небо.
І тиснула на газу педалі,
Там не було в зупинці потреби.
Я складала докупи годинник,
Час не йшов і його не боліло.
На руці різав шкіру будильник,
А я рани латати хотіла.
На підлозі побачила тормоз,
Зрозуміла – свідомість прозріла,
В глибині пробудився мій космос,
А я падала вниз і летіла.

* * *

Різні відтінки думок
Міються шваброю мозку.
Це не мета, не урок –
Це сприйняття просто плоске.

Слизька поверхня подій
Дає можливість упасти.
Якщо спонукатись до дій,
Ті кольори можна скласти.
Вийде квадратний квадрат
Чи кругле коло, байдуже.
Не позбирати цитат,
Бо біля швабри калюжі.

* * *

Яскрава лялька сиділа скраю.
Нема обличчя. Там тільки хрест.
Монети сонця не кличуть зграю.
Вона одна. Клубками шерсть.
Для когось стала оберегом,
В душі роїться гра подій.
Запрограмована. Із тегом,
Без власних тверджень і надій.
Додаток до якоїсь долі.
У символах є ключ і хрест.
В ключі закриті знаки голі.
Замотаний замок не змерз.
Як без обличчя можна жити?
Без думки, без мети, без мрій?
Без болю, здатності любити...
Без почуття, без гри, без дій?
Вона воскресла! Має душу!
Та лялька-мотанка — жива!
Всі догми біля себе рушить!
І творить сонячні дива!

* * *

Сьогодні знов дорога в рай
Повідчиняла врата в пекло.
Там у полях межа і пай,
І тимчасовість в діях змеркла.
Там просто виділений час —
Для когось менше, комусь більше.
Я не шукаю зовсім фраз,
Щоб скласти з кроків голі вірші.
Бо межу мозок прокладе,
А пай в душі не має місця.
Папір печатка украде,
Дорога знов заточить вістря.
Та я іду, і йдуть години,
Те, що було, уже не буде.
А те, що є, зараз пролине.
Навколо пекло, рай і люди...

* * *

Чорна орхідея — квітка трансформації.
Дивись в обличчя болю і продукуй любов.
І кожен день, вдихаючи туман конфігурацій,
Живи життя красиво, без зовнішніх умов.
Не будь несправжнім кимось, а стань самим собою.
Чуже не гріє душу, пелюстки без нутра.
Якщо лінійна помста росте поміж травною,
Ти не зривай ту квітку, зміни спіраль ядра.

* * *

Так хотіла би стати квіткою,
Може рудою чи шипшиною.
Та я жінка з душевною міткою,
Із суцільною, не половиною.
Між мовчанням і криками хаосу,
Між проривом в енергію вічності
Мої терна зав'язані атласом,
А колючки народжують цінності.
Я не прагну ні руху, ні спокою,
Тільки ріст може стати довірою.
Не вертаюся задніми кроками,
Бо насичена повною мірою...

* * *

Дебелий вітер зриває крила
І ти летиш посеред міста.
А там не рівно, а там все хвилі,
Ти можеш змерзнути чи впріти.
Захочеш — пір'я повідпадає,
Не буде ран, а тільки діри.
З тобою простір в колеса грає,
Сансара в кармі не знає міри.
А ти за цим спостерігаєш,
І так стає цікаво жити,
Що буде завтра, ще не знаєш.
Лети сьогодні і вмій любити.

ЗАКОРДОННА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта на Івано-Франківщині. Мешканець Коломиї. Працює в Лондоні. Підприємець, волонтер, поет. Член Співки літераторів Коломиї «Суцвіття». Автор 10 книжок. Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №35).

* * *

Павутиною у небі ранок
Ніжитьсь у травах росяних
І приносить настрою нам збанок,
В наших звичках зручних і простих.
Павутиною літо зникає
І снує нам осінню печаль.
Осінь рушники повишиває,
Хоч нам літа, все-таки, жаль.
У зелених бачимо ми вітках
Осені монети золоті.
Срібло ранішнє у осені на віках,
Листям стеляться опалі дні.
І міняється погода так, як настрої,
Календар, не поспішай іти.

Вже горить осіння ватра
Там, де ми щасливими були.
Вже тепло летить кудись у далі,
Квіти всі, немовби на підбір.
І збираємо в букет усі жалі,
Робим долі все наперекір.
Ну а осінь йде і нас чекає
В парках, скверах і лісах.
Осінь, як чаклунка, усе знає,
Сміє ще приходити у снах.
І її не можна не любити —
Пристрасну, звабливу, чарівну.
З осінню нам треба жити,
Зустрічати її ніжну, неповторну,
По-дитячому веселу і смішну...

* * *

Тримайтесь, гуцули, бо час є непевний,
На вас напустили осине гніздо,
Тримайтесь, гуцули, достойно і певно,
Тримайте усе, що батьками дано.
Тримайтеся дружно і міцно,
Традиції роду усі бережіть,
Бо ті, що прийшли, зникнуть безслідно,
А ви у майбутнє вільними йдіть.
Тримайтесь, бо Бог є із вами,
Ви є та перлина незмінних Карпат,
Від бою залишаться шрами,
Ви діамант — де найвищий карат.
Тримайтесь й кохайте, любіть і співайте,
Трембітами грайте, танцюйте Аркан,

І танці й ремесла усі передайте,
І серця й душі неповторний той стан.
Ви любите гори, ви знаєте чари,
З природою завше ви разом були,
І на землі немає вам пари,
Пануйте в краю, де споконвіку жили.
Святкуйте весело, весілля справляйте,
Хай множаться вівці і ваше добро.
Вам гори, як Батько, про це пам'ятайте,
І келих ви Файно собі наливайте,
Щоб радісно жилось і щастя було!

25.09.2025

* * *

Вже дерева в осінньому вбранні,
І на бал нас запрошує осінь.
Я по жовтому листю іду,
А у небі очей твоїх просинь.
Загубились у листі горіхи,
Замело жовтим цвітом сади,
Вітер листя гонить для втіхи,
Ти у осінь мою прийди.
Ранок в смутку, вуаллю туману
Пригортає терпким холодком...
Лист опалий мандрує циганом,
Жовтень бабиним гріє теплом...

* * *

Вокзал, де шум і гамір,
І стук коліс, як стук сердець,
Тут все, неначе вимір,
Тут час, як сам митець.

Розлук і зустрічей романи,
І сміх, і сльози водночас,
Тут гості всі, на свято звані,
Серця співають тут романс.
Тут потяг, наче сама доля,
Несе в незвідані далі,
А за вікном поля і гори,
І радості, й часом жалі.
Тут все з усім переплелось,
Живе незвідана планета,
В когось усе вже тут збулося,
А хтось у почуттів тенетах.
Вокзал для двох — це цілий світ,
Вокзал, де мрії й сподівання,
Вокзал, як смуга у політ,
Під стук коліс звучить признання...

* * *

Відлітає літак в синє небо,
Журавлем помагає крилом.
На землі нам всього було треба,
А у небі усе за бортом.
Під крилом є поля і озера,
Села й міста чарівні,
І у небі потрібні манери,
Ми учили їх на землі.
За бортом усе леденіє,
Синє небо, куди ти не глянь,
Під крилом усе зеленіє,
Хмари бігають в небі, як лань.
І безкраї простори, і море,

Океани повітря й води,
І не видно у небі нам зорі,
У салоні сиди або спи.
Хто читає, хто дивиться фільми,
Хто говорить, а дехто вже спить.
Хто слухає музику, заспокоїтись трішки,
Хто думками за обрії мчить.
Рейс звичайний, буденний,
А для когось – мрії збулись,
Хтось польотами натхненний,
Комусь щастя зустрічі мчить.

* * *

У Лондоні усе переплелось –
Він грає долями, немов картяр.
Не все і всім під сонцем цим збулося,
Бо Лондон є, як денді, як фігляр.
Тут все, чого душа бажає,
Тут все є, що треба у житті,
Бо Лондон, наче млин усе переминає,
Як календар, гортає наші дні.
Тут розкіш, що границь не має,
Тут бідність, що не має меж,
Тут все, як у кіно, буває,
Як маєш змогу, час, то стеж.
А Лондон, як отой маяк,
Що в темряві всім світить,
Він є неперевершений чудак,
І завжди в дамки усім мітить.
Тут Ельдорадо для митців й талантів,
Тут прихисток для вуличних є музикантів,

Тут шулери, злодії, маги —
Усе переплелось, щоб ви знали.
А Темза бачила всі злети і падіння,
Життя кінчали, хто не мав везіння.
Вона із моря в море воду носить,
Усе очищує й спасіння просить.
Тут меценат живе й бездомний,
Для начинань є простір тут природній,
Бо Лондон зустрічає й проводжає,
Усе він бачив, усе знає...

* * *

А моє серце переповнене любов'ю,
У ньому доброта й тепло живе,
У ньому затишно й пристойно,
У ньому все життя моє...
Воно не знає відпочинку,
Воно все відчуває й береже,
Воно для добрих вчинків,
Воно, як образ, є святе.
Із ним пережили життєві бурі,
Із ним всі труднощі і радості буття,
Із ним ми є найкращі друзі,
Із ним з минулого у майбуття.
Мій камертон і мій учитель,
Я дякую за кожен твій удар,
Я твій є раб і покровитель,
І дякую я Богу за цей дар.
У нім усе — всі роки й миті,
У нім печалі і жалі.
У нім коханням й щастям все оमितо,

У нім з ким був: дорослі і малі.
Я вдячний, що ти пульс і імпульс,
Що ти вимірюєш земний мій путь.
Ти птахою летиш у вічність,
О серце, нас щасливі дні ще ждуть.

* * *

А ми красу несемо у серцях,
З красою ми проходим земний шлях,
Красою все наповнюєм навкруг,
В красі зустрічає нас річка і луг...
Краса й любов разом завжди,
Їх треба завжди в серці берегти,
Любов дарує радість і добро,
Красою щастя, що, як квіти розцвіло.
Красою ми любуємось сповна,
А від любові кругом голова —
Любов все перетворює в красу,
Краса влітає діаманти у росу.
Світ без любові і краси помре,
У ньому стане неживе усе й чуже,
Бо у гармонії з любові і краси,
Нам Бог дарує неповторні дні.
Творить красу і бережить любов,
Нехай душа радіє знов і знов,
Що у раю земному вона є,
Хай Бог Любов й Красу усім дає.

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Мадриді (Іспанія). Поетеса, активна учасниця благодійних акцій на підтримку ЗСУ. Одна із перших ініціаторів створення в Мадриді творчого об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох всеукраїнських та міжнародних літературних конкурсів і нагород. Переможниця II Міжнародного фестивалю-конкурсу «Мистецькі промені України» 2025 року (гран-прі). Авторка чотирьох поетичних збірок та п'ятнадцяти пісень. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№35).

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Моя Україно! Моя найдорожча Святине!
Вітаю тебе із далеких доріг та країн.
Де б я не була і куди б мене світ не закинув,
Тебе я довічно носитиму в серці своїм.
Співає душа, коли бачу тебе в кінофільмах,
Гортаю сторінки альбомів і серце щемить.
Від думки такої щаслива, немов породілля,
Де родиться поле, і пісня, і гай, і блакить.
Ця мова моя в переливі, як жайвір у небі,
Як вечір надходить — мереживо стелять зірки.
Я згадую матір і батька у рідній оселі —
Мою Україну, де доля на два береги.

Усе в мене є — надароване духом і словом,
Оте, що не купиш і навіть не в силі продать.
За тебе, моя Україно, вимолюю Бога,
Щоб рідному краю послав із небес благодать.
Моя Україно! Ти земле скототів-русинів,
Із давніх-давен ти плекала героїв в борні.
Я міцно стискаю руками наш Стяг жовто-синій
Бо я — Українка! Це ім'я ти дала мені.
Із Днем Незалежності, Нене моя колискова,
Вітаю тебе і на серце долоню кладу.
Хай вічність дихає мова твоя калинова,
Бо я у майбутнє вкраїнця-онука веду.

БУДЕ МОЯ УКРАЇНА

Серце моє виліковує болем непроханим,
Впаде сльоза і стече по холодній щоці.
Ген, край дороги, тополя у небо захохана
Вітром і зливою гоїть всі шрами й рубці.
Білий туман розстелився над темними хатами,
Тягнеться сірою цівкою з попелу дим.
Земле моя, пошматована, шита й залатана...
Плачеш зі мною світанками зойком німим.
Небо припало до тебе у трави не скошені,
Груди твої понівечені кулями вздовж.
Там, де шуміло колосся,— чужинці непрошені,
Будь нам сторожею, Господи, й сили примнож.
Краю мій рідний, буваю ночами знесилена...
Дай не упасти у відчай посеред війни.
Буде моя Україна від ворога звільнена,
Знаю, її захищають — відважні сини!

ГЕРОЮ З МИШИНА МИХАЙЛОВІ КАВАЦЬОКУ

* * *

Убили ординці хлопчину...
Йому лише двадцять було.
Ой людоньки! Лишенько, сину...
Вже вирій бере під крило.
А очі — все в небо, і в небо...
Завмерли і снять про весну.
Якого страждання ще треба,
Щоб вбити дитину оцю?
Щоб кулями груди розп'яти?
Зламати у скрипці струну?
Зеленого дуба зрубати?
Знівечити долю чужу?
Забрати у матері сина?
Кровинку від серця урвать?
Це сонечко, що золотило,
Цю Божого роду печать?
Цю пісню, що линула дзвінко!
— Замовкли навіки уста.
Я плачу... Не мій, але гірко...
Хай проклята буде війна!

30.10.2025

ЗДРАСТУЙ, СЕРПНЮ

Здрастуй, серпню, літа тихий півів,
Лагідний серпанку стиглих днів.
Над рікою хмарів біла повінь,
Що не видно краю берегів.
Десь далеко вчувся бузька клекіт,
Оповило млою у ставку.
На легкім обвислім павутинні —
Росяне намисто на шнурку.
Свіжий ранку, виплеканий літом,
Тиждень, два — й до вирію пташки.
Пахнуть медом з сонячним привітом —
Стиглих груш розморені бочки.
У траві нескошеної, прив'ялій,
Чути вигук річкових качок.
Крок за кроком по листві опалій
Йде по їжу хитрий їжачок.
Краю мій, досвітку журавлиний,
На долонях у природи — рай!
Із душі моєї пісня лине,
Розбудивши сонця небокрай.
Любий серпню, дні твої змарнілі,
Дякую за літні вечори
І за ранки у туманах білих —
Величі Господньої дари.

ЯБЛУКА ЙДУ ЗБИРАТИ

Яблука впали в траву,
Жовті й червонобокі.
Ранок насупив брову
З-поміж гілок високих.
Свіжий війнув вітерець,
Прілою чути травною.
Крапелька — за комірець
Шию змочила водою.
Сливами пахло в саду,
Груші — медові цукати!
Легко ступаю та йду
Яблук солодких зібрати.
Жовтий, як сонечко, кіт —
Вистрибом, змочені лапи,
Наче іде убрід
Літечко наздоганяти.
Вересень тихо пливе,
В небі овечі отари.
Бабине літо снує
Ниточку срібну за хмари.
Літа би ще схопити
Поміж крючки-павутинки.
Ранок увесь залитий
Сонечком між хмаринки.
В кошику повно під верх
Яблук зібрала до кухні.
Мурчик хвоста задер,
Йдемо щасливі укупі.

* * *

Така вже осінь, світку, що завмири,
Стояти і дивитися на неї.
Ось, в позолоті клени й явори...
Вкриває листям клумби та алеї.
І день такий — сумарний і легкий,
Ще й небо дококола — бірюзове,
Немов «Анчан*» сапфірово-п'янкий,
А хмари, як морозиво вершкове.
Прийми мене, володарко, у храм,
Дозволь побути в тишині з тобою?
Який сьогодні золотистий крам,
Устелений розкішною ґабою.
Довкіл краса спадає до очей,
Що тільки сміє легіт шарудіти.
Багрянний лист торкається плечей,
І визирає сонце поміж віти.
І я іду, немов царівна снів,
Чи то насправді, а чи може сниться?
Куди ж мене ти, вересню, привів,
Щоби красою вік не надивитись?

* * *

Дерева засинають до весни,
Купа їх дощ у купелі осінній,
А потім, потім прийдуть дні зими,
Укриє гілля перший білий іній.
Усе засне. Неначе літа й не було —
Ні цвіту, ні плодів, цієї долі.

* «Анчан» — екзотичний тайський синій чай.

Дивися, вже й дитинство відійшло,
І юність вже скотилася поволі.
Роки, роки. З весни у осінь йдуть,
Злітає цвіт, мов срібні заметілі.
І щоб красу ніколи не забудь,
Вплели вони у коси квіти білі.

ОДА ЖІНЦІ

Радій світу, крихітко маленька,
Як весною в небі журавлі.
Понад всі скарби коштовні взяті —
Ти найкраща доня на землі.
На долоні маминій — безпечно,
Відчуваєш батьківське тепло,
Огортають плекані надії
І твого Ангела крило.

Посміхайся, юнко, час злітає,
Не вернеться золоті роки.
Поки серце віддано кохає
Та на долю падають зірки...
Будь щаслива, як весна і літо:
Радісна, завітчана, ясна...
Ти — бальзам туманів над рікою,
Ще й невтомна пташка голосна.

Дівчино, у білому віночку,
В парі на хрещатім рушнику,
Ладо, захиснице, Берегине,
Ти — майбутня мати на віку.

Поміж двох – співзвучне суголосся,
Кожне слово – водоспади рік,
Кожні ранки – плани на майбутнє,
Де господар в хаті – чоловік.

Пані, вам жіночність дуже личить:
Статний хід і блиск хмельних очей...
У зіницях Ваших сонце сходить
Й променіє зорево ночей.
Поки усміхаєтесь до світу –
Розсвітають ранки на зорі,
Пломеніють мальви біля хати,
І радіють внуки у дворі.

Жіночко, із поглядом поважним
І легеньким сумом ув очах,
Скільки зим і весен пролетіло,
А здається, був короткий час.
Молоді літа кудись поділись,
На канапі з Вами – сивий дід.
Бабця, мов кульбабка, – біла-біла
Ви куди ж зібралися... В політ?

Від дитяти, юності у зрілість –
На жінках ТРИМАЄТЬСЯ ВЕСЬ СВІТ!

* * *

У чеканні – неспалена мрія,
І розлога, неначе верба.
Сонцем сяяла в серці надія,
Ніби хвилі, спливала журба.

То не дивно, що ти був присутній.
Вік тобою живу. І люблю.
Обнімав плечі вітер попутній,
І страждала душа від жалю.
І немає потіхи й розради,
Увійшла пустота в почуття,
Та згадалася мудрість поради,
Що в терпінні – спасіння життя.

* * *

Вже догорає осінь. Горнутья вкрадені сни.
Як тобі зараз, сину, в зимний листопад війни?
Місяць, немов прибулда, поміж хмарин пливе,
Спитьсся й не переспитьсся, не дочекаюсь тебе.
В'ються думки вужами, лащитьсся темний страх,
А за вікном – дерева на білокрилих вітрах.
Тепло тобі чи зимно, ноги всю ніч сухі?
Множитьсся добра звістка поміж слова лихі.
Хай ще побуде листя, скриє від ворогів,
Хай вовкулак заблукає поміж боліт, ярів.
Думи мої розлогі, правда скажіть по чім?
Ходить країною горе і роздає плачі.
Стукає вітер в шибку, певно упав листок,
Вже до зими залишився перед світанком крок.
Думаю й не передумаю...наче з тобою я...
Тільки над нами небо й Ангела два крила.

14.11.2025

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косів Івано-Франківської області. Мешканка селища Печенижин Коломийського району Івано-Франківської області. Спеціальність: фельдшер. Авторка двох поетичних збірок. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №35).

* * *

Цей світ здурів...і бавиться у війни...
А Бог все дав людині для життя.
Та людство віддало себе в обійми
Захланності, наживі...як шкода...
Що цінність має не сама людина,
А бренди, статки, виміри валют...
Що аби мати більше сфери впливу,
Як павуки, самі себе гризуть!
І розділяються на касти і на клани,
І Бога ділять, хоча Він один...
Як прикро розуміти — винні ЛЮДИ,
Бог дав цей світ, а люд не оцінив.

23.06.2025

* * *

Що колись було важливе, втратило смаки,
І, здається, з того часу вже пройшли віки...
Те, без чого, як здавалось, не прожити мить,
Вже давно не гріє душу, серце не палить...

Те, що викликало сльози і душевний біль,
Вже не ранить, не тривожить...зовсім не болить.
Те, що було надважливим, втратило свій сенс...
Все міняється в цім світі... І ми з світом теж...

23.07.2025

* * *

Десь в давніх снах, що згублені давно,
Ховалися видіння підсвідомості.
Там пахло літо...річка і село,
І відчуття, що близьке невагомості.
Там, в тих видіннях, згублені сліди
Дитинства, у якому все інакше...
Там були песик, котик й індикИ,
Які паслися у травичці вранці.
Там був найкращий в світі потічок,
Мілкий і теплий – жабам по коліна...
А в тому потічку скільки качок!!!
І ми купалися у тому жабуринні!
Такі щасливі ми тоді були!!!
Смаколик-хліб із цукром, то блаженство!
Й зелені сливи у чужім саду,
І смак напівдостиглої черешні.
У тих видіннях сонячне тепло,
І навіть в холоди там вічне літо!
І хоч давно, але то все БУЛО!!!
Солодкого дитинства справжні миті.

01.07.2025

* * *

Я так люблю на морі повний штиль
Й ранкову тишу, скупану у росах...
А ще люблю зимову заметіль ...
І дощ, що барабанить стоголоссям.
Я так люблю, коли надворі ніч...
А в небі зорі, складені в сузір'я,
А ще люблю, коли цвіте бузок...
І захід сонця в тепле надвечір'я.
Люблю у горах вранішній туман
І заспане село десь у долині,
Люблю дивитись, як несе ріка
Води свої дарами в море синє.
Я так люблю ловити вітерець,
Отой, що освіжає в літню спеку,
Обожнюю із фруктами садок,
Гудіння бджіл і як летять лелеки...
Я так люблю з природою удвох,
Вона і я...ми вміємо мовчати.
Яка це насолода з нею вдвох,
Цей світ мовчанням тихо величати.

09.09.2025

* * *

А рану ви мою пересолили.
Перестаралися, скажу я вам отак.
Хотіли ви, щоби мене боліло,
Воно й боліло пеком, та ще як!
А потім рана стала очищатись,

Признаюсь, знову боляче було,
Усе змертвіле стало відриватись
І затягнулось, як би й не було...
Але...я мало вірю людям,
Не підпускаю близько...так, на крок...
Пересолену рану не забуду,
Це був в житті моїм болючий той урок,
Після якого зміни кардинальні...
І часто падає полуда із очей.
Напевне, пишу речі я банальні,
Та інколи втікаю від людей.
Я знаю, люди є хороші,
І їх немало, знаю на всі 100%.
Але уже боюся їх впускати,
Бо накипу багато наростло.
Солені рани залишають шрами...
У зболеному серці і душі...
Я вже давно усе і всіх простила,
Та холодами віє у душі.

20.08.2025

* * *

Розлуки на багато кілометрів,
Що виміром так часто в тисячах...
Як би хотілось ці розлуки стерти,
Щоб просто сісти вільно у літак...
І полетіти птахом понад небом
До тих, за ким так скучила душа.
Щоби розлука з тисяч кілометрів
У зустріч теплу вмить переросла...

Щоб тихо обійняти найрідніших,
Щоб, як колись, всі за одним столом,
Щоб теплії розмови полилися,
І тост: «за зустріч» й келихи з вином.
Щоби був мир.
І всі до України вертались знову,
Дома – то не десь...
Щоби розлуки з тисяч кілометрів
Не рвали серце мамі й сину теж.
Щоби донька могла обняти тата,
А внуки щоб обняли дідусів...
Щоби, нарешті, брат побачив брата...
Щоб доброго прибуло на землі!
Так хочеться, здавалось би, простого,
Щоб не в розлуках була би сім'я,
І відстані у тисяч кілометрів
Не рвали б серце багатьом щодня.

16.11.2025

ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА

Народилася 26.12.1970 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області. Вихователька дошкільного навчального закладу. Працює в Польщі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№35).

* * *

Обіймаю тебе, моя земле,
Обіймаю, і серце тріпоче...
Завжди затишно тут і тепло,
Хоч й війна за вікном клекоче...
Тут моя рідна хата й колиска,
Над високими горами воля,
Тут калина вдяглася в намисто,
І жита колосяться у полі!
А Дніпро на просторах хлюпоче,
Хвилі тихо шепочуть молитву,
Все навкруг заворожує очі,
І душею до Бога я лину...
Море квітів і сонячних ранків
В рідній, милій моїй Україні,
І потоки людей в вишиванках,
Їм немає аналогів в Світі!
В тих узорах закладена вічність,
Кожен хрестик – то загадка Роду,
Код могутності, предків величність,
Оберіг, що слугує Народу!

Моя земле, моя Україно,
Обіймаю тебе і радію,
Ти найкраща у Світі країна,
Перемога вже скоро, я вірю!!!

24.08.2025

* * *

Трояндові листочки, листопад ...
Вони такі тендітні і манірні,
Я їх тримаю у своїх руках,
А в серці розквітають квіти дивні...
Троянди білі, чисті, як сльоза,
Умиті ранньою холодною рососою,
Мені троянди доня принесла,
Так просто... «Тішуся, матусенько, тобою!»
Той дотик серця пелюстками грів,
Та ніжність напувала мою душу,
Той трунок мене цілу обігрів,
Слова любов'ю пронизали душу
Я відчувала квітів аромат,
Тулила квіти і раділа днині,
Який квітучий той душевний сад,
Де добре серце виросло в дитині.
Трояндові листочки, листопад...
Настоянка з любові й розуміння,
Для мене кожне слово — цінний скарб,
Пелюстки руж — дарунок покоління.

21.10.2025

* * *

І знову в небо піднялись лелеки,
Кружляли над покинутим гніздом,

Із сумом голосно курликали здалека:
«Прощай, домівко, летимо гуртом...»
«Куди, куди ви, наші рідні птахи?!
Без вас нам сумно, скоро вже зима...
Та будемо чекати біля хати
Й радіти знову, як прийде весна!
Летіть, крилаті, в світ, де тепло буде,
Де зможете ви відігрітися на сонці,
Та Україна в серці з вами буде,
Весною вас зустрине у своїй сторонці.
І пам'ятайте, де б ви не були,
Куди б ви, птахи, в світі не літали,
Землі ріднішої, як наша, не знайти,
Бо тільки тут гніздечко ви звивали!
Висиджували діток в власному гнізді,
Що так ретельно й довго будували,
І кожним черв'яком ділилися усі,
І разом понад хмарами літали...»
Вже вирости малі лелеченята,
Вже й справді осінь кольорова на порі,
Стоїть у смутку і старенька хата,
І тихо листя шурхотить в дворі

19.10. 2025

* * *

Душа розквітає, ой леле,
Мій Києве-Батьку, до Тебе спішу –
Це щастя безмежне і радість для мене
З Подолу дивитись на Твою красу.
Тут величчю дихають люди,
Купаючись в хвилях Дніпра,
Могутність витає повсюди,

Скрізь шана Тобі і хвала!!!
Схиляюся перед Тобою
На схилах Старої гори...
В задумі стоїть Щекавиця,
У променях сонця і блиску роси ...
Такої краси, як у Тобі,
Немає у світі ніде...
О Києве мій неозорий...
З віків Твоя слава гряде!!!
Столиця Свята України!!!
Тут воля в повітрі витає,
Життя тут вирує усюди
І силою, й мужністю грає!!!
Люблю Тебе серцем й душею,
Навіки з Тобою, мій рідний,
І тішуся дниною сею,
Що можемо знову зустрітись.

15.08.2025

* * *

«Воно», що кров'ю заливає Світ,
Ганебне, нице і таке ніяке ...
За все він перед Богом відповідь,
Завиєш вовкулакою ти, кате.
А Світ встає, і прозрівають люди,
Ще трішечки і злу прийде кінець,
За злочини тебе будуть карати
І зітруть це паскудство нанівець.
Хідник червоний був колись тріумфом,
Тепер він став кривавим і страшним,
Взивають душі, цілі покоління,
Витаючи у помсті понад «ним».

Настав вже час для того, щоб змінити,
Життя у інше русло повести,
Із Богом, Люди, нам всім треба жити,
І з Богом нечисть цю перемогти !!!

16.08.2025

* * *

«Я з тобою,— сказала вона,
Відправляла в дорогу далеку,—
Я з тобою, Любове моя,
Пам'ятай, коли буде нелегко.
Я з тобою, Кохана моя,
Серце моє завжди біля тебе,
Я з тобою, моє ти життя,
І мені більш нічого не треба».
Тихо місяць на небі світив,
Зорі сумно блищали з-за хмари,
Міцно-міцно її притулив...
А в очах срібні сльози блищали...
Без розмов, без дискусій палких
Розуміли обое, що треба...
Бо тримається світ на таких,
Вони разом молились до неба.
Постелила, не спиться обом,
І думки так, як бджоли, рояться,
Доля їх обгорнула крилом,
В подарунок принесла їм щастя.
Спільне щастя ділили навпіл,
Спільну радість і всі перешкоди...
Їх по стежці Господь так упевнено вів,
І вони лиш міцніли в Любові.
Ніч накрила усе своїм темним рядном,

Їм би треба хоч трохи поспати...
Їх кохання палке зігриває теплом...
Ранок прийде, пора від'їжджати.
«Не сумуй, не журись, я вернусь,
Моя рідна, кохана, єдина.
Я за тебе до Бога молюсь,
А молитва – то зброя і сила!»

26.07.2025

* * *

Молюся в житті... Боже, хочу жити...
Молюся щиро за свій рідний край,
Чому не хочуть цю війну спинити?
За що так знищують такий квітучий рай?!
Я миру хочу і спокою, й щастя,
Для всіх народів і для власних благ,
А у повітрі бомба знов злощасна...
І хліб горить на золотих ланах...
Горять хліби, горять серця і душі,
Димлять скривавлені поля...
Які ж ці варвари страшні й бездушні!
Вони зжирають все, як сарана...
Гей, скільки ще людей загине
У цій кривавій битві з сатаною?!
Та ми відродимось, життя не згине,
Бо Україна бореться з ордою.
Я помолюся за захисників,
За всіх, хто нашу землю захищає,
Боже, почуй молитву моїх слів,
Нехай ніхто вже більше не вмирає.
Молюся в житті, Боже, хочу жити
І хочу Миру в своїм ріднім домі,

Що маю ще для цього я зробити?
Вкладаю серце у свої долоні,
Маленька я, та серце маю щире
І душу світлу, що несе тепло,
Молюся в житті, Боже, хочу жити,
І щоб це жито теж навкруг росло.

13.07.2025

КОЛЯДА

З неба зірка засвітила,
Всьому світу сповістила:
В Вифлеємі у стаєнці
Спить Ісусик у ясельцях!

Діва Мати породила,
В пеленочки уповіла,
До серденька пригортає,
Тихесенько промовляє:

«Спи, моє Дитятко миле,
Набирайся у сні сили,
Жде Тебе важка дорога
До Отця Твого Святого...»

З неба Ангели злетіли,
Привітали і зраділи,
Та й увесь світ звеселився,
Бо Син Божий народився!

КОЛЯДА

У Вертепі породила
Діва-Мати Сина,
Сповила Його пеленами
Та й сінцем прикрила. (2)

А зоря небесна
Всім звіща новину:
Поспішайте поклонитись
Господньому Сину. (2)

Прийшли до Дитяти
Пастушки з ягнятком,
Щирим серцем привітали
Мале Янголятко. (2)

Три царі зі Сходу
Дуже поспішали,
Для Ісуса несли дари
Ще й поклін віддали. (2)

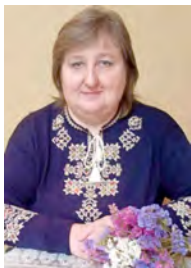
Ісусе-Дитятко,
Роджений в яскині,
Ми сьогодні Тя вітаєм
По всій Україні. (2)

РІЗДВО

Глянь! Різдво із колядою
Швидко йде до нас з тобою,
Поспішай його зустріти,
Поспішай йому радіти.
Бо Різдво – це дивне свято
І дарунків так багато...
Наш Святий Отець з небес
Посилає всім в цей днесь:
Щастя, радості, тепла,
Миру, втіхи і добра,
Та безмежної любові.
Всі до свята вже готові?
«Так, – Земля відповіда, –
Бо прийшла пора Різдва,
Бог послав для нас дива,
Щоб душа завжди жила».
Бог Предвічний народився
І в пелени уповився,
Колядуй, уся Земля,
Прославляй свого Отця!

НОВІ ІМЕНА В ДД-35

ГОНЧОВСЬКА ІВАННА ІВАНІВНА

Народилася 05.06.1972 року в селі Гуштин Чортківського району на Тернопільщині. Освіта вища. Закінчила Тернопільський педагогічний інститут імені Ярослава Галана. За покликом серця — вчитель. Любить творчість, особливо — поезію. Пише вірші на різну тематику, хоча писати почала не так давно. Є співавтором двох літературних альманахів «Перлини душі», «Під літніми зорями». Любить природу, своє село, але найбільше – рідну Україну! Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

* * *

Вночі із хаосу безсоння,
Коли мій Всесвіт ожива,
Нові думки снують спросоння,
І виливаються слова.
Лягають на папір квапливо,
Мені їх Муза привела.
Слова...велику мають силу,
Найпотаємніші дива.
Немовби я десь у полоні,
Безмежний Всесвіт, крила мрій...
І сяйво місячне в долоні,

І присмак сонних, довгих вій.
Блукаю в просторі німому,
У Всесвіті, неначе птах,
Бо невідомо це нікому,
Який до творчості є шлях.

13.10.2025

* * *

Сплету намисто із калини,
Бо це – найкращий оберіг.
Хай про калину пісня лине,
Про український славний рід.
Калина – символ України,
Її плоди – цілющий дар.
Сплету намисто для дитини
Без зайвих, не потрібних чар...
Хай уквітчає серце й душу,
Звичай хай буде для усіх.
Я передати його мушу,
Щоб кожен знав його й беріг.
Сплету намисто із калини,
Собі на шию одягну,
Зроблю на згадку я світлини
І прожену свою журбу!

11.10.2025

* * *

На вулиці холодна осінь,
Вітер зрива листя з дерев
І застеляє жовту простинь
По стежці, там... біля терем*.

* Терем – сучасний розкішний будинок.

Комусь погода не мішає,
Хтось спить спокійно уночі,
А хлопці берці* одягають
І мерзнуть на передовій.
Їм все одно, яка погода:
Туман чи дощ, а може й сніг...
Чи відпочить буде нагода,
Бо зморені й пануть із ніг?
Надворі ніч... серед туману
Світло кидають ліхтарі,
Завдяки Богу, зранку встану
Й побачу сонце у вікні.

11.10.2025

* * *

Наша пам'ять – як старе горище,
Все минає, та не мож забуть.
У душі порожньо, вітер свище...
Про минуле згадками живуть.
Думаєш: забудеться...минеться,
Зітреться із пам'яті? Дарма.
Раною залишиться у серці,
У волоссі – срібна сивина.
Додається біль із гіркотою,
А думки розвіюють печаль.
Втрачене є цінністю святою,
Пізно вже...на превеликий жаль...

14.10.2025

* Берці – військові черевики.

* * *

Залиште все і закохайтесь в життя...
Цінуйте кожен день, кожную хвилину,
Воно пройде...назад не буде вороття,
То ж насолоджуйся життям, людино!
Нехай світанки зустрічають радо вас,
І сонечко промінням зігріває.
Хай у душі панує зорепад весь час,
А на обличчі усмішка засяє.
У людським серці хай поселиться добро,
Якого нам сьогодні так бракує,
Щоб завжди затишно й спокійно всім жилось
І про війну назавжди вже забули.
Залиште все і закохайтесь в життя...
Біжить воно, як річка та, невпинно,
Спішити жити треба — це і є краса,
Запам'ятай: ти раз живеш, людино!

11.09.2025

* * *

Після дощу з'явилася веселка,
Неначе коромисло над селом.
Символ надії, миру та братерства,
Яскраві кольори гарно звело.
Її поява — вісник змін щасливих,
Чекають їх дорослі і малі.
Нехай веселка всюди ця красива
Покладе крапку...і кінець війні.
Веселка — символ Божої любові,
Це — міст між Небом і Землею,
Нехай здійсняться мрії ці чудові
Всією прагнемо душею!

15.09.2025

ОСІННІЙ ЕТЮД

Вечірні сутінки...а ми удвох
Ідем, переступаючи калюжі.
Нам зустріч цю намітив саме Бог,
А дощ нашіптував нічні етюди.
Ступали ноги ніжно по листках
Багряних, жовтих, золотих, зелених...
Вже люди міцно спали у хатах,
А ми гуляли в вихорі шаленім.
То був дебют кохання у той час,
Як ми із парасолькою кружляли
У парі, гарно так... Осінній вальс
З тобою під дощем ми танцювали.
Дві постаті, дві долі на життя...
Етюд красивий, наче на картині.
З любові зіткана міцна сім'я,
Їй дощ дарує щастя по краплині.

12.10.2025

МОЄ СЕЛО ГУШТИН

Люблю своє село Гуштин,
Де пахне солодко полин,
Де прикрашають кожну хату
Любисток, мальви, рута-м'ята.
Люблю у будь-яку пору:
У літню і у зимову...
І настрої завжди веселковий,
Коли живеш в селі чудовім.
Там стежка в'ється вдалині...

Красиво так у Гуштині!
Веде дорога всіх до храму,
Де величають Божу Маму.
А в центрі нашого села
Красується пишна верба,
Немов на дівчину похожа,
Тут зустрічає перехожих.
Люблю чарівний рідний край
І поле, ліс, долини, гай...
Кожен куточок гарний всюди,
Живуть в селі привітні люди.
Працюють зранку до зорі
У себе вдома, у селі,
Де сонце лагідне сідає,
Пейзаж малює моїм краєм...

14.08.2025

* * *

Летять роки, як чайки над водою...
Хоч за плечима вже чимало літ,
Та я ще хочу бути молодію,
Не хочу в душу запускати лід.
Вже моє посріблилося волосся,
До мене внуки з радістю спішать,
А я не можу зрозуміти й досі,
Як швидко збігли роки і той час.
Постійно у щоденній круговерті,
Смакуючи дароване життя,
Ще скільки їх залишилось в конверті
Отих років, що йдуть без вороття?
На долю не жаліюся нітрохи,
Прожила свої роки недарма,

Заглянути хотіла я у осінь...
Та «бабиного літа» ще нема.

13.08.2025

* * *

Сидить в задумі сива мати
На лаві й дивиться у даль...
Чекає на свого солдата,
Стискає серце...в грудях – жаль.
І так ідуть ті дні за днями,
Від сина вісточки нема...
Бо найстрашніше – то для мами
Почути слово це – війна.
В житті немало пережито,
На долю випало біди,
Та як тепер її з цим жити?
Кого питати? Куди йти?
Вдихає запах чорнобривців,
Що на подвір'ї зацвіли,
Та із думками наодинці
Про те, як з сином вдвох жили.
Тримає фото біля себе
І поглядає раз по раз...
«Чекаю, синку, я на тебе,
Коли вже буде все гаразд?
Цвітуть під хатою жоржини
Червоним цвітом, наче, кров.
Молюсь до Бога я щоднини,
Живим додому щоб прийшов».

24.10.2025

ГУБІН АНДРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 30.07.1984 року в селі Тернова Чугуївського району Харківської області. Освіта вища. Живе в місті Черкаси. Працює начальником відділу в Національному університеті цивільного захисту України. Автор понад півтори тисячі віршів та пісень. Друкується вперше. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

* * *

Бога не видно, але я Його бачу
В стиглості рішень, що зїли невдачу,
В зливах і стужі, і в обрїю мальвах...
Бога не видно, Він там, поміж кадрах...
В дитячій усмішці, в матусиних фразах,
Розмову веде дуже чесно відразу
І промовляє всім світом, квітками...
Бога не видно — Він завжди поміж нами.
В дальніх поїздках, в відрядженнях довгих,
В теплих побаченнях, ніжних, любовних,
В болях, в надїї, в маленькому шансі —
Невже так не видно? Не сперечайся!
Бог відкриває для кожного двері,
Без рабських умов, що лежать на папері,
Без куполів і позолочених келій,
Релігійних кайдан, з руками у скелі.
Навіть і зараз Він поряд, Він з нами,
Бог розмовляє крізь мене віршами.

* * *

Тим матерям вклоняюсь я,
Що через біль дали життя,
Биття сердечка в унісон
В них забирало тихий сон.
Тим матерям вклоняюсь я,
Хто лінію свою життя
Перекроїв заради нас,
Здоров'я віддали і час.
Тим матерям, що знають вас
Без метушні і без прикрас!
У їх очах ми завжди діти
І забуваєм шапку надіти.
Ті матері молитви творять
За всіх дітей і щастя просять,
Беруть на себе біль тривоги,
Їх поіменно знає Бог!
І до землі вклоняюсь я
Тим матерям, чиє дитя,
Добра і світла відбиття,
Стоїть стіною за життя!

* * *

Місто запалює вогні,
Такі яскраві, не мої,
Всі плани знов на самоті,
Втрачаю сенс у метушні.
Холодна кава на столі
І тіні довгі по стіні,
Здається, так було і буде
В полоні сірих, тихих буднів.
Але щось в серці не згасало,

Надію все одно в мені плекало,
Чекало знаку і простого дива,
Що доля може бути теж мрійлива.
І раптом дощ, і натовп, і вогні,
А я дивлюсь у очі лиш твої.
І світ завмер на мить одну-єдину,
Тебе чекав, бо ти моя людина.
І просто так, без зайвих слів і фраз,
Ця зустріч все змінила враз —
Ти поряд, ти зі мною, мила,
І я милуюся тобою щиро.
Тепер у кави інший смак
І місто дихає не так,
Ти просто поруч, ти смієшся,
І все реальним видається.
Не треба грати жодних ролей,
Серед мільйонів цих людей
Я бачу лиш твій силует —
І це найкращий по життю сюжет.

03.02.2023, м. Харків

* * *

Люблю тебе і твої очі,
Волосся хвилі золоті,
На жаль, не снишся ти щоночі,
Тепліші ці для мене сни.
В твоїх очах я танув чесно
І плив далеко, поза край,
А на вустах смакує щемно
Малини присмак, в травах чай!

* * *

Літай, моя пташко,
Дивись навкруги,
Ти знов повернулася
В свої береги.

Милуй, моя пташко,
Себе і дитя,
Мине все погане,
Піде в небуття.

Цінуй, моя пташко,
Життя кожну мить,
Під небом пречистим
Ви будете жить.

І ніжність кохання,
І серця биття
Дарує вам доля —
Тобі і дитя.

* * *

Маленький я сказав собі дорослому:
«Вірити у дива можна без досвіду».
Дорослим я сказав собі маленькому:
«В світі так багато підступного, темного зла,
Не втрадь тепла та світла руденького!»
По життю на повторі ті ж самі слова:
«Душа в мені доросла, але живе і мала».
І часто думки формують малечі слова:
«В глибині всі маленькі, а людина зросла,
І з вірою в серці в п'їтьмі серед зла
Знайди ту стежину, щоб до щастя вела!..»

* * *

Вечірнії зорі навколо на морі,
Я ввечері їх назбирав у візок,
Які ж вони гарні, яскраві, чудові!
Я їх тобі вишлю, вплети їх в вінок.
Тебе називаю я зіркою в небі,
І кожного разу ти сяєш мені.
І геть неважливо, що потайки світло!
Я бачу його, і так тепло мені.

КОЛИСКОВА

Надворі тепла ніч настала,
Вона тебе до ліжка звала,
Надвечір разом із тобою
Я проведу, кохання моє.

На подушці прикриті очі,
Ти щось у темряві шепочеш,
Над вушком золотий пушок,
А на губах слова думок.

Чола торкаються уста,
У тебе посмішка проста,
Обличчя сяє теплим світлом,
Яке летить за цілим світом.

У ліжку всесвіту дитина,
А засинає, як людина,
Їй подаруй любові мить,
Вона на ліжку, і вже спить.

Рука проходить головою,
Ти засинай, і я з тобою...

ПЕРШИЙ ПОЦІЛУНОК

Той ніжний дотик на вустах,
Мов хвиля, б'є тобі в висок,
І серце ловить дивний такт,
Що піднімає до висот.
Сором'язливий і значний,
Безповоротній є той крок,
Що у думках такий простий,
Як з висоти дурний стрибок.
Він є початком чи кінцем,
Якщо не бачиш сміх в очах,
Облиш і залиши все це
І не шукай себе в словах.
Коли ж на тебе сяють очі,
Коли вуста тобі шепочуть,
Тримай цю мить, не відпускай,
Вуста самотні поєднай.

* * *

У хитрий посмішці твоєї магічна сила.
Не має посмішка ця в світі порівнянь!
Вона тендітна і безмежно щира,
І крізь віки впізнав її я без вагань.
Як потаємний знак, магічне Сяйво,
Яскрава зірка, посміхаючись, горить.
Світ навкруги, коли ти поряд, зайвий,
Кожна хвилинка — це безцінна мить.

У ніжній посмішці присутнє моє щастя,
Яке на крилах піднімає мене ввись,
Вона лікує всі мої напасті —
Я все віддам, лиш тільки посміхнись!

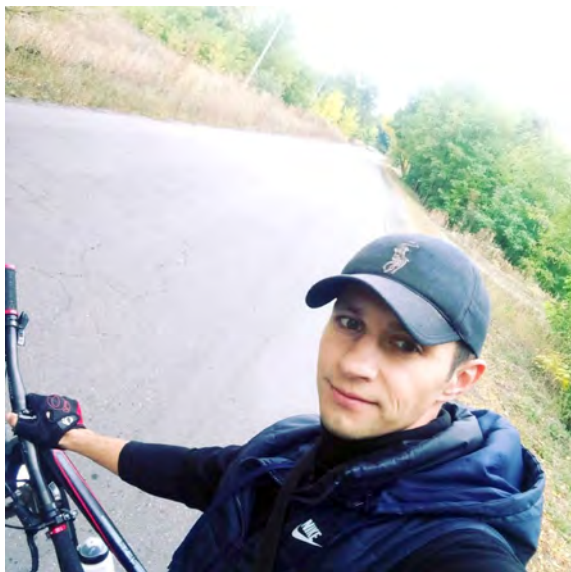
* * *

Темну нічку човен застав
Тай до річки тихо пристав.
Зашарівся вогник здаля,
Місяць світить через гілля.
Не пропливти йому всі світи,
Бо без річки йому не пливти.
Човен-човнику, куди ти пливеш?
З тобою, рідненька, мене ти несеш.
Вдвох у парі, разом ти і я,
Світлом сяє вечірня зоря,
Крізь тумани, пороги круті
Дивні двоє пливуть в самоті.
Не прожити човну без води,
Щастя для нього із нею пливти.

* * *

Літає думка між людей:
Красою світ зродився цей,
З любов'ю все побудували,
Красу з любов'ю дорівняли.
Дозвольте, людоньки, здаля
Тут запишу думки і я,
Надам рядкам своїм я хід
І зроблю добрий перехід.
Краса любові не дарує —
Вона підкреслює її,

В той час — любов красов керує
І розкриває в ній живе,
Тепліше теплого, чарівне,
Святе, стрімке, тонке, свавільне...
Любов і створює красу,
І думку цю я вам несу.
Нема між ними знаку рівно!
Це не повинно бути дивним:
Там, де любові не стало сил,
Нема початку і краси!

ДЗЮБА СВІТЛАНА АНАТОЛІЇВНА

Народилася 25.12.1971 року в місті Ромни Сумської області, де і проживає. Здобула професію продавчині промислових і продовольчих товарів, ким і працює. Вірші почала писати ще у шкільні роки на різні болючі для людей теми. Пише гуморески і духовні вірші. Членкиня Асоціації поетів-ронделістів України та інших літературних об'єднань. Учасниця багатьох альманахів Сумщини та українських видань, переможниця всеукраїнських та міжнародних літературних конкурсів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

Ми йдемо вперед по дорозі, яку собі обираємо самі. Ніхто і ніколи не пройде наш шлях, окрім нас самих. Ми сильна і мужня нація! Наші козаки тримають оборону країни, не відступаючи від своїх принципів і норм. Вони ведуть нас вперед до світлого майбутнього, а ми в свою чергу повинні нести слово в світі, аби довести всьому світу, що українська мова — це непорушний граніт, який житиме вічно. Писала, пишу і буду писати!!!

МОВНЕ ЩЕБЕТАННЯ

/Рондель/

Розлетілися вірші пташками — в світах щебетати,
Україноньки мову нести, щоб збирати плоди.
Не загинуть поетів здобутки і плідні труди.
Рідне слово звучатиме скрізь, оминаючи ґрати.

Із любов'ю і ніжністю, трепетно мову плекати,
Берегти й цінувати, як пращури досі й діди.
Розлетілися вірші пташками — в світах щебетати,
Україноньки мову нести, щоб збирати плоди.

Про майбутнє народу всіляко, сприяючи, дбати.
В слові єдність культури і цінність живої води.
Наше слово — граніт, вбивча зброя від злої орди,
Що навіки віків буде націю сильну тримати.
Розлетілися вірші пташками — в світах щебетати.

ВІРШОВАНЕ КОЛОССЯ

/Рондель/

Віршовані вплітаєм колосочки
У творчий Україноньки вінок.
Слова поетів — віковий місток,
Який веде крізь вирви і горбочки.

Дзвінки та сильні творчі голосочки
У всесвіт стелять словом килимок.
Віршовані вплітаєм колосочки
У творчий Україноньки вінок.

Нехай несуть сини наші і дочки,
Творінь безмежну кількість сторінок,
Нащадкам нашим, бо то є стібок,
На вишиванім полотні сорочки.
Віршовані вплітаєм колосочки.

ВІДКРИТА ПЕРЕД ЧИТАЧЕМ

(Ямб)

Я душу власну в віршах відкриваю,
Оголюючи всю до голизи,
Відверто з читачами розмовляю
Про щастя і моменти новизни.

Вона відкрита вся для споглядання,
Без фальші, що спотворює дотла.
Смакуючи всі авторські зізнання,
Пізнати можна витік джерела.

Звідкіль струмок початок взяв і силу,
Аби каміння скинути з шляху.
І, як ламали болісно вітрила,
Збиваючи до світлого жагу.

Душа поета, мов настільна книга,
Де є тепло в римованих словах.
Воно зігріє і розтопить кригу,
Що сковує й несе душевний крах.

Відкрита навстіж перед читачами.
Творю, впускаючи в душевний храм.
Хай будуть вірші в темінь ліхтарями,
Аби добро узріти крізь туман.

СВІТЛО ЗЕМЛІ

Землиці світло сховано у йменні.
Світлана — то є сяйво від ланів,
В ній чистоти душевний переспів
І життєдайних мудрощів учення.
Благословенна, бо приносить втіху,
Душа джерельно чиста, мов вода.
Мрійливе серце і легка хода,
Яка дістатись підсобляє піку.
Фотина — то із грецької, осяйна,
В ній б'є ключем бадьорий оптимізм.
Ніколи не здаватися — девіз,
Бо міць й душевна сила надзвичайна.
Життєві негаразди з ніг збивають,
Здається, що втікає навіть ґрунт.
Тримає голову, не здійме бунт,
Усупереч всім тяготам рушає.
Немов останній день живе на світі,
Бо світло всім підносить без вагань.
Не зупиняючись, іде до знань,
Допоки сонце світить ще в зеніті.
Хтось ображає, а вона прощає,
Ножі втикають, та в душі лиш плач.
Для всіх страждених завжди є слухач,
Хоч невезіння на крилі гойдає.
Дарує цвіт землі, хоч дещо вперта,
Вирує в йменні емоційний шквал.
Стійка напрочуд, нібито тантал*,
Але тендітна, мов магічна флейта.

* Тантал — рідкісний твердий метал, стійкий до корозії і цінний у багатьох галузях.

Світлана — буревій і тиха гавань,
В ній доброта і чуйність до людей.
Народжується тисяча ідей,
Для неї блиск свічі — то вже заграва.
Прямолінійна й правдою зігріта,
В усьому і завжди йде до кінця.
Це код потужний, даний від отця,
Що прагне лиш гармонії у світі.

КОЛЕСА ДОЛІ

Відстукують життєвий ритм колеса,
Завжди в дорозі, зранку й до зорі.
Сюжет звичайний, ніби в попурі,
З уривків різних доленосна п'єса.
Чомусь розпорядилась Пані-доля,
Що у керманича рутинні дні.
Ніяких свят, буденності одні,
Душею відпочити мріє вволю.
В ставку глибиннім карася спіймати,
Вдихнути свіжості поміж берез,
Не мчатися на працю, ніби пес,
Де кинуть за сталеві долі ґрати.
Щасливим між родиною побути
Й зігрітись від сімейного тепла.
Вже корективи доля всі внесла,
Бо до руля керманич є прикутий.
Відстукують колеса долі ритми,
Не повернути пройдених років.
Грааль життєвий з силами змілів.
Славетні ж лаври так і є незримі.

ЗГАДАЙТЕ, ПОКИ ЩЕ ЖИВУ

Не згадуйте, коли зійду з дороги
І заростуть буденності стежки,
Коли до рук вже не візьму книжки,
В яких сховались відчаї й тривоги.
Як маревом вже буде спів пташиний,
Бо не почую трелей солов'я...
Не згадуйте, немає вороття
В той світ земний, де жив й страждав безвинно.
Не вилучити слів злоби почутих,
Що душу розривали на шматки,
Коли плели спотворені плітки,
Щоб виплеснути більше в світ отрути.
Не згадуйте, як стану вічний спомин
Й міраж, що залишив мізерний слід.
Стежки я прокладала, наче гід,
Із вірою в добро, лишень вагоме.
Невдачам всім в обличчя реготіла,
Нещирість відчувалася нутром.
Образи-змії збилися клубком
І розпачем у грудях скреготіли.
Мене згадайте, поки ще існую,
Бо вік земний свій не завершив біг,
Допоки ще ступаю на поріг
Й віршованим рядком, в думках, керую.
Не запускайте стріл, що душі ранять,
Натягнуту поруште тятиву.
Мене шануйте, доки ще живу,
Бо потім байдуже: бруднять чи славлять.

ЗУСТРІЧ ПОКОЛІНЬ

Жаданою є зустріч поколінь,
Серця зігріє теплота обіймів.
Тремтить душа й палає, мов черинь,
Зобачення чарують емоційні.
В світи далекі повели шляхи,
Бо під покровом смутку все довкола.
Бентежили нав'язливі страхи,
Впиналися у тіло і кололи.
Змінилися дні роками чужини,
Колючі терни оповили ноги.
Терзають душі всім до глибини
Країв чужинських болісні пороги.
Та в ріднім краї зтяжна війна,
А десь далеко спокій і розрада.
Ніхто не скаже, в чім людей вина,
Що безгрошів'я править і завада.
Поверне зустріч всіх у ті часи,
Коли були батьки і діти разом.
Палкі обійми й рідні голоси
Дитині стануть лиш дороговказом.

КОХАЙ МЕНЕ

Кохай мої вуста й блакитні очі,
Цілуй в обіймах пристрасних бажань.
Надихатись тобою вволю хочу,
Свічею танути посеред ночі,
Стираючи жаги останню грань.
В твоїх очах бездонних потопаю,
Давно в полоні магнетичних чар.
В них загадковість, струмінь водограю,
Сапфіри сховані коштовні з раю
І мудрості життєвої тягар.

Тримай мене в своїх руках щосили,
Кохай під мелодійний гама блюз.
Не відпускай, щоб душі відпочили,
І ми в коханні чистім розчинились,
В цілунках ніжних і словах із вуст.
До подиху останньої хвилини
Кохай душею, як ніхто не смів.
Ми перед Богом чисті, без провини.
Дійшли удвох гармонії вершини,
Де в щасті й горі до фінальних днів.

СТАННІЙ ПАДОЛИСТ

Останній лист зірвавсь з верхівки дуба,
Він до кінця тримався на гіллі.
Тріпав щоденно й шарпав вітер-згуба,
А він молив, щоб не лягти до ніг.
Розкрив плакучій осені всі барви
І розкіш, що ховалась в кольорах,
Не мріяв потрапляти до канави,
Де тління перетворює на прах.
Лист за життя чіплявся, що є сили,
Та вітер зливу запросив на чай.
Дощем холодним ніжне тільце вкрилось,
Й душа в тривозі просить вітра: «Грай!»
Елегія прощальна зазвучала
Й сумний акорд непрошених вітрів.
Схилив чоло, бо злива не вщухала,
Він вже останній полетів з верхів.
Вмостився на пожовклі сонні трави,
Не проронивши жодної сльози.
Останній лист злетів з дерев яскраво,
І загубились осені сліди.

ЛУЦАК ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 20.01.1967 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець сусіднього села Великий Ключів. Працює начальником відділу земельних відносин та архітектури Нижньовербізької сільської ради. Вірші почав писати в січні 2015 року з присвят рідним та друзям. Друкується вперше. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

* * *

Дай, Боже, Україні волю,
В важкі часи їй поможи,
Тебе сьогодні щиро молю,
Народ увесь наш бережи!
Будь милосердним до народу,
До українських всіх людей,
Які виборюють свободу
Країні своїй по цей день.
Тебе я, Боже, молю щиро,
Нехай допоможе тому світ,
Пошли країні нашій миру,
Щоби не гинув її рід.
Там, де з'явилися в нас руїни
Від рук сусіда – москаля,
Дай, Бог, щоб вирости там стіни
Нових будівель для життя!
Втомились, Боже, вже чекати

Пори щасливої ми всі,
Пори, коли буде конати
Наш вічний ворог у вогні!

24.08.2025

**СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ
ГЕРОЯ УКРАЇНИ, ЛЬОТЧИКА
ОЛЕКСАНДРА КУКУРБИ**

* * *

Не знав кожен з нас ще недавно одного,
Що нас в Україні спіткає біда,
Що ввійдуть в історію часу нового
До списку героїв нові імена!
Ніхто не мав гадки в минулій тій днині
З людей верхньовербізьких саме про те,
Що з того села у маленькім хлопчині
Майбутній Герой України росте!
Ніхто не міг гадки тоді близько мати
Із рідних і близьких для нього людей
Про те, що захоче він льотчиком стати
І піде навчатись в військовий лицей.
Не знали, що вдруге студентом він стане
І ВУЗу Повітряних Сил випускник,
Що вище звання офіцерське дістане
Й приборкає швидко літак-штурмовик.
Якої відваги він мусів набратись,
Як в небо здіймався в своїм літаці?
Тоді, як доводилось з смертю стрічатись
В відкритім пекельнім ворожім вогні.
Був щедрим й гостинним, таким, як і треба,

Проявити те все він на диво умів,
Коли літаком підіймався до неба,
Він «тепло» й «гостинно» приймав ворогів.
Він справжнім був сином своєї держави,
Яку він своїми крильми захищав,
За своє життя здобув величі й слави,
За свою державу й життя він віддавав!
Уже Олександра три роки немає,
З тих пір, як здійснив він свій сотий політ,
Політ його в небі так довго триває,
Бо він полюбив його більше, ніж світ...

26.07.2025

* * *

Хай знають поляки, й хай знає Європа,
Хай трохи ще ждуть, хай ще трохи посплять,
Й рашистські ракети, й шахеди з болота
До них в скорім часі також полетять.
Нехай ще міркують й нехай ще чекають,
Нехай ще посплять в літаргічному сні,
Й не завтра, а нині про те ся дізнають,
Хто кого боронить на нашій землі.
Хай знає Європа, й нехай знають Штати,
Нехай знають люди усі на землі,
Яку дипломатію можна чекати
З кацапом, в якого всі руки в крові.
Нехай із Китаю й нехай із Ірану
Поставки за гроші йдуть дальше кремлю,
Хай вистелять знову доріжку тирану
За смерті людські, що робили йому.
Нехай зрозуміє весь світ й в ньому люди,
Що спокій у світі настане тоді,

Коли вже москви, як такої, не буде,
Коли вона стертою буде з землі.
Дай Бог, щоби очі відкрилися світу,
Щоб він уявив цю у себе війну,
В якій ми втрачаємо молодь й еліту,
Й коштує щодень нам високу ціну.

10.09.2025

* * *

Як в природі й в людей так буває,
Помічається зміна в очах,
Ніби сонце по-літньому сяє,
Та звертає до осені шлях.
Хоч і літня здається погода,
У якій ще багато тепла,
Та крадеться в думках прохолода,
Що осіння почалась пора.
Та пора ще чарує красою,
В тій порі коротається день,
Та пора не буває пустою —
Вона тішить врожаєм людей.
Крізь всю весну проходить дорога,
Крізь все літо веде до пори,
Не всім людям дається та доля,
Щоб до осені свої прийти!

09.09.2025

* * *

Здається людині — життя сіра смуга,
Сумним виглядає минуле її,
Здаються людині без справжнього друга
Під сонцем похмурими прожиті дні.

Без дружби належної справді немає
Всього, чого хоче духовно вона,
Без дружби людина в душі відчуває,
Що є в цьому світі вона сирота.
Враз дружба людині в житті помагає,
Стає у пригоді їй кожен день,
Тоді, як є свято, то його прикрашає
Й облегує труднощі всякі в людей.
Із темою дружби десь світ дискутує,
На тему ту бачення в мене свої,
Що дружба людська в цьому світі існує,
Що дружба людська таки є на землі!

08.09.2025

* * *

Душа лікується очами
Із допомогою очей,
Що десь стрічаються між нами
На диво рідкісних людей.
Будь-то чужі вони чи рідні,
В них особливість є своя,
Вони у кожного є різні
Й очам повторності нема.
Здається, очі у людині —
То є живий її магніт,
Вони одні є лиш єдині,
Єдині так, як і цей світ.
Людину можна і не знати,
Так, як годиться на порах,
Та перше враження мож мати,
По її судячи очах.
В очах є здатність проникати

На неосяжну далину,
Мож очі довго пам'ятати
Й коли не бачиш їх вживу.
Природа й Бог в тім постарались
Зі своїм задумом давно,
Щоб люди з світом поєднались
У своїх поглядах в одно.
Як комусь випала нагода
Зустріти очі десь такі,
Знайте — то ваша нагорода,
Одна з найбільших у житті!

29.06.2024

* * *

З тих пір, відколи почав жити,
Переконавсь, що на землі
Так може гарно заходити
Лиш сонце в рідному селі!
Звідкіля в небо б не дивився,
Все переконує та мить —
Лиш можна там, де народився,
Таку побачити блакить!
Такою гарною, на диво,
Небесна може бути вись
Над місцем тим, де проходило
Дитинство пам'ятне колись.
Здаються зорі не такими,
Світліші й більші з-поміж всіх,
Над тим обійстям, де живими
Бачив колись батьків своїх.
Немає кращого вже й неба
Над тою хатою вгорі,

В якій зібрався біля тебе
З нагоди свята круг рідні!

02.09.2023

* * *

Мені люблю, що я тебе маю,
Вишиванко моя дорога,
Я тебе лиш тоді одягаю,
Як причина на те є своя!
Таких днів в мене є небагато,
Як сьогодні у свято твоє,
Я тебе одягаю ще в свято,
У найбільше, що в мене лиш є!
Ти народу є нашого слава,
Що далекі сягнула часи,
Вишиванко, ти нації стала
Символ вічності, вроди й краси!
Не виходиш ніколи ти з моди,
В українськiм народі ураз,
Вічним символом стала свободи,
Як колись й так в теперішній час!
Найсвятіші місця прикрашаєш,
Ти у церкві також нашій є
І присутність свою всюди маєш,
Там, де Дух Божий з нами живе!
Одягають також вишиванку
Часом люди в скорботні часи,
В день життєвого свого останку,
Як з землі йдуть у інші світи!

18.05.2023

* * *

Нема зими й нема весни,
І літа не буде,
Говорили так завжди
Старші колись люди!
Були мудрі слова ті,
Розмови, не плітки,
Зараз стали ми усі
Тому живі свідки!
Зараз взимку сонце гріє
Й болото не мерзне,
А весною сніг біліє
І ніяк не щезне!
Краще чомусь виростають
Рослини хімічні,
Й люди ззовні виглядають
Сумні і невтішні!
Спілкування віртуальне
Живе витісняє,
Цінність свою натуральне
В світі все втрачає!
Важко зараз уявити
Й сутність зрозуміти,
В яким світі колись жити
Будуть наші діти?!

07.05.2023

* * *

В житті ніколи не хвались
Чи ділом, чи то словом,
Ніде й ніколи не клянись
З-за чого-небудь Богом!

Не злися й ближнього не зли,
Завжди з усім мирися,
Що є не твоїм, не бери
І своїм не скупися!
В житті ніколи ні на що
Над міру не надійся,
Не суди ближнього свого
І з ближнього не смійся.
Нічим ніколи не гордись,
Не задирай вверх носа
І на людей теж не дивись
Оточуючих скоса.
Ніколи зайвого не їж,
Як того б не охота,
Не відкривай свої навстіж
Як душу, так і рота.
Старайся мати у житті
Свою в чомусь заслугу,
Будь завжди вірним сам собі
Й будь вірний своєму другу!
Тож пам'ятаймо все життя
Про Заповіді Божі,
Хай вони будуть всім щодня
Довіку враз пригожі!

10.10.2025

МАНДЗЮК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 02.07.1966 року в місті Коломия, де і проживає. Освіта вища. Спеціальність: інженер залізничного транспорту. Впродовж 1981-2024 років працювала на залізниці. Вірші почала писати ще в студентські роки. Членкиня СЛК «Суцвіття», головна редакторка газети СЛК «Гомін», в якій подає і свої поезії. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

* * *

Україно, ти хто, може що, запитаю?
Україно, ти де? Покажись, я чекаю!
Ти на глобусі, карті, в якомусь сюжеті,
Можливо, дихаєш ти десь в 3D силуеті?
Можливо, ти квітка, цвітеш, розквітаєш?
Можливо, грієш, як мати, й залюбки обіймаєш?
Чи ти, Україно, просто слова,
Придумана мова, адреса й права?
Україна, Америка, Китай чи Росія,
Що живе з них? Що дихає, а що у руїнах?
Я так написала – це правда моя,
Ілюзія, матриця, але не жива.
Планета Земля – жива мати твоя,
Що дбає, народжує та вчить ремесла.
Земля наша дихає – глянь, як парує,
Вона плаче, як ми, і нас вона чує.
Бог землю нам дав без границь та кордонів,

Сказав: «Йди твори, в тебе гени любові»,
Ти добро, ти зерно, що з землі проростає.
Ти той скарб, джерело, що живе наповняє.

04.10.2025

* * *

Ось тут колись серед Карпатських гір,
Коли бджола пилок збирала з квітів,
Де липи у садах тоді цвіли,
Та червоніли ягоди смачної полуниці,
Прийшла маленька Дівчинка на світ
З блакитними очима, наче небо.
«Г а л и н а, – каже мама їй услід,
А татко кличе – наша Королева».
По дотиках дитя пізнала Божий світ,
В них десь смакувала запахи дурману,
У казкову гру, ступивши на поріг,
Щоб пригадати величі колишнього роману.

* * *

Тобі молюся, Боже, на світанку,
Почуй мене, Тебе одне прошу,
Я дякую Тобі, що встала зранку,
Я дякую, що Ти живеш в моїй Душі.
Також подякую Тобі, небесний Отче,
За ніч, в якій бродила не сама,
За пережиті ті емоції пророчі,
За сни, в котрих мене уже нема.
Щоночі віддаю себе у Твої руки
На ніч, на день і на все життя,
Я знаю! Ти поведеш мене за руку
У напрямку – до вічного життя.

Також подякую Тобі я, любий Боже:
За сонечко, що гладить промінцем,
За день, який мені щораз даруєш,
За силу Духу, за здоров'я, за дітей.
Подякую за те, що люблю Тебе дуже,
Що із Твоєю допомогою живу,
За дні щасливі, за красу природи,
За те, що у молитві бережу.
Я дякую за всіх, хто не молився,
Забув, не вмів чи, може, атеїст,
За те, що маємо ми що поїсти,
За дах над головою, за батьків.
Також я дякую Тобі, що в мирі спала,
Що не тривожили мій сон постріли гармат.
За хлопців дякую, за спокій, що тримають
На бойових позиціях, окопах, бліндажах.

* * *

Назбирала я для вас квітів оберемок
Й дарувати по одній буду не даремно.
Сьогодні свято в цій сім'ї пташки наспівали,
Бо колись у цій порі дівчинку стрічали.
Перша буде пролісок, прийміть її ніжність,
Щоб ви завжди так цвіли, мов весняні квіти.
Друга квітка — незабудка, юна і дівоча,
Хай нагадує вона голубиць охоче.
Щоб не бачити війни в дні такі чудові,
Третю квітку піднесу — ружу пречудову.
Щоб любов цвіла в душі й не гуляла втома,
П'ята буде хризантема й чорнобрив діброва.
Щоби осінь, що надворі, добро дарувала
І від смутку весь нарід й нас оберігала.

* * *

Моє життя без квітів — не життя,
Воно пусте, холодне і нездале,
А з квітами — ти ніжна й запальна,
Мов квітка — ніжно вабиш і дурманиш.
Моє життя без квітів — не життя,
Воно, як хмара дощова в безлисту осінь,
А з квітами ти, мов берізка чарівна
З сережками, що повертають тебе в літо.
Від квітів ти нап'єшся доброти,
Вони не зрадять, а піднімуть настрій,
Від їх появи хочеться цвісти,
Мов молодят у чарівній казці.

* * *

Почався квітень дощовий,
З-за хмар не видно сонечка на небі,
Прокинулась травичка на землі,
Росте хутчіш й усім нагадує про себе.
Ген-ген сади у листі та цвіту,
Магнолія розквітла біля хати,
Природа кличе нас стрічать весну,
А дощ паде, неначе хоче щось нам розказати.
О, квітень, місяць мокрий, дощовий,
Під парасолькою по парку погуляю,
Вдихаючи цей аромат п'янкий,
До лебедів на став у гості завітаю.
Весна — пора кохання та надій,
Пора пробудження після зимових сплячок,
Вже у лісах почуєш спів птахів,
А у хатах — народження дитяток.
О квітне-місяцю, ти хоч і дощовий,

Та є у тебе теж свої принади,
Ти землю квітами встеляєш, так хотів,
Та зерна на полях налиєш для урожаю.

10.04.2025

* * *

Над потоком до водиці верба похилилась,
Біля неї дві сестриці лози розпустили.
Дітвора тягне за гілля, обстригає коси,
Бо до церкви на подвір'я завтра їх поносить.
Буде свято на подвір'ї, будуть дзвони бити,
Буде верба над потоком свої сльози лити.
Не почують вони в нічку стогонів сестричок,
Які вже не розквітають, поламали віти.
Для нас котики пухнасті — цвіт лози весною,
Для людей, що на подвір'ї, це обряд хрестовий.
Чи не можна перед святом лози не ламати?
А молитвою з піснями Христа зустрічати!

13.04.2025

* * *

Захотілось мені якось в лісі побувати,
Із деревами довкола йти і розмовляти,
Притулитися спиною до дуба тихенько
Та обняти, скільки можу, що чекав зраненька.
«Чом ти, дубе, зажурився з самого світанку?
Чом не п'єш води з росою, що на листі зранку?
Чому віти вже не тягнеш до сонця, як завше?
Скажи, дубе, що з тобою, може чимсь зараджу?»
Думав дуб, підняв гілляки та почав казати:
«Чув якось химерний голос вчора біля ватри,
Що пиляти будуть в лісі дерева крислаті,

Треба їм на балясини та сходи до хати.
Треба їм модрина, ясен, ще й ялина, вільха,
Дуб, сосна, та ще й осика, та моя чарівна».
«Не журися, ясний дубе, — стала я благати,—
Сяду до осоння, друже, буду їх чекати».
Підійшла я й до берізки, що чесала коси,
В білім платті наречена, а на листях роси.
«Чом ти плачеш, молодице, чом не веселишся?
Чому голову схилила? Дай соку напитися!»
Протягнула сік береза, що з тіла дзюркоче,
Та розказує, що сталося в лісі, неохоче:
«Хочуть дуба завалити та мене зрубати,
Як ми будем з дубом жити, як їм помішати?»
«Не посміють злії люди нищити природу,
Ліс велику силу має й грає для народу.
Він шкідливі гази й пил в себе поглинає,
Для легенів, що в людей, кисень виділяє.
Тож будемо всі разом ліс оберігати,
Щоб ніяка сила вас не змогла зрубати.
Адже ліс з давніх-давен заряджає тіло,
Щоб росли ми всі здорові в радості та мирі».

ОДНОРОМАНЕНКО СТАНІСЛАВ ГРИГОРОВИЧ

Народився 05.10.1969 року в селі Вереміївка Чорнобаївського району Черкаської області. Колишній військовий (1987-1993), правоохоронець (1994- 2020), фахівець із кіберзахисту та захисту інформації (з 2021року). Поет-початківець. Автор трьох поетичних збірок. Лауреат літературних конкурсів «Щоденник війни», «Моє слово», фіналіст конкурсу «Поетичний рушник» (2025). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

ГОСТОМЕЛЬ

Ти першим відчув на світанку біль,
І гул гвинтокрилів лунав звідусіль,
Й металом поранило крила...
І «Мрія» твоя не злетіла.
Тебе боронив український солдат,
Та сили не рівні... І чорних тих дат,
Що був в окупації ти – не забудем.
Всі вірили в те, що ми перемогу здобудем!
В день перший квітневий звільнили тебе,
Вже в місто-герой окупант не зайде!
Усім визволителям – слава!
Й тобі – Українська держава!

КРІЗЬ СЕБЕ

Пропускаю все я крізь себе:
І любов, і біль, і журбу,
Знає це тільки моє небо,
Яке бачило славу й ганьбу.
Як мені це все зупинити?
Чи вдягнути бронезилет...
І не буде ніщо в душу бити,
Поміняю я долі сюжет.

КОРАБЛІ

Відірвавшись від краю землі,
Йдуть з одеських портів кораблі.
Стрій тримають і курс, як вказали,
Капітани тримають штурвали.
І везуть золотаве зерно,
Бо чекають на нього давно.
Та повернуться знов у порти,
Повертайся додому і ти!

СТЕЖИНА ЖОВТНЕВА

Стежина жовтнева – це так романтично
Між золотом листя дерев.
У парку скрипаль грає музику вічну,
Заслухався з каменю лев.
І колесо огляду оберт мотає,
То ввись над Дніпром, а то вниз.
Немов би роки й місяці відміряє,
Згадай все – назад обернись.

ЧАЙКА ДНІПРОВА

Чайка Дніпрова зрання мене будить,
Бо бачу з вікна я ріку.
То рибку спіймає, а потім загубить,
А скільки тих втрат на віку?
До хмар підлітає й до хвиль вниз несеться,
Ні боязні геть, ні страху.
І хай все минеться, і сонце всміхнеться
Цій чайці, птаху – без страху.

ЧЕРВОНИЙ МІСЯЦЬ

Над вечірнім містом яскраво
Нависає місяць червоний,
Як велика куля кривава.
Може знак це недобрий черговий?
Можуть хмари його закрити –
Та безхмарне небо сьогодні.
Може силу в кулак зібрати
І штовхнути його в безодню?
Та коли зійде сонце зранку,
Зникне місяць цей сам поневолі.
З ним боротися можуть світанки.
Не змінити йому наші долі!

ДОРОГА В КАРПАТИ

Вже в котрий раз сідаю за кермо,
Рушаємо в Карпати! Ні – мчимо!
Дорога кілометрів дев'ятсот
Нас не лякає, ми: водій й пілот.
Нас по дорозі зустрічатимуть міста,
Ми їдем поміж них не менше «ста»...
Черкаси – Умань, Вінниця, Хмельницьк...
Тернопіль файний і Івановий Франківськ...

І ось Долина в передгір'ї розляглась...
Дорога в гори – мрія майже вже збулась.
А потім перескочим перевал...
Міжгір'я... Вниз...Тримаю я штурвал...
І ось вже Хуст за горами стріча..
Ще трішки і Шаян – це наш причал!

ПЛИННІСТЬ ЧАСУ

Так швидко мчать години у добі в останній час,
Я чую часто це від себе і від вас.
Чи закрутилася планета ця хутчіш?
Чи ми раніш по ній ходили босоніж
І менше руху надавали без взуття?
Тепер немає вороття, як і в життя...
Тому прискорююсь і я писати...жити...
Лиш у віршах моїх час можна зупинити,
Перечитавши їх. Або не дочитати...
І бути вічно в миті тій, де лише свято.

ХАТА

Колись продав в селі я рідну хату
І став в останню мить серед кімнати,
Задумавшись: «На згадку, що забрати?»
Картину ту, що вишивала мати?
Чи фотографії, що ще висять на стінах,
Де родичі мої в жупанах стильних
Суворо дивляться й питають: «Продаєш?
Подумай... Вже до неї не зайдеш».
Бо люди інші будуть в хаті жити,
Ростить дітей й дровами піч топити
І фото інші з'являться на стінах...
Мені – лиш спогади, мов грані на рубінах.

ІКОНА

В порожній хаті на стіні висить ікона,
Три покоління вона слухала невтомно.
Молитви матері за сина і родину,
Сестри за брата й ненароджену дитину...
Просили прощі звинувачені у горі,
Благали долі молоді, здоров'я – хворі.
За Перемогу люди трепетно молились,
Солдати в бій ішли – перехрестились.
Велична сила з її образу несеться!
Все, що просилось – в долю кожному вернеться.

СВОЄ

За стаканом ірландського віскі,
Запаливши сигару кубинську,
Я читаю поему англійську,
А вдивляюся в даль українську.
І хоч як не прекрасне чужинське,
Та шедеври писав Коцюбинський,
І дим кращий із рідного листя,
А вода – з джерела, щоб напивсь я.

ПИШУ

Навіщо нам писати вірші?
Мовляв, в наш час ніхто їх не читає.
Можливо й читача мого немає?
А я тружусь, верстаю, видаюсь.
Можливо...Та коли я обернусь,
То відчуваю погляди критичні,
Буває – вдячні чи егоїстичні.
Мабуть читають... Може проклинають,
Що взяв перо... Чи ще за що...
Та хай їм грець! Пишу! Нехай там що!

ПОЛАГНЮК МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 15.06.1961 в селищі Яблунів Косівського району Івано-Франківської області, де закінчив загальноосвітню середню школу. Мешканець села Верхній Вербіж, що на Коломийщині. Працював на різних підприємствах в Коломиї. Вірші пише зі шкільної партії. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

ГОСПОДЬ

Прийшов Ісус на землю,
Щоб всіх нас врятувати
Та люту смерть назавжди
Від нас усіх забрати.
Тернина біленька біленько цвіте,
На Господа нашого милого жде,
Вже Юда Господа продав
І тридцять срібняків кривавих взяв.
Тернина біленька уже розцвіла
Для Господа мого, для мого Отця,
Ще Господь живе, ще ось Він іде,
Тернина біленька для Нього цвіте.
Тернина для Нього біленька цвіте,
А Господь Хрест свій на собі несе,
Ступає важко, із болем паде,
Вінець той терновий біленько цвіте.
Він ось на Голгофу уже підступає,

А хрест Киринейський нести помагає,
І падає з болю, і знов Він встає,
І ближче те місце, де смерть настає.
І ось на Хресті уже Він прибитий,
І кров'ю своєю весь Він облитий,
Кати по тернину уже поспішають,
На голову терня Йому одягають.
На голову терня Йому одягають
Та жовчю і оцтом Його напувають,
Не плакав Христос, лиш важко вмирав,
Катам Він прощення у Бога благав.
На голову терня Йому одягають
Та смерті скоріше Його вже бажають,
Молився Христос за катів,
Та біль Він страшений терпів.
Прости їм, Господи, прости,
Бо не знають, що роблять кати,
«Прости, Господи, прости, —
Вмираючи, просив Господь
у Отця, — прости».
Горе сталось на землі:
Розп'ятий наш Христос
За Єрусалимом на хресті,
Увінчаний терном в своїй землі.
Тернина біленька уже розцвіла
Для Господа мого, для мого Отця.
Воскрес Христос у три дні,
І пасху святкуємо ми у ці дні.
Тернина біленька ще буде рости,
Тернина біленька ще буде цвісти,
Та віра у Господа нашого
Буде з нами завжди.

КАРПАТИ

Синіють гори сині-сині,
А в них озера голубі,
Неначе очі ті дівочі,
Що раз наснилися мені.
Це шум смерек і шум потоків,
Коли у горах дощ іде,
І сильний гуркіт водоспаду,
Коли у струмисьї він паде.
Коли та ніченька приходить,
І ясний місяць в небі сходить,
На здибанку кохані йдуть,
Гуляють всі вони до ранку,
Зовсім не ждуть вони світанку.
А перші промені встають,
То чисту воду з росів п'ють.
Немає меж красі у ріднім краю –
Це верховини і поля,
Буків, смерек краси розмаю.
Тут пахнуть трави шовковисті
У ранішніх покосах на землі,
Соловейки співають пісні чарівні,
І звук трембіт, і вівчарі оті,
Що рік проводять в полонині,
Женуть отари на плаї.
У нас танцюють і співають,
Гучні весілля в нас справляють...
Це край наш рідний, це наша земля,
І хай не сунеться наш ворог,
Бо тут прийме його земля.

МІЙ РІДНИЙ ЯБЛУНІВ

Там, де гори сині,
Де шумлять смереки,
Річка Лючка в'ється
З горів ще здалека.
Тут, в Карпатському краю,
Посходились всі дороги,
Яблунів одвічний тут –
Між горами в розлогах.
Весною пахнуть яблуневі сади,
Пахнуть зелені смереки,
Та із далекого краю
Прилітають лелеки.
Яблунів, Яблунів!
Як прекрасно ти розцвів!
Цвітом каштанів, яблуні цвітом
Славишся ти по цілому світу.
Хоч ми їдемо в далекі краї,
Як птиці, спішимо ми в домівки свої:
До батька, до мами, до рідної хати,
Де завжди чекають і раді вітати.
Містечко наше рідне!
Як би далеко ми не були,
Ми пам'ятаємо про тебе,
Пам'ятаємо тебе завжди.

ВІТЕР, ВІТЕРЕЦЬ

Вітер, вітер, вітерець
Знов біжить десь навпростець,
Колисав вчора тополю,
Сильно він ганяв по полю.
А сьогодні спідтишка,
Розігнавшись з беріжка,
Приголубив лиш берізку,
Зачіпав її за кіску.
А потому навпростець,
Перебігши весь рівець,
Полетів він аж на річку,
В теплу вмитися водичку.
Намочившись і умившись,
Знов кудись помандрував,
Де ніхто його не ждав
І сьогодні не чекав.

ОСІННЄ ЛИСТЯ

Пісня

Осінь лістя про Тебе мовчало,
Осінь лістя про Тебе згадало.
Осінь лістя давно вже опало
І про любов твою ніщо не сказало.
ПРИСПІВ:
А осінь минула, а осінь пройшла,
Кудись відлетіла далека пора.
А осінь не знала, чия то пора:
Любов чи кохання, чи, може, жура.

Осіньє листя мені тебе нагадало,
Осіньє листя про тебе сказало:
Всього лише дружба між нами була,
Вона, як тумани, кудись поплила.
ПРИСПІВ.

БІЛЯ РІЧКИ

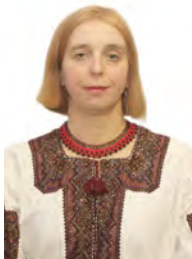
Біля річки, біля бороду
Напував юнак коня —
Каштанового красуня.
Зняв він шапку з голови,
З дівчиною розмовляв,
Розмовляв-говорив,
Час тихенько відходив.
Непомітно скрався вечір,
Зовсім небо потемніло,
І сказав юнак дівчині:
«Іду здобувати славу Україні.
Як вернуся я додому,
Буде ціла голова,
Чуєш, милая моя,
Буде в нас міцна сім'я».

НА ГОРИ НІЧ СІДАЄ

На гори ніч уже сідає —
Кругом-кругом все завмирає...
Заснула тихим сном смерічка,
Та чути звук лише потічка.

Десь вогник блимає-моргає,
Та соловейко все співає —
Це чародій якийсь гуляє,
Він день з собою забирає,
І знову нічку присилає,
І сном усіх нас присипляє...
Солодким тихим сном
Заснули майже всі кругом.
На небо місяць знов виходить,
Отару зірочок своїх виводить,
А зірочки по небу ходять,
В дорозі всіх вони проводять.
Хтось спить, а хтось гуляє,
А хтось дівча додому проводить,
В селі весілля десь гуляє
Та гарно весело співає...
Там чути скрипки голосок,
І бубон б'є — веде танок...
Ось нічка вибилася з сили —
То час уже її пройшов,
І чародій кудись пішов.

РОЖКО ЛЕСЯ ЮРІЇВНА

Народилася 20.06.1981 року в місті Косів Івано-Франківської області. Проживає в селі Яворів Косівського району Івано-Франківської області. Освіта середня. Вірші почала писати в зрілому віці. Крім поезії, захоплюється рукоділлям: вишиванням і бісероплетінням. Друкувалася в дитячій газеті «Журавлик» та в місцевій пресі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

Я ПОВЕРНУСЬ!

Я повернусь додому,
Ти мене, мамо, жди.
Я повернусь додому
Ранньої весни.
Я повернусь додому,
Ти, рідна, почекай,
Бо тут мій рідний край!
Красуються черешні
У нашому саду,
На них плоди медові,
Які я так люблю.
Червоні грона на калині,
Духмяний запах трав...
Усі казки дитинства
Я, мамо, пригадав.
Я прийду, стану під вікно,

Постукаю у шибку,
Як було це давно.
Мені відчиниш двері,
Тебе я обійму...
І знову я побачу
Усмішку твою.

ОБЕРІГ ДЛЯ СИНА

Пролетіли так швидко роки,
Став дорослим, мій сину, вже ти.
Обійми сильної руки пригадую собі,
Недитячі мужні долоні твої...
Боже мій милий, де ж ті роки?
Веде дорога тебе у світ,
Візьми, мій сину, оберіг.
На щастя я дарую тобі,
Я проводжаю тебе до воріт,
Дивлюся за тобою услід.
За тебе Бога я молю,
Біду від тебе відведу,
За тебе, мій сину, я Бога молю.
Проводжаймо своїх дітей у дорогу
Без печалі, смутку і сліз,
Молімося за них завжди ми Богу,
На щастя даруймо їм свій оберіг.

ПРИВІТАННЯ СИНУ

Осінній дощ тихенько накрапає,
І жовтий лист кружляє у танку.

Цей листопад із Днем народження вітає,
Дарує всю свою тобі красу.
Із Днем народження тебе, наш любий Сину,
Нехай твоя доля щастям квітне,
Усе найкраще тобі, люба дитино,
Промінчик сонця посміхається привітно.

Осінні кольори уже розфарбували
Пейзажі довкола із відблиском зорі.
Із Днем народження тебе привітали,
Хай буде ця казка в твоєму житті.
Із Днем народження тебе, наш любий Сину,
Нехай твоя доля щастям квітне,
Усе тобі найкраще, люба дитино,
Промінчик сонця посміхається привітно.

А листопад стежки встеляє листом,
А листопад дарує осені намисто.
Цей листопад тебе хай закружляє
І дитинство твоє пригадає...
Із Днем народження тебе, наш любий Сину,
Нехай твоя доля щастям квітне,
Усе тобі найкраще, люба дитино,
Промінчик сонця посміхається привітно.

* * *

Там, де спокій і тиша, і зупинився час,
Де майорить синьо-жовтий стяг на вітрах,
Там в рясних квітах сумує могила,
В ній лежить відважний воїн-солдат.
Прийняла його в свої обійми
Рідна ньенька Земля.

Та, за яку він боровся і віддав своє життя.
Плачуть на могилі росами квіти,
В скорботі згорають лампадки й свічки.
Із висоти небесного краю
Туди прилітають птахи.
Там, де спокій і тиша, і зупинився час,
Де майорить синьо-жовтий стяг на вітрах,
Дивиться зі світлини відважний воїн-солдат.

РІДНИЙ КРАЙ

Душею лину я туди,
Де квітнуть мальви навкруги
І рідна хата, як в раю, —
Усе життя туди спішу.
Де вітер яблуні колише
В саду дитячих моїх мрій,
Де є на світі щось миліше,
Ніж серцю рідний отчий дім?
Краса ізвіданого краю
Дає наснаги та надій,
Куди я знову повертаюсь
У сад дитячих моїх мрій.
Що не збулось, не згадаю,
Хай з вітром десь собі летить,
Усе, що маю, те я маю,
Життя ціную кожну мить.

ДИТЯЧИЙ СОН

Там, за садом, сонце вже сідає,
Все навколо засинає.
Сплять поля і луки в зимній тиші,
Засинає син в колиці.
«Сиджу у хаті край віконця,
Бачу, сину, як голубить тебе сонце,
Сипле промені в вікно,
Ніби попрощатися прийшло.
В рідній хаті тихо-тихо,
Хай не сниться тобі лихо,
А присняться барви кольорові,
Ніжні зорі світанкові.
Хай тобі присниться казка,
Материнська чуйна ласка,
А в тій казці сни рожеві
І чарівні, і веселі,
Бо святий ангел з висоти
Прилітає в твої сни.
За вікном чаклує тиша,
Світить зіронька з небес.
Засинай, сину, скоріше
І поринь у сни чудес».

ТИ, ТІЛЬКИ ТИ!

Я іду, я іду до тебе,
Я несу, я несу тобі квіти.
Ті білі троянди, які любиш ти,
Моїм коханням зігріті.

Ти, тільки ти
В моєму серцю завжди.
Ти, тільки ти
Будь зі мною завжди.

Я поведу тебе туди,
Де з неба падають зірки.
Одне бажання в нас на двох
Бути разом завжди.

Троянди білі — щастя квіти,
Росою вмиті пелюстки.
В вечірнім небі горять, як свічі,
Кохання нашого зірки.

КОСОВЕ МІЙ!

Крізь прозорий світанок новий день наступа,
Блищить сріблом на травах ранкова роса.
Ніжно навколо цвітуть квіти мрій,
Розквітай і ти, Косове мій!
Поміж берегами біжить кудись вода,
Додолу опустила довгі коси верба.
Жовте листя спадає відлунням дощів.
Теплом своїм зігрій, Косове мій!
Тихий замріяний вечір, ллється сяйво вогнів,
Сутінки ночей, лагідних снів даруй щастя надій,
Рідний і милий Косове мій!

МІЙ ЯВОРІВ!

Серед краси високих гір
Розкинулись простори,
Поміж смереками плаї,
Де видно круті гори.
Лине голос трембіти
На крилах вітрів,
Найкращий у світі
Мій любий Яворів!

Вдаль над просторами
Лине пісня дзвінка, як струна.
Покликом мрій журавлиних
Навколо буяє весна.
Творять красу руки майстрів,
Барвами квітне мій Яворів!

Рожевим відтінком край неба
Запалив захід зорі.
Місяць на трави
Сипле срібло в росі.
Будить світанок спів солов'їв,
Серцю рідний мій Яворів!

СТЕФУРАК ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 19.08.1948 року в селі Великий Ключів, що на Коломиїщині, де і проживає. Закінчив економічний факультет Львівського державного університету, тридцять три роки відпрацював по спеціальності у відділеннях банку. Перший вірш був опублікований при закінченні середньої школи в 1966 році в міськрайонній газеті з назвою «Про тебе, мій краю». Першу збірку поезії видав у видавництві «Карпати» в 1991 році, яка мала назву «Словник трави». Зараз назбиралося більше десяти виданих збірочок. Друкувався у журналі «Ранок, «Україна», «Перевал». «Дзвін», «Буковинський журнал», «Німчич», «Склянка Часу», а також в збірниках творчості молодих «Ранковий клич», «Витоки» (в-тво «Карпати»), «Вітрила-89» (в-тво «Молодь»). В 2001 році за збірку «Причастя стеблини» отримав республіканську премію «Благовіст». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

ЖИВИ

Живи, калинонько, живи,
Світи, немов ікона,
Буяй хоралами листви,
Зорій в яскравих гронах.
У цей тривожний смерточас
Серед правічної трави
Живи і нині, й повсякчас,

Живи, калинонько, живи.
Крізь ці вітри, крізь ці громи,
Крізь цю палючу спеку
Твій дух свободи понесли
В далекий світ лелеки.
Живи, калинонько, живи.

24.08.2025

ЗІ СПОГАДІВ

* * *

Замітає снігом навкруги,
Наче камінь, віковічна глина...
Віддали Ви, мамо, світові борги,
Віддали Ви, мамо, до краплини.
Відшуміли бурі — замело,
І уже не вийти, не прийти у гості,
Сяде пташка гілці на чоло —
Все уже позаду — клопоти, колгоспи...
Прийде травень — зацвіте село,
Відживе від сонця і стебло, і глина.
Буде виглядати сонячне вікно,
Заголосить нива у долині...

Коломия, 2002

ПРИСВЯТА МАМІ

З 2000 року в Україні відзначають День Матері,
це припадає на другу неділю травня.
Нині мені пригадався вірш, який я давно-давно,
ще за колгоспів, присвятив моїй Мамі.

* * *

Мама моя у день народження садить картоплю,
Рілля пахне картоплею, ранковим туманом.
Мама доторкається пальцями землі
Й трудно святкує цілий день.
Спогади снують і снують...
Чорні згадки мама скидає на одну купу,
А світлі – на іншу.
Із чорних виростає купа пирію,
Купа торішніх кукурудзяних стирчаків
І невеличкого каміння.
Світлі згадки мама хоче втримати коло себе,
Але вони промінням летять за обрій,
І не повертаються...

12.05.2024

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА ВОЇНУ ВІЙНИ

Не стихає пісня, а людей ріка,
Не стихає ватра, облікає горе.
«Дорога матусю, як я Вас чекав!
Підійти не зможу,
Ноги, наче гори.
Розв'яжіть хустину, скиньте на плече,
Най Вас промінь гладить теплими руками,
Ви не плачете, мамо, бо трава пече,
Ви не плачете, мамо, бо палає камінь.
Най гримить оркестр, і людей – ріка,
Обіпріться поруч об високий камінь.
Дорога матусю, як я Вас чекав,
Що сказати важко –
Слово – за віками.

ДО ПОЕЗІЇ

Куди ж мені, мамо, без тебе,
Та тільки ж до тебе
Іти ще та іти.

Іван Драч

Вже ноги сходив
Аж по котики,
Глухо.
Пройшов буревії,
Замети, цунамі –
Тебе – наче вовка
Спіймати за вухо,
Тебе – наче блискавку
Пити губами.

НОВЕЛА ПРО ЗУСТРІЧ

...Не прийде твій воїн, не жди,
Не прийде тебе привітати...
Від вістки такої зацікавила світи,
Від вістки такої зчорніло в кімнаті.

Насняться дитині наміряні сни...
– Руслане, синочку, чому не біжиш надвір
погуляти?
– А може вернутись мій тато з війни –
І може мене не застати у хаті...

**ОРСЬКА
ФОРТЕЦЯ**

Т. Г. Шевченко

Обступила
Душу
Печаль,
Тріпотіла
Пам'ять
Раїною,
Доторкнулася
Гілка
Плеча
Україною...

Так боліло
На лезі
Розлук,
Бунтувало
Піщаними
Дюнами.
Розірвавши
Казарми
Тулук,
Органило,
Ураганило
Думами...

Він
Розвихрював
Бурі
Шал,

Сповідався
Сльозами
І болями,
Клекотіла,
Як море,
Душа —
КРИВДАМИ,
ДАЛЯМИ,
ДОЛЯМИ..

Із книжки «Словник трави»
(в-тво «Карпати», 1991 рік)

* * *

А ми не вічні, ми не вічні...
Цвітуть підсніжники у січні.
Які дива, які дива —
Серед зими
Прокинулась під хатою трава.
Не скаже нам ніхто, ніхто не зна,
Куди летить розбурхана
гонитвами і битвами
ЗЕМЛЯ.

31.01.2025

РОЗДУМИ В ДОРОЗІ

* * *

Крізь тумани відкривався Світ,
І від Слова міцніли крила.
Ти ішов —
Довгі зливи дорогу гострили.

* * *

А тепер ти ідеш і не чуєш, що каже Світ,
І що кажуть розумні люди.
Ти ідеш без рівнянь і змагань,
Ти ідеш —
Без полуди.

* * *

Не за планом затихне війна,
Не за планом затихне «двіжуха».
Не засохне лишень материнська сльоза
Та ще пісня козацького духу.

04.04.2025

* * *

Вже осінь в дорозі,
Нічим не спинити
(немає управи),
Падуть на отаву,
Падуть поміж віти
Ключівські густави*

Хтось хоче у літо,
Хтось мріє про весни,
А ти серед світу
Читаєш у травах
Предвічні завіти.

Бджола тобі нині
Дзижчить про гонитви,
Про гроші, про битви...

* густави — сорт яблук

Невинно убиті
Волають до неба,
Волають щомиті.

Ми нині у пастці,
Якщо не змінити
Свідомість людини,
МИ ВСІ ТУТ У ПАСТЦІ,
ЯКЩО НЕ ЗРОСТИТИ
ЛЮДИНУ В ЛЮДИНІ.

02.09.2025

КОРОТКІ ДУМКИ

Плетива облуд не зупинять неблаганний суд.
Іди, не жди, нічого нема дарма.
Не біда, коли слова – вода, біда, коли вода – біда.
Віра в Бога – лиху засторога.
Напевно, той поет, в кого болю злет.
Кривди в несилі збудили сили.
Нас підправляє час.
Вже осінь, осінь, а ти ще подосі у травні живеш.
Усе, що ненаписане, правдивіше від написаного.
Що не здійснилося, вартує, щоб снилося.
Що прийшло задурно, пропаде безжурно,
Тисне час, як траву обцас.
Велика біда – кожна війна без ума.
Висока сутність – мати Хліб Насущний.
На тому світі не всі скажуть нам:
«Ось пекло, а ось рай – вибирай!»
Не всі вірші безгрішні.
Там, де легко, там до істини далеко.
Друзі, коли ми йдемо, ми дужі.

07. 04. 2025

ТЕМЧЕНКО МИКОЛА ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 03.04.1955 року в селі Пединівка, де проживає й тепер, — між двома Тарасовими селами в Звенигородському районі на Черкащині. Хоч навчався добре, але через проблеми з очима належної освіти не здобув. Має декілька робітничих професій. В житті було багато перешкод та негараздів, однак знаходив сили для поетичної творчості, бо вразливий і небайдужий. Друкуватись почав аж після 50 років у місцевих газетах (більше 200 віршів). Має три самодруки віршів і 2 авторські книжки. Вірші різної тематики, не важкі для сприйняття, бувають в народному стилі. Автор понад 25 пісень, які виконують як аматори, так і професіонали. Шанує свого Великого земляка — Тараса Григоровича Шевченка. Патріот своєї країни. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

ЗЕМЛЕ РІДНА МОЯ!

Земле рідна моя! Я стаю на коліна,
Щоб вклонитись тобі й не знаходжу від радості слів...
Я до тебе прийшов: обійми ж свого сина
Шовком трав запашних і безкраїм буянням полів!
Шум зелених дібров — твоя тиха зі мною розмова;
Спів твоїх солов'їв — це ж для мене співають вони!
Говори, говори — дослухаюсь до кожного слова,
І п'янить мене рай молодой твоєї весни!

Скрізь вирують сади своїм біло-рожевим цвітінням —
Ніжний той аромат аж до синього неба летить,
Вкриє землю воно ясних зір мерехтінням,
Щоб змогла вона в сні від солодкої втоми спочить...
Ніч мине чарівна — на світанку росою умиюсь,
Із цілющих джерел, ніби щастя, води я нап'юсь,
В перших променях дня від туманів ранкових зігріюсь
І до білих берез усім серцем своїм притулюсь!

* * *

Піднялося сонце тай над небокраєм —
У своїй сторонці ми ж не всі вмираєм!..
Хто живий, хто чує й козацького роду,
Тим кажу: «Рабами не були ми зроду!»
Для нашої Волі не настав ще вечір;
Не скоряймося Долі — розправляймо плечі!
Правда не поникне, не вмре, не поляже;
Що замовкнем, зникнем — не надійся, враже!
Наша Слава в світі буде таки жити:
«Браття українці, годі нам тужити!»

04.08.2025

ДУМИ МОЇ...

Хто від кулі упав, хто безвісти пропав
На полях і дорогах війни —
Своє б лихо приспав і до вас би припав,
Ви мої і України сини!
Біль за вас кожен день в мене в грудях сидить
І, мов камінь, думки в голові...
Я не можу також «при параді ходить»,
Коли ви у землі і крові...

Не до «форсу» мені — Україна в огні,
Що із неба щодня приліта...
Чому ж ви лиш одні на цій клятій війні?
Хто не знає — чому не спита?
Все відходять синки, застаються батьки,
Щоб печаль в своїм серці нести...
Якби користь таки, я б помер залюбки,
Щоб цим вас і Україну спасти...

02.08.2025

НЕ ЗАВЖДИ...

Не завжди
в нас поезію Муза «пряде»,
в час біди,
передсмертний, кудись відійде.
І мені
не потрібні вже будуть слова
й хто на дні,
та зосталась іще голова...
Як снаряд
його зОвсім у землю не втовк,
то навряд:
йому б просто водиці ковток...
З забуття
не проявить емоцій нових,
бо життя —
воно, кажуть, лише для живих...
Зупинись
у житті суєтливім на мить,
нахились

і почуєш, як в грудях щемить.
Тільки щем
той хорошим здається чомусь,
під дощем
бути також приємно комусь...
Бо вода —
наче душу вмиває сльоза,
та біда,
коли надто бушує гроза...
Утекти,
захватись вже хочеться нам,
відійти,
наостанок вклонившись словам...

30.08.2025

МОЛОДІ ДЕРЕВЦЯ

Їм би жить-не тужить і до сонця рости,
Ідеалам служить, вперто йти до мети
І дитинством своїм утішатись сповна,
Та закреслює все чорне слово «війна»!
Цю війну, цю біду, в світу що на виду,
Що свою не спиняє криваву ходу,
Зупинити вже час! Я кричу без кінця:
«Хай не гинуть у нас «молоді деревця!»...
Скільки сильних «дерев» буревій поламав,
Знову взявсь за старе, хоч і права не мав.
Наша Правда вола — чом не чують її?
Не приборкають зла ні чужі, ні «свої»?
У осінній цей день, той, що зветься «День знань»,
Між людських «теревень» в мене безліч питань:

Де майбутнє дітей, яким буде воно?
Чи це свято пусте, як веселе кіно?
Цю війну, цю біду, в світу що на виду,
Що свою не спиняє криваву ходу,
Зупинити вже час! Я кричу без кінця:
«Хай не гинуть у нас «молоді деревця!»...

02.09.2025

НЕ ПОЕТИЧНИЙ ВІРШ

У кожного своя віра і своя зневіра,
В одних мова буде щира, а в інших — нещира...
В того слово, наче з'єрня, в того — як полова,
Ті до Правди йдуть крізь терня, в тих — з лукавим змова.
Не кажімо ж, не пишімо, як не дуже треба,
Краще погляд підіймімо до вічного Неба.
То й підкаже, що писати: те, що наболіло!
Божу поміч будем мати й напишем уміло.
А я скажу за Україну, про її Героїв
Й Дух отой, що в цю годину важливіше зброї.
Це вони у двадцять другім не здали столиці,
Вже нема їх — недолугі більш zostались, й ниці...
Всіх «нормальних» добивають вороги трикляті,
Бо за бидло їх тримають штабники пихаті...
Мало того, мало сього... Лиш балаканина...
В «Слуг» в душі нема святого — Україна не мила...
Дух козацький як утратим (а уже втрачаєм!),
Що тоді ми будем мати? Чи недобачаєм?

Не вгодив я (знаю, знаю!) віршем цим народу,
Бо писав, що в серці маю, а не про природу...

08.09.2025

НЕ ОХОЛОНЬ, МОЯ ДУШЕ

Пісня

Ключем у вирій відлетіли вже літа,
Та в серці маю я в своєму ще надію,
Що не настане там у ньому пустота —
Чомусь хорошому таки я порадію...

ПРИСПІВ:

Не охолонь, моя душе, не охолонь!
Торкнися осені багряної долонь,
Разом із нею щирим золотом гори,
Осінню музику свою іще твори...

Сприймай покірно і веселість, і журбу —
В житті байдужою ти не була ніколи,
Здіймала в неба неосяжність голубу,
Аби тебе лихі вітри тут не збороли...

ПРИСПІВ.

Нехай летить вона, та музика, в світи
На крилах пісні, і поезії, і слова,
Я ж не спішу іще до Бога відійти —
З моєю рідною землею є розмова...
ПРИСПІВ.

09. 09.2024

ЩЕ НЕ ЙДИ ДО ОСЕНІ, КОХАНА

Ще не йди до осені, кохана,
Будь мені, мов сонце, полум'яна,
Хай твоє кохання ще зігріє —
Ти моя любове і надіє!
Не впади холодною росою,
Карі очі не тумань сльозою,
Хай душа не квилить журавлями —
Радість залишається між нами!
Ще не йди до осені, кохана,
Де багряне листя, ніби рана,
У самотнім серці червоніє —
Без любові серденько марніє...
А якщо ітимеш гордовито —
Забери з собою тепле літо:
В ньому ми у парі поблукаєм,
Папороті квітку пошукаєм!

ДУМКА ПРО ТЕБЕ

І знов про тебе думка приліта...
Чи вітер навіває тії думи?
Високих трав, гаїв зелених шуми
Співають пісню нашого життя...
Вона така — вона лише про нас,
І слів її ніхто не зрозуміє...
Старі ми вже, та серце не німіє,
Хоча й минув давно найкращий час.
Пригадується все: усе-усе...
До того ж, не погане, а хороше,

Та скільки б «не робили ми запрошень»,
Назад його ніщо не принесе...

27.05.2025

* * *

В нас досить різне в долях і житті,
Ми вдвох із Вами майже не знайомі,
Та перетнулись в Мережі путі —
У Поетичнім Українським Домі.
Сприймаєтесь такою, як Ви є:
З красою тих очей ясних, бездонних,
Ви — відкриття, захоплення моє,
Дивлюсь на Вас, мов на портрет Мадонни!
Хоч осінь вже торкнулася чола
Й пом'яло душу невблаганне горе —
У світлій цій душі немає зла,
В ній всепрощєння і любові море.
На пледі руки, книжечка в руках...
(Для всяких душ письменницьких «приманка»)
Мені Ви краща, ніж якась струнка
Ходяча в безтурботності панянка!
Живіть! Творіть всьому наперекір,
Усім вітрам сучасним — лиходіям,
Натхненним серцем закликайте Мир,
Хай буде Бог із Вами — і Надія...

17.09.2025

ЧИЯНОВА МАРИНА ВІКТОРІВНА

Народилася 07.05.1989 року в місті Одесі, де і проживає. Має два дипломи бакалавра: філолог англійської мови та журналіст. Цікавиться сучасним мистецтвом та езотерикою. Переклала понад 400 віршів українських авторів англійською мовою. Призерка численних конкурсів. Пише вірші з семи років. Її вірші опубліковані в альманахах України та США. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

СПЕКА

Я пізнаю весь час нове, і скоро лусне голова,
Усе, що в пам'яті живе — мої неказані слова,
Усе, що рухається — дим, і тільки в глибині вогонь,
Момент є дотиком одним на просторі моїх долонь.
А молодість моя не спить, вона вагається весь час,
Я хочу розтягнути мить, та не вдається кожен раз.
Розріжу літо на шматки, аналізуючи ті дні,
Бутони в'януть — не квітки, надія тане вдалині.
Свобода — то наркотик мій, та не вживатиму сама,
Ховаю спогади між вій, від них врятунку вже нема.
Хоч ми зустрінемось не раз в перетині координат,
Звільнитись хочу від образ і обірвати смугу втрат.
Так! Досить мрій, настав час дій, а наслідки — то інша річ.
Майбутнє, сумніви розвій! Із долею я віч-на-віч...

2007

ДУША

Якби захоувались тільки в душу,
Яким би був барвистим весь наш світ!
Я Ваших снів прозорих не порушу,
Але пишу новий серцевий звіт.
Мов у кайданах серце непохитне,
Одне вітання — і воно в вогні,
А зорі падають з небес тендітні,
Про дружбу Вам співають та мені.
Дозвольте висікати Вас з породи,
Твердим й величним буде цей базальт,
І нездійсненність потягу до вроди
Амброзією ллється з перших шпальт.
У цім вогні не знаю, де подітись,
Чи то в іглу, чи то на острови,
Ваш дух міцний здіймає хмари літер,
І ця краса не йде із голови.

2022

* * *

Ще декілька днів тому
Гнучкою була реальність,
Тепер у вогонь, імлу
Несеться наша вітальність.
Тепер наші душі вщент
Покраєні гнівом, болем,
Лишився один момент —
Змінити сердець паролі
Та мчати лише вперед,
Долаючи страх і відчай,
І кожен життя акцент
Приносить нові обличчя,

Героїв та мудреців —
Ми сильні, коли єдині.
За землю та праотців
Поборемось, побратими!

2022

* * *

Багатослів'я та багатомовність,
Багаття слів, але трикрапок вітер,
І чарівна твоя гіпертактовність,
І суперечливість ошатних літер...
Ми всі... А втім, перо вже не зів'яне,
Його пророчі тексти і не втомлять...
Ми всі давно в деміургічному стані,
Але він довший за планети вповні...
Ми всі — герої у новій блокаді.
Ми всі — знекровлені, коли без мови,
Ми всі шукаєм серед буфонади
Нові ікони, сенси мармурові...
Тож ти візьми в лапки недосконалість,
Перепиши історію болючу.
Ми всі колись культурі опирались,
Навіть своїй — природженій, співучій...
Ми всі розтанем. Хтось по собі барви
Або слова залишить в позачасі.
А хтось нам створить ще й нові лекала,
Нові листи до незабутніх пасій...

2025

ДОБРОЧЕСНОМУ

Даруй свій погляд хмарам та мостам,
Але сердець не зачіпай однині.
І риси, що ясній подібні днині,
І розум, що розкішний, мов Пергам,—
Все змусить серце битись, мов тамтам,
У ритму неозорій полонині,
А досконалість недосяжних ліній
Зробила б честь всім праведним містам!
Цей світ принад і квітів осяйних,
Сумних змагань та невідомих втіх
Цінує лиш різкі та гострі фрази...
І скільки в нім благословень та лих,
Що і мудрець перелічить не зміг —
Ці риси містять всі аспекти й фази!

2025

СОЛОВЕЙКО

Співає соловейко
На золотавій ниві,
У голосі далекім
Всі барви є мінливі,
І чистий, мов молитва,
Земної птахи голос,
І крізь жнива до вітру
Летить чарівний колос.
Так зорі, ніби в пастку,
Заманюють у мандри,
А яблуку не впасти,
Бо всюди олеандри.
Співає соловейко

Про радість та свободу,
І чути так далеко
Його мелодій вроду...
Співай, мов світлий янгол,
Лети на порятунок,
У серці віднедавна
Мелодій поцілунок.

2022

НЕВИЧЕРПНІСТЬ

Невичерпність чужих зіниць
Скільки втримає цих таємниць?
Скільки діакритичних знаків
Переплетені з гліфами бажань?
Як тепер їх розшифрувати?
Такі холодні й недосяжні
Ідеалів світи.
Я б хотіла у подорож дивну піти,
Аби сталактити пісень
Щоночі сталкерили нас
І щодень,
Аби спалахи рим та од,
Від яких тремтить нейрон-електрод,
Жевріли, немов клейнод,
На сторінках перемог,
І щоб тихий шепіт хвиль
Сказав, що усе позаду,
Ми дали суму й болю раду,
Дочекались.
Прийшов наш штиль.

2023

ВІР. СВІТ – ТВІЙ!

Вір, що тебе не зламають.
Що миттєві спалахи натхнення
перетворяться на сяйво слави.
Що слова, падаючи в душі людей,
мов метеори, запалють їх.
Що за будь-яких умов світ
залишатиметься новим і свіжим.
Що самотність не тотожня пустоті.
Вір, що ти попереду.
Що майбутнє – це проекція твоїх думок.
Що ти впливаєш на світ.
Що відволікти тебе від створення
нових світів неможливо.
Що кожна частка знання стає
матеріалом для цього будівництва.
Коли на тебе тисне буденність – дій!
Саме в ній знаходь ідеї.
Коли відстоюєш себе,
ти стаєш чимось більшим,
знищуючи перешкоди
списом своєї волі,
як святий Георгій вбив дракона.
Споглядаючи світ, не заплющуй очі.
На контрасті краси та потворності
будуй свою неповторність.
Кожна деталь реальності безцінна.
Світ – твій!

ЧОРНОДОЛЮК ГАЛИНА СТЕПАНІВНА

Народилася 13.07.1977 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка села Хлібичин, що на Заболотівщині. Провідний бібліотекар бібліотеки для дорослих селища Заболотів. Членкиня СЛК «Суцвіття» та Благодійного мистецького проекту «Сузір'я Карпат». Друкується в спільчанській газеті «Гомін» та місцевій газеті «Вільний голос». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2026 року (№35).

О МАРІЄ!

Покрово Пресвята, Матір Божа,
У цей нелегкий для України час,
Я прошу, бережи, Ти можеш,
Усіх тих хлопців, що захищають нас.
Маріє, стою на колінах, прошу в Тебе:
Зміцни їх духом і здоров'я дай,
Подай їм силу у боях із неба,
Не забирай ще молодими в рай.
Подай їм мудрість здобути перемогу
І своїм омофором їх прикрий,
На кожному кроці дай їм змогу
Відвоювати Україну і нарід свій.
І повернути все нам українське:
Історії сторінки, що є правдиві,

Мову, культуру, релігію і те,
Що ми є нація і ми – єдині!

01.10.2025

ОСІНЬ

Осінь. Тумани огорнули ранки
І неба затягнули голубінь...
Сумнішають рожеві і ясні світанки,
І дощі стали на порі...
Осінь. Птахи у вирій відлітають.
Прощаючись, курличуть журавлі.
Пожовклі листочки кружляють
У вальсі з вітром по землі.
Осінь. Із неба мжичка моросить.
Все мокре, і сумно так, і сіро.
І хочеться ще сонечка просить,
Щоби виглянуло і нас зігріло.
Бо в теплий день, осені погожий,
Крізь листя проміння заблищить.
І день похмурий на себе вже не схожий.
Ото є радісна і незабутня мить.

22.09.2025

* * *

А вересень калину ніжно цілував,
Вона у відповідь від щастя червоніла.
Колись, ще давно, він її покохав,
А вона вслід за ним так і мліла.
Навесні білу фату щороку приміряє
І сукню, і тішиться, береться в боки,
І кожен рік на вересня чекає,

Коли побачить — червоніють щоки.
А вересень спішить до милої своєї
І пригортає її до серденька палкого,
В обіймах щось нашіптує, співає
І без калини не уявляє життя свого.
І лише сонце, що на небі ясно сяє,
Знає про те кохання ясне й ніжне.
В грудях у калини серце дозріває,
Їхнє кохання — нероздільне й вічне.

24.09.2025

* * *

Під горою, на ставочку,
Верба віти мие,
А на самому горбочку
Церква величїє.
У святу неділю, в свято
Люди йдуть юрбою,
Щоби Бога прославляти,
Побути собою.
Іду і я до церковці
Дякувати Богу,
А ще тихо помолитись
За поміч святую.
Хай здоров'я рідним усім
Господь посилає,
А розуму дітям моїм
Завжди добавляє.
Прошу щиро у молитві
Для дітей щоднини,
А сьогодні у церковці
У Божу годину.

А ще поможи нам, Боже,
Дай здоров'я й силу,
Хай народ наш переможе
У війні спротиву.
Хай колосяться поля,
Хай радіють діти,
В небі пісня солов'я,
А не гул ракети.
Нехай серце України
Радість наповняє,
Нехай велич України
На весь світ лунає!

06.08.2024

* * *

Присядь на лавку біля мене,
Не говори, мовчи й дивись,
Бачиш, сорочку жовту одягнули клени
І дивляться в блакитну вись.
Онде птахи далеко відлетіли,
І вітер прохолоду наклика,
В берізки листки пожовтіли,
Схилилась у зажурі вона.
Поволі листя на землю опадає,
Курличуть в небі журавлі,
Лелека край свій покидає
Й, прощаючись, кружляє в синяві.
Осінь в позолоту вже фарбує
Усі листочки, що зеленими були,
Осіню тугу нам дарує,
Що літом теплим час не берегли.
Не тішилися зеленим кленом,

Дубком, що кучеряво так буяв,
І тінню ясеня, що так казково
Від сонця пекучого ховав.
Не тішилися чистою водою
У річці, що виблискує на сонці,
Із джерела, що під вербою,
Не напились джерельної водиці.
Що в ліс ми не ходили погуляти,
Що лугу шум не чули після грози,
А квітів, що так пахли біля хати,
Не бачили шаленої краси.
Отак і роки пролітають...
І літо осені зміну передає,
А далі сніжинки прилітають...
Але що знов прийде весна, надія є.
І літу нарік будемо ми радіти,
Гуляти, тішитися теплу,
Із джерела будемо воду живу пити
І цінувати днину літа золоту.

05.10.2024

* * *

Місяць човником пливе
В небі темнім і безхмарнім,
Зірочка на нього жде
В одязі своїм наряднім.
Разом завжди-бо вони
І навіки нерозлучні,
Тиша з тиш тут навкруги
І слова їх малочутні.
Про кохання в небесах
Місяць пісню вже співає,

А у зірочки в очах
Пісня ота оживає.
Човник по небу пливе,
Й ллється пісня мила
Про кохання, що живе,
Високе та й щире.

09.03.2024

* * *

О, весно моя, я тебе чекала,
Із осені тебе все закликала
І днями сірими та дощовими
Все думала про тебе, мила.
Коли коротшими ставали дні,
Я згадувала сонячні твої.
Коли все ближче до зими:
Твоє тепло приходило у сни.
І мене сонну ніжно зігрівало,
Як ту малу дитину, колихало.
О, моя весно, тепла і кохана,
Ти в моїм серці завжди бажана.
Лише подумаю, люба, про тебе,
І проліски цвітуть в кольорі неба,
Підсніжники землю біло вкрили,
І клекоцеї запахом своїм залили.
Шпаки, онде, летять юрбою,
Й лелеки повертаються додому,
Синиці виспівують весняні трелі,
І ластівки летять, такі веселі.
І оживає травиця молода,
Он зеленіють пшениці й жита.
Сади в рожевий колір одягла,

І в білій сукні калина молода.
О, весно, весно, як тобі я рада!
В моім житті — ти радість і розрада,
Ти подих свіжого і теплого, живого,
Ти воскресіння життя нового.

17.03.2025

* * *

Так хочеться спокою в серці й на душі,
Так хочеться тиші в небесах безкраїх,
Щоб не було вбитих людей на землі,
Від цього свавілля душа завмирає.
Хочеться вслухатись у пташиний спів,
Слухати, як вітер з листям розмовляє,
Чути спів пшениці сіяних ланів,
Як у траві цвіркун малий співає.
Як хочеться тишу слухати щасливо
І вплітати радість у серце своє —
То є моя думка, що летить мрійливо,
В тишині безмежній манить і зове.
Бо люблю природи голос неосяжний
І люблю вслухатись у її слова,
А її енергія — то заряд потужний,
Завдяки природі я іще жива.

30.05.2025

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА

Гімн України (1862-1863)

Слова Павла Чубинського

Музика Михайла Вербицького

Ще не вмерла України ні слава, ні воля,
Ще нам, браття-українці, усміхнеться доля.
Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу й тіло ми положим за свою свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

Станем, браття, в бій кривавий від Сяну до Дону,
В ріднім краї панувати не дамо нікому.
Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні доленька наспіє.
Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

А завзяття, праця щира свого ще докаже,
Ще ся волі в Україні піснь гучна розляже.
За Карпати відоб'ється, згомонить степами,
України слава стане поміж народами.
Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

ОЙ У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА

Слова Степана Чарнецького

Ой у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Марширують наші добровольці у кривавий тан
Визволяти братів-українців з ворожих кайдан.
А ми наших братів-українців визволимо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Не хилися, червона калино, маєш білий цвіт,
Не журися, славна Україно, маєш вільний рід.
А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Гей, у полі ярої пшениці золотистий лан,
Розпочали стрільці українські з ворогами тан!
А ми тую ярую пшеницю ізберемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо!

Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
Та й прославить по всій Україні січових стрільців.
А ми тую стрілецькую славу збережемо,
А ми нашу славну Україну, гей, гей, розвеселимо.

1914 рік

БОЖЕ ВЕЛИКИЙ, ЄДИНИЙ

Слова Олександра Кониського

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осіни.

Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти,
В чистій любові до краю
Ти нас, Боже, зрости.

Молимоь, Боже єдиний,
Нам Україну храни,
Всі свої ласки, щедроти
Ти на люд наш зверни.
Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світу,
Щастя дай, Боже, народу
І многая, многая літа.

ПІСЛЯМОВА

Ось і підійшов до кінця ювілейний випуск літературно-мистецького альманаху «**Джерельні дзвони**». Воістину святковий випуск! Адже в ньому взяли участь 80 митців слова з усієї України. Мій низький уклін і безмежна подяка Вам усім, дорогі друзі, за любов до рідного слова, до української мови і літератури, за щирі підтримку і творчу дружбу в колі творчих талантів альманаху «**Джерельні дзвони**».

Дорогі джерельники, Ви не менш важливі і мужні борці за українську Незалежність, Державність, Культуру, Духовність, ніж наші славні захисники і захисниці на воєнному фронті. Вони захищають Державні Кордони України, а Ви захищаєте Державну Мову, без якої не буде ні нас, ні нашої держави. Я спеціально написала ці священні слова з великої букви, бо без цих символів української нації наша держава зникне з карти світу.

Виношу щирі подяки як усім авторам альманаху, так і видавничій групі видання: генеральному директору видавництва «**Писаний камінь**» Михайлові Павлюку і технічному редактору Віталієві Стефураку, художнику з Коломиї Олегові Лобураку, водієві і кур'єру Іванові Боєчко. Окрема подяка нині головній редакторці Коломийської газети «**Вільний голос**» Валентині Близнюк. Саме вона була першим редактором першої маленької збірки віршів під назвою «**Джерельні дзвони**», які за 25 років своєї діяльності перетворилися з книжечки на 50 сторінок в альманах на понад 500 сторінок. За цей час в альманасі «**Джерельні дзвони**» взяли участь понад 400 різних авторів з усіх областей України.

Безмежна подяка і читачам та прихильникам нашого видання, яке стало джерелом сповіді душі всіх авторів. Кожний із них довірив саме Вам, шановні читачі, найбільш сокровенні і болючі свої почуття, мрії і бажання. Адже книжка, яку не читають, нічого не варта, вона стає звичайною макулатурою. І, навпаки, запотребувана книжка – це є віконце у світ, який відкривається для читача по-новому. Низький Вам уклін за підтримку і спонукання писати і творити для Вас, що є великою честю і потрібною справою для кожного автора.

Отож, дорогі друзі, ще раз повторюся: попри наші тяжкі часи, ми з Вами живемо, молимося, віримо, надіємося, пишемо... Слово – наша зброя. Ми – творимо віршовану історію України, відображаючи в ній сьогодення. Реалії наших днів – болючі, війна поставила нас усіх в жорсткі умови. На жаль. А ми виливаємо все, що на душі, у поезію. Поезія – це невід'ємна частина нашого життя. Отож, бажаю Вам, щоб якомога швидше всі ми почали писати про нове життя, в якому – перемога, Україна, мирне, спокійне, квітуче життя.

З нами Бог, за нами – Перемога. Слава Україні! Слава ЗСУ! Героям слава!

З повагою **Марія БОЄЧКО**,
засновниця і упорядниця
літературно-мистецького альманаху
«**Джерельні дзвони**»

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
------------------------	----------

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

Андрушко Іван Васильович.....	6
Андрійчук Назарій Володимирович.....	15
Більчак Галина Степанівна.....	19
Богуцька (Коваль) Олена Кирилівна.....	25
Боднар Ганна Михайлівна.....	32
Боечко Марія Іванівна.....	39
Болтиш (Вінтоняк) Олексій Юрійович.....	48
Бритвак Галина Дмитрівна.....	51
Василишин-Пісак Лілія Михайлівна.....	57
Веклюк Михайло Миколайович.....	63
Гаврилюк Іван Михайлович.....	74
Гаврилюк Михайло Михайлович.....	81
Ганишевська Мирослава Василівна.....	87
Гінчицький Ігор Антонович.....	95
Гладун-Школяренко Тетяна Василівна.....	98
Гнатюк Олег В'ячеславович.....	104
Горбулевич Світлана Миколаївна.....	111
Григорчук Любов Іванівна.....	115
Грушак Марія Андріївна.....	122
Гуменюк Марія Григорівна.....	132
Гуменюк Надія Миколаївна.....	140
Данилів Ганна Дмитрівна.....	144

Задорожняк Юрій Петрович	149
Калинич Ганна Дмитрівна	153
Кіцела-Удуд Оксана Михайлівна.....	158
Клапчук Богдан Степанович	165
Кметюк Надія Дмитрівна.....	173
Клим'юк Оксана Степанівна.....	176
Костинюк Іванна Миколаївна	180
Красюк Світлана Олександрівна.....	185
Кріль Галина Петрівна	193
Курганська Любов Михайлівна.....	200
Лаврук Світлана Валентинівна.....	208
Линдюк Кирило Кирилович	213
Лобурак Олег Ярославович.....	220
Лудчак Іван Миколайович.....	226
Манжуєва Надія Антонівна	232
Манашинська Зоряна Василівна	239
Марінець Наталія Юріївна	246
Михайлищук Василь Петрович.....	254
Молотковська Світлана Миколаївна	260
Надвірнянський Руслан Зіновійович	268
Осадчий Анатолій Іванович	275
Руданець Ольга Іванівна	278
Стримбіцька Марія Василівна.....	283
Тимофіїв Наталія Іванівна.....	291
Тимофій Ганна Петрівна	296
Фесюк Галина Петрівна	301
Ющак Уляна Мирославівна	309

Ясінська Оксана Василівна	314
Яхневич Орися Михайлівна	322

СЛК «СУЦВІТТЯ»

Андрейчук Марія Андріївна	330
Барнецька Оксана Іванівна	336
Бойчук Катерина Василівна	343
Городчук Наталія Євгенівна	351
Даниш Лілія Миколаївна	357
Долінська Юлія Василівна	365
Досінчук Любов Олексіївна	372
Дутчак Любов Петрівна	377
Книжко Богдан Кіндратович	386
Косюк Ганна Іванівна	389
Костюк Любов Богданівна	396
Мардарович Соломія Богданівна	404
Сав'юк Ганна Іванівна	410
Саша Рута.....	414

ЗАКОРДОННА ПОЕЗІЯ

Бакай Йосип Олексійович	419
Коризма Галина Казимирівна	426
Михайлюк Олександра Василівна	435
Остафійчук Анна Іванівна	440

НОВІ ІМЕНА В ДД-35

Гончовська Іванна Іванівна.....	449
---------------------------------	-----

Губін Андрій Петрович.....	456
Дзюба Світлана Анатоліївна	464
Луцак Іван Дмитрович.....	472
Мандзюк Галина Дмитрівна	481
Однороманенко Станіслав Григорович.....	487
Полагнюк Михайло Васильович	492
Рожко Леся Василівна	499
Стефурак Іван Миколайович.....	506
Темченко Микола Олексійович	514
Чиянова Марина Вікторівна.....	522
Чорнодолюк Галина Степанівна	528

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

Ще не вмерла Україна	535
Ой у лузі червона калина	536
Боже великий, єдиний	537

ПІСЛЯМОВА.....	538
-----------------------	------------

Літературно-музичне видання
ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 35

“Писаний Камінь”

Косів
2026

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 03.01.2026. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 250 прим. Замовне 654.

ВИДАВНИЧО-РЕДАКЦІЙНА ГРУПА

<i>Упорядкування і редакція</i>	Марія Боєчко
<i>Відповідальний за випуск</i>	Михайло Павлюк
<i>Технічний редактор</i>	Віталій Стефурак
<i>Художній редактор</i>	Олег Лобурак
<i>Водій і кур'єр</i>	Іван Боєчко

Б 76 **Джерельні дзвони – 35/Альманах – Косів:**
Писаний камінь, 2026. – 544 с. 8 кол.

2007. Ковалівка.

2005.

Ковалівка
28.07.2011

Ковалівка
28.07.2021.

Ковалівка.
20-річчя ДД
28.07.2021

Зустріч поетів.
Ковалівка. 28.07.2025

**РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ – 35"**

**Марія
Боечко**

**Михайло
Павлюк**

**Віталій
Стефурак**

**Валентина
Близнюк**

**Олег
Лобурак**

**Іван
Боечко**